

библиотека
КАМЕЯ
фантастика

УИЛЯМ
ГИБСЪН

НУЛЕВ БРОЯЧ

ДОБРЕ ДОШЛИ ОТНОВО ВЪВ
ВИРТУАЛНАТА РЕАЛНОСТ...

УИЛЯМ ГИБСЪН НУЛЕВ БРОЯЧ

Превод: Григор Гачев

chitanka.info

*Quiero hacer contigo
lo que la primavera
hace con los cerezos*

— Neruda

*Искам да направя с теб
това, което пролетта
прави със черешите*

— Пабло Неруда

*ПРЕКЪСВАНЕ ЗА НУЛЕВ БРОЯЧ — При
получаване на прекъсване броячът се нулира.^[1]*

1. БЕЗОТКАЗНО ОРЪЖИЕ

Бяха пратили по следата на Търнър в Ню Делхи гърмялник, настроен на неговите феромони и цвета на косата му. Настигна го на уличка, наречена Ганди Чаук, и се метна към взетото под наем BMW през гора от голи кафяви крака и гуми на педикабове. Сърцевината му представляваше килограм рекристализиран хексоген и прахообразен ТНТ.

Той не го видя как идва. Последното, което видя от Индия, беше розовата измазана фасада на сграда, наречена „Хотел Куш-Ойл“.

Тъй като беше добър агент, имаше добър договор. Тъй като имаше добър договор, беше в Сингапур един час след експлозията. Или поне по-голямата част от него. Холандецът-хирург обичаше да се шегува, че неопределен процент от Търнър не е могъл да излети от Палам Интернешънъл с първия полет и е трябвало да прекара нощта в багажното отделение в биована.

На холандеца и хората му бяха нужни три месеца, за да сглобят Търнър отново. Клонираха за него един квадратен метър кожа и я отгледаха върху пластинки колаген и акулови полизахариди. Купиха очи и гениталии на свободния пазар. Очите бяха зелени.

Той изкара повечето от тези три месеца в ROM-генериран симстимов конструкт на идеализиран момчешки живот в Нова Англия през миналото столетие. Посещенията на холандеца бяха сиви сънища призори, кошмари, които изчезваха с просветляването на небето зад прозореца на спалнята му на втория етаж. Късно през нощта можеш да усетиш миризмата на лилиите. Той четеше Конан Дойл на светлината на шейсетватова крушка, закрыта от пергаментов абажур с отпечатани на него ветроходи. Мастурбираше в миризмата на чисти памучни чаршафи и мислеше за хубавите ученички. Холандецът отваряше врата някъде отзад в мозъка му, влизаше и започваше да задава въпроси, но на сутринта майка му го викваше да закусва яйца или бекон, с мляко с кафе и захар.

И една сутрин се събуди в странно легло, и холандецът беше застанал до прозорец, бълващ тропическа зеленина и слънчева светлина, от която боляха очите.

— Можеш да си вървиш, Търнър. Готов си. Съвсем като нов.

Беше съвсем като нов. Какво значеше това? Той не знаеше. Взе нещата, които холандецът му даде, и отлетя от Сингапур. Отиде до следващото летище — Хайят.

След това до следващото. И така нататък.

Летеше. Кредитният му чип беше правоъгълник от черно огледало, поръбено със злато. Хората зад гишетата се усмихваха, когато го видеха, и кимаха. Врати се отваряха пред него и затваряха зад него. Колела се откъсваха от железобетона, пристигаха питиета, сервираше се вечеря.

На Хийтроу огромно парче памет се откъсна от празното небе над летището и се стовари върху него. Той повърна в едно синьо пластмасово кошче, без дори да спре да върви. Когато стигна до гишето на края на коридора, замени билета си с друг.

Отлетя към Мексико.

И се събуди от дрънчене на железни ведра по плочките, влажно съскане на метли и топло женско тяло до неговото.

Стаята приличаше на висока пещера. Голата бяла пластмаса отразяваше звука прекалено ясно; някъде иззад дърдоренето на момичетата в утринта на двора се чуваше плиськът на приборя. Чаршафите, събрани между пръстите му, бяха от грубо шамбре, омекнало от безбройните пранета.

Спомняше си слънчевата светлина през широкия отвор на прозорец с тъмни стъкла. Един летищен бар, Пуерто Валарта. Трябваше да измине първите дващест метра от аероплана с очи, стиснати срещу слънцето. Спомняше си един мъртъв прилеп, сплескан като сухо листо върху бетонната писта.

Спомняше си как се вози в автобус по планински път, ръмженето на двигател с вътрешно горене, предното стъкло, оброчено с пощенски картички-холограми на сини и розови светци. Беше

игнорирал изгледа на стръмнините заради този на сфера от розов луцит и пъргавия танц на живака в сърцевината ѝ. Представляваше ръкохватка, увенчаваща огънатата стоманена пръчка на скоростен лост и малко по-голяма от топка за бейзбол. В средата ѝ имаше свит паяк, издухан от чисто стъкло, наполовина пълен със сребристая течност. Живакът подскачаше и се плъзгаше, когато шофьорът завърташе автобуса по острите завои, люлееше се и трептеше по правите участъци. Ръкохватката беше странна, ръчно изработена, зла; беше там, за да му каже добре дошъл в Мексико.

Между към дузината микрософтчета, които холандецът му беше дал, имаше едно, което даваше ограничено владение на испански, но във Валарта той го беше изчовъркал иззад лявото си ухо и беше поставил на негово място капачка против прах, прикривайки гнездото и куплунга зад квадратче микропор с телесен цвят. Един от пътниците в задната част на автобуса имаше радио. Някакъв глас периодично прекъсваше тромпетната попмузика, за да произнесе някакво подобие на заклинание, последователности от десетцифрени числа, печелившите номера от националната лотария за днес.

Жената до него се размърда в съня си.

Той се надигна на лакът, за да я погледне. Непознато лице, но не това, което животът му по хотелите го беше научил да очаква. Би очаквал една стандартна красота, съшита от евтина козметична хирургия и безжалостен дизайнерски дарвинизъм, един прототип, сглобен от лицата на известните медийни звезди от последните пет години.

В извивката на брадичката ѝ имаше нещо от Средния запад, нещо архаично и американско. Сините чаршафи бяха нагънати върху задника ѝ, и слънчевата светлина, провряла се през жалюзите от летви, изпъстряше дългите ѝ бедра с ивици злато. Лицата, до които той се пробуждаше в хотелите по света, бяха като орнаменти от качулката на самия бог. Спящи женски лица, еднакви и самотни, голи, насочени право към пустотата. Това обаче беше различно. Някакси то вече носеше определено значение. Значение и име.

Той седна и спусна крака от леглото. Стъпалата му усетиха стърженето на крайбрежен пясък върху студени плочки. Чувстваше слаб, всепроникващ мирис на инсектицид. Изправи се — гол, с пулсиране в слепоочията. Застави краката си да се размърдат. Опитва

първата от двете врати, и намери бели плочки, още бяла пластмаса, издута хромирана глава на душ, повесена от напръскана с ръждиви петънца желязна тръба. Кранчетата на мивката му предложиха струйки еднакво топленикава вода. До пластмасов тумблер лежеше древен ръчен часовник, механичен Ролекс на светла кожена каишка.

Затворените прозорци на банята нямаха стъкла, и бяха покрити с фина зелена пластмасова мрежа. Той погледна навън между дървените капаци, намръщи се срещу силното, горещо слънце, и видя сух фонтан с плочки, изрисувани с цветя, и ръждясалата каросерия на Фолксваген Rabbit.

Алисън. Това беше името ѝ.

Тя носеше изтъркани шорти от хаки и една от неговите бели фланелки. Краката ѝ бяха тъмнокафяви. Механичният Ролекс с корпус от матова неръждаема стомана се въртеше около лявата ѝ китка на каишката си от свинска кожа. Тръгнаха пеша по извивката на брега към Бар де Навидад. Придържаха се към тъничката ивица от плътен влажен пясък над линията на прибоя.

Вече бяха прекарали известно време заедно; той си я спомняше от онази сутрин в закувалня в покритото с желязо меркадо на малкото градче, с огромна чаша кафе в двете шепи. Той нагъваше яйца със салса от пропукан бял поднос с костенурка и гледаше как мухите се въртят около струите слънчева светлина, проврели се през плетеницата от палмови листа и корозиралата ѝ рамка. Разговор за работата ѝ в някаква адвокатска фирма в Лос Анжелос, как тя живее сама в едно от запуснатите понтонни градчета, закотвени край Редондо. Беше ѝ казал, че е военен. Или че поне е бил. „Май сега си търся друга работа...“

Разговорът обаче беше второстепенен в сравнение с това, което ставаше между тях... Над главите им увисна птица фрегат, насочи се срещу бриза, плъзна се настрани, направи завой и изчезна. И през двамата премина тръпка от свободата в разсеяното планиране на създаването. Тя стисна ръката му.

По брега срещу тях се зададе синя фигура, военен полицаи, тръгнал към града. Лъснатите му ботуши изглеждаха нереални на фона на мекия ярък бряг. Докато мъжът ги подминаваше с тъмно и неподвижно зад огледалните очила лице, Търнър забеляза лазера

„Щайнер-Оптик“, формат карабина, с мерник „Фабрик Насионал“. Синият комбинезон беше идеално чист и изгладен като бръснач.

Търнър също беше войник по свой начин през по-голямата част от живота си като възрастен, въпреки че никога не беше носил униформа. Беше наемник, и работодатели му бяха мегакорпорациите, опитващи се прикрито да контролират цели икономики. Беше специалист по измъкване на най-високопоставени ръководни кадри и научни работници. Мултинационалите, за които той работеше, никога не биха признали, че хора като Търнър съществуват...

— Миналата нощ ти се справи с по-голямата част от бутилка Херадура — каза тя.

Той кимна. Ръката ѝ в неговата беше топла и суха. Гледаше как пръстите на краката ѝ се разперват при всяко стъпване, и ноктите са покрити с олющен розов лак.

Вълните се плискаха, и краищата им бяха прозрачни като зелено стъкло.

Водният прах блестеше върху загара ѝ.

След първия им ден заедно животът беше тръгнал по простичка схема. Закусваха в меркадото, в закусвалня с бетонен тезгях, излъскан от употреба като полиран мрамор. Изкарваха сутринта в плуване, докато слънцето ги прогонеше обратно в затворената прохлада на хотела, там правеха любов под бавните дървени перки на таванния вентилатор, след това спяха. През следобедите изучаваха лабиринта от тесни улички зад Авенидата, или си правеха дълги разходки по хълмовете. Вечеряха в ресторанти на самия бряг и пиеха в патиотата на белите хотели. Лунната светлина пробляскваше в приборя.

И постепенно, без думи, тя го научи на нов начин за правене на любов. Той беше свикнал да бъде обслужван, да се грижат за него анонимни изкусни професионалистки. Сега, в бялата пещера, той коленичеше на плочките, навеждаше глава и я лижеше, тихоокеанската сол се смесваше със собствената ѝ влага, вътрешните страни на бедрата ѝ прохладни до бузите му. Обхващаше с длани задните ѝ части, държеше я и я надигаше като бокал, с плътно притиснати устни, докато езикът му търсеше фокуса, точката, честотата, която би я

докарала докрай. След това ухилено я яхваше, проникваше в нея и търсеше своя собствен път към същото.

Понякога след това говореше, дълги спирали нефокусиран речитатив, които се развиваха и присъединяваха към звука на морето. Тя казваше много малко, но той се беше научил да цени малкото казано, и тя винаги го подкрепяше. И го слушаше.

Мина седмица, след това друга. В последния им ден заедно той се събуди в същата прохладна стая, и намери нея до себе си. По време на закуската му се стори, че е открил в нея промяна, напрежение.

Те се пекоха на слънце, плуваха, и в познатото легло той забрави леката сянка на тревога.

Следобяд тя предложи да се разходят надолу по брега, към бара, както го бяха направили първия ден.

Търнър извади противопраховата капачка от гнездото зад ухото си и вмъкна там сребристо микрософтче. Структурата на испанския език изкристализира в него като кула от стъкло, невидими порти се люлееха на пантите на сегашно и бъдеще време, условно наклонение и preterite перфектно време. Остави я в стаята, прекоси Авенидата и отиде на пазара. Купи сламено кошче, кутии студена бира, сандвичи и плодове. По обратния път купи нов чифт слънчеви очила от сергия на Авенидата.

Загарът му беше плътен и равномерен. Правоъгълните кръпки, оставени от присадките на холандеца, бяха изчезнали, и тя го беше научила на единството на тялото му. Когато той сутрин срещнеше зелените очи в огледалото на банята, те бяха неговите, и холандецът не тревожеше повече сънищата му с неприятни шеги и суха кашлица. Понякога обаче все още сънуваше части от Индия, ярки парчета от една страна, която той едва познаваше, Ганди Чаук, миризмата на прах и печени хлебчета...

Стените на съборения хотел стояха на една четвърт от пътя надолу по арката на залива. Прибойт тук беше по-силен, всяка вълна като детонация.

Сега тя го дърпаше към него, и в ъгълчетата на очите ѝ имаше нещо ново, някаква стегнатост. Чайките се разлетяха из въздуха, когато те дойдоха ръка за ръка нагоре по брега, за да хвърлят поглед в сянката зад празните отвори на вратите. Пясъкът се беше свлякъл и беше оставил структурата на фасадата да рухне. Стените бяха изчезнали, оставяйки подовете на трите етажа да висят като огромни табели на извити, ръждясали сухожилия от дебела колкото пръст стомана. Всеки от тях беше покрит с плочки с различен цвят и подредба.

Над една бетонна арка беше изработено от раковини с букви, подобни на детски, „HOTEL PLAYA DEL M“. „Mar“, добави той, въпреки че беше махнал микрософтчето.

— Приключило е — каза тя, пристъпвайки под арката, в сянката.

— Кое е приключило? — Той я последва. Сламеното кошче се триеше в хълбока му. Пясъкът вътре беше студен, сух и се провираще между пръстите на краката му.

— Приключило е. Свършило. Това място. Тук няма време, няма бъдеще.

Той я изгледа, след това хвърли поглед покрай нея към мястото, където към ъгъла на две порутени стени имаше прикрепени ръждясали пружини на легла.

— Смърди на пикня — каза той. — Дай да поплуваме.

Морето отнесе лошото настроение, но сега между тях имаше някаква дистанция. Седнаха на един чаршаф от стаята на Търнър и ядоха мълчаливо. Сянката на руините се удължи. Вятърът развяваше изрусената ѝ от слънцето коса.

— Караш ме да мисля за коне — каза той накрая.

— Хм, — каза тя, като че ли гласът ѝ принадлежеше на изтощен човек, — само че те са измрели преди трийсет години.

— Не. Косата им. Косата на шиите им, когато тичат.

— Гриви — каза тя, и в очите ѝ имаше сълзи. — По дяволите. — Раменете ѝ започнаха да потрепват. Пое дълбоко въздух. След това запрати празната кутия от Карта Бланка надолу към прибоя. — Те или мен, какво значение? — Ръцете ѝ отново се обвиха около него. — Хайде, Търнър, ела. Ела.

И когато тя се отметна назад, дръпвайки го със себе си, той забеляза нещо, лодка, смалена от разстоянието до бяло тире там, където водата срещаше небето.

Когато той седна, нахлузвайки отрязаните си джинси, видя яхтата. Сега тя беше много по-близо, грациозна мазка бяло, плъзгаща се по водата. Дълбока вода. Дъното тук сигурно се спускаше почти вертикално, ако се съди по силата на прибоя. Това трябваше да е причината линията хотели да свършва зад тях по брега, и защо руината не беше оцеляла. Вълните бяха отмили основите ѝ.

— Подай ми кошчето.

Тя закопчаваше блузата си. Беше ѝ я купил в едно от уморените малки магазинчета по Авенидата. Електриково син мексикански памук, зле изработен. Дрехите, които купуваха от магазините, рядко издържаха повече от ден-два.

— Подай ми кошчето, казах.

Тя му го подаде. Той разрови остатъците от тяхната следобедна закуска и намери бинокъла си под пластмасов плик с резенчета ананас, напоени със сок от лима и поръсени с кайена. Измъкна навън оформената в компактен блок 6 x 30 бойна оптика, махна общите капачки от обективите и окулярите с наочници, и заразглежда източените идеограми на символа на Хосака. Жълта надуваема лодка заобиколи кърмата на яхтата и пое към брега.

— Търнър, аз...

— Ставай. — Той сви чаршафа и кърпата ѝ в кошчето. Взе последната топла кутия Карта Бланка от него и я постави до бинокъла. Стана, дръпна я бързо на крака и сложи кошчето в ръцете ѝ.

— Може и да бъркам — каза той. — Ако да, изчезвай веднага оттук. Дръж втората ивица палми там. — Той посочи с ръка. — Не се връщай в хотела. Хвани автобус, за Манзанило или Валарта. Връщай се в къщи. — Той вече чуваше бръмченето на извънбордовия мотор.

Видя как сълзите ѝ се наливат, но тя не издаде нито звук, когато се обърна и побягна нагоре зад руината, стиснала кошчето, спъвайки се в купчинка пясък. Не гледаше назад.

След това той се обърна и погледна яхтата. Надуваемата лодка подскачаше през прибоя. Яхтата се казваше Цушима, и за последен път

я беше виждал в залива на Хирошима. Беше виждал червената врата на Шинто при Ицукушима от борда ѝ.

Не му беше нужен бинокълът, за да се досети, че пътникът в надуваемата лодка ще бъде Конрой, отговорникът на нинджите на Хосака. Седна с кръстосани крака на хладния пясък и отвори последната си кутия мексиканска бира.

Той гледаше назад към линията бели хотели с ръце, опрени на тиковия рейлинг на Цушима. Зад хотелите блестяха трите холограми на малкото градче: Банамекс, Аеронавес и шестметровата Дева Мария на катедралата.

— Спешна работа — каза застаналият до него Конрой. — Знаеш как е. — Гласът на Конрой беше равен и неизразителен, като подражание на евтин гласов чип. Лицето му беше широко и бяло, мъртвешки бяло. Под безцветния кичур, сресан назад от широкото чело, очите му бяха подути и с черни кръгове около тях. Носеше черна фланелка за поло и черни широки панталони.

— Вътре — каза той и се обърна. Търнър го последва, привеждайки се, за да мине през вратата на кабината. Бели екрани, светла безупречна борова гарнитура — аскетичният корпоративен шик на Токио.

Конрой се настани на ниска правоъгълна възглавница от синкавосива обработена кожа. Търнър стоеше прав с ръце, отпуснати от двете му страни. Конрой взе от емайлираната маса между тях инхалатор от резбовано сребро.

— Холинов стимулатор?

— Не.

Конрой пъкна инхалатора в едната си ноздра и смръкна.

— Искаш ли малко суши? — Той остави инхалатора обратно на масата. — Хванахме няколко риби щракач преди около час.

Търнър стоеше на мястото си и гледаше Конрой.

— Кристофър Митчел — каза Конрой. — Биолоборатории Маас. Главният им спец по хибридомите. Прехвърля се при Хосака.

— За пръв път го чувам.

— Хубаво. Нещо за пиене?

Търнър поклати глава.

— Силиконът си отива, Търнър. Митчел е човекът, който направи работещи биочипове, и Маас държи основните патенти. Знаеш това. Той е специалистът по моноклоналите. Исква да се махне оттам. И ние с теб, Търнър, ще го преместим.

— Мислех, че съм пенсиониран, Конрой. Прекарвах си добре там, на брега.

— Тимът на психолозите от Токио казва същото. Имам предвид, че не ти е за пръв път, нали? Тя е приложен психолог, на хонорар към Хосака.

Един мускул в бедрото на Търнър запулсира.

— Те казват, че си готов, Търнър. Бяха малко загрижени след Ню Делхи, така че искаха да го проверят. И плюс това и мъничко терапия. Никога не вреди, нали?

[1] Според мен е точно обратното — при нулиране на брояча възниква прекъсване. Бел.Mandor. ↑

2. МАРЛИ

Беше облякла най-добрите си дрехи за разговора, но в Брюксел валеше, а тя нямаше пари за каб. Тръгна от станцията на Евротранс.

Ръката ѝ беше в джоба на доброто ѝ старо яке — модел „Сали Стенли“, но вече на почти година — свита в побелял юмрук около смачкания факс. Нямаше повече нужда от него, беше научила адреса наизуст, но като че ли можеше да го пусне точно толкова, колкото и да пробие транс, който я беше обзел. Гледаше към витрината на скъп магазин, продаващ тазмесечно облекло, и префокусираше поглед между стилните фланелени рокли и отражението на собствените ѝ тъмни очи.

Сигурно очите щяха да са достатъчни, за да ѝ струват работата. Нямаше да се стигне дори до мократа коса, която май беше по-добре да беше оставила Андреа да подстриже. Очите ѝ изразяваха болка и инерция, които всеки можеше да прочете, и съвсем определено те щяха да направят впечатление на хер Йозеф Вирек, най-малко вероятният от потенциалните работодатели.

Когато им донесоха факса, тя искаше да го смята за някаква жестока фалшификация, опит за досаждане. Благодарение на медиите беше получила достатъчно такива, толкова много, че Андреа беше поръчала специална програма за телефона на апартамента, за отхвърляне на позвънявания от телефони, неуказани в постоянния ѝ списък. И това трябва да е причината за използване на факс, беше настояла Андреа. Как иначе някой би могъл да установи контакт с нея?

Но Марли беше поклатила глава и се беше заровила по-дълбоко в старата хавлиена роба на Андреа. Откъде-накъде Вирек, невероятно богатият колекционер и меценат, ще се нуждае от услугите на опозорена бивша собственичка на мъничка парижка галерия?

Тогава дойде ред на Андреа да клати глава. Беше нетърпелива с новата, опозорена Марли Крушкова, която изкарваше вече цели дни в апартамента, която понякога дори не си даваше труда да се облече. Каза, че в Париж опитът за продажба на един фалшификат не е чак

такова събитие, за каквото го смята Марли. Ако пресата не беше чак толкова навита да изобрази отвратителния Гнас като глупак, какъвто той съвсем определено си беше, това надали щеше да се разчуе, каза тя. Гнас беше достатъчно богат, достатъчно тежък, за да бъде подходящ за скандала на седмицата.

— Ако беше по-малко привлекателна, щяха да ти обърнат много по-малко внимание — усмихна се Андреа.

Марли поклати глава.

— И фалшификатът беше дело на Ален. Ти беше невинна. Забравила ли си го?

Марли отиде до банята, загърната в хавлиената роба, без да отговори.

Зад желанието на приятелката ѝ да я успокои, да ѝ помогне, Марли вече усещаше нетърпението на човек, принуден да дели много малко място с нещастен и неплатежоспособен гост.

Наложи се Андреа да ѝ даде назаем пари и за Евротранс.

Със съзнателно, болезнено усилие на волята тя се откъсна от кръга на мислите си и се сля с плътния, но успокояващ поток от сериозни белгийски купувачи.

Край нея се провря момиче в ярък чорапогащник и твърде голямото за нея лоденово яке на някой неин приятел, дребничка и усмихната. На следващата пресечка Марли забеляза бутиче за модна линия, която тя беше харесвала като студентка. Дрехите изглеждаха невъзможно млади.

В побелелия ѝ, засекретен юмрук почиваше факсът.

Галери Дюперей, 14 Рю о Бюр, Брюксел.

Йозеф Вирек.

Рецепционистката в студения сив следобяд на Галери Дюперей спокойно можеше да е поникнала на мястото си, красиво и най-вероятно отровно растение, посадено зад гише от полиран мрамор с вградена емайлирана клавиатура. При приближаването на Марли тя повдигна гланцираните си клепачи. Марли си представи щракване и дрънчене на капаци, и собственото си изображение, влачено към някой далечен ъгъл на империята на Йозеф Вирек.

— Марли Крушкова — представи се тя, борейки се с желанието да измъкне смачканото топче факсова хартия и да го заразглажда унизено върху студения, идеално гладък мрамор. — За хер Вирек.

— Фройнлайн Крушкова, — отвърна рецепционистката, — хер Вирек е възпрепятствуван да бъде в Брюксел днес.

Марли се загледа в перфектните устни, усещайки едновременно болката, която думите ѝ причиняваха, и остро удоволствие от това, че се учи как да преодолява разочарованията.

— Разбирам.

— По тази причина той ще проведе интервюто чрез сензорна връзка. Ако обичате, влезте в третата врата отляво...

Стаята беше празна и бяла. На две от стените висяха без никакви рамки листове от нещо, подобно на зацапан от дъжда картон, мушкан на много места с различни инструменти. *Katatonenkunst*. Консервативно. Този тип работи, които се продават на комитетите, пращани от холандските индустриални банки.

Тя седна на ниска кушетка, тапицирана с кожа, и най-сетне си позволи да пусне факса. Беше сама, но подозираше, че я наблюдават някак.

— Фройнлайн Крушкова. — На отворилата се на отсрещната стена врата беше застанал младеж в син работен комбинезон на техник. — Ако обичате, след един момент пресечете стаята и влезте през тази врата. Хванете дръжката бавно, плътно и по такъв начин, че контактът между метала и дланта ви да е най-добър. Влезте внимателно. Може би ще има мъничко пространствена дезориентация.

Тя премига.

— Извинявам се...

— Сензорната връзка — каза той и се отдръпна, затваряйки вратата след себе си.

Тя се надигна, опита се да придаде някаква форма на влажните ревери на якето си, докосна косата си, но премисли, пое дълбоко въздух и отиде до вратата. Думите на рецепционистката я бяха подготвили за единствения вид такава връзка, който ѝ беше познат, симстимов сигнал, препратен през Бел-Европа. Беше предполагала, че

ще носи шлем с дерматроди, и че Вирек ще използва пасивен наблюдател като човек-камера.

Богатството на Вирек обаче беше от съвършено друг клас.

Когато пръстите ѝ се свиха около дръжката, студената медна топка сякаш се сгърчи, преминавайки за миг през широк спектър текстури и температури.

След това отново стана метал, боядисано в зелено желязо, проточено навън и надолу по линията на перспективата, стар парапет, за който тя се беше хванала смаяно.

Няколко капчици дъжд я шибнаха по лицето.

Мирис на дъжд и мокра земя.

Объркване на дребните детайли, неин собствен спомен за напиване на пикник в художественото училище, борещо се с перфектността на илюзията на Вирек.

Под нея лежеше непогрешимият изглед на Барселона, и странните кули на Църквата на Фамилия Саграда бяха замъглени от дима. Тя се хвана за парапета с две ръце, борейки се с виенето на свят. Познаваше това място. Беше в Гюел Парк, паркът на приказките на Антонио Гауди, на голия му връх зад центъра на града. От лявата ѝ страна гигантски налудничаво сглобен керамичен гущер беше замръзнал по средата на спускането си от рампа от груб камък. От усмивката му се изливаше фонтан, напояващ уморените цветя.

— Дезориентирана си. Моля да ме извиниш.

Йозеф Вирек беше седнал под нея на една от змиеобразните пейки на парка. Широките му рамене бяха покрити с меко връхно палто. Чертите му ѝ бяха смътно познати през целия ѝ живот. В момента тя по неизвестно каква причина си спомняше снимка на Вирек с краля на Англия. Той ѝ се усмихна. Главата му беше голяма и красиво оформена под четката от щръкнала тъмносива коса. Ноздрите му бяха непрекъснато разширени, като че ли душеше невидимите ветрове на изкуството и търговията. Зад кръглите, маркови очила без рамка очите му бяха много големи, бледосини и странно меки.

— Заповядай. — Той потупа безпорядъчната мозайка от зърнест фаянс, покриваща скамейката, с тясната си длан. — Моля да извиниш това, че разчитам на технологиите. Вече повече от десетилетие съм затворен в биована, в някакво ужасяващо индустриално предградие на

Стокхолм. Или може би в ада. Здравето ми не е добро, Марли. Седни до мен.

Тя пое дълбоко въздух, спусна се по каменните стъпала и пресече павираната пътека.

— Хер Вирек, видях ви да изнасяте лекция в Мюнхен преди две години. Критика на Феслер и неговия autistisches Teater. Тогава изглеждахте добре...

— Феслер? — Загорялото чело на Вирек се набръчка. — Видяла си двойник. Или може би холограма. В мое име се вършат много гнусотии, Марли. Части от моето богатство са станали автономни до известна степен; от време на време те дори воюват една с друга. Въстания във фискално отношение. Само че поради причини толкова сложни, че ще останат напълно скрити, моята болест никога не е била обявявана публично.

Тя зае мястото си до него и се загледа надолу към мръсния паваж между износените върхове на черните си парижки ботуши. Видя отломка бяла баластра, ръждясал кламер, умряла оса или може би пчела.

— Изумително детайлно е...

— Да, — каза той, — новите биочипове на Маас. Трябва да знаеш, че това, което зная за личния ти живот, е също толкова детайлно. То е повече, отколкото ти знаеш, в някои отношения.

— Наистина ли? — Тя откри, че беше най-лесно да се съсредоточи върху града, опитвайки се да открие отправните точки, запомнени от половин дузина студентски празници. Ето, точно там трябваше да бъде Рамблас, с папагалите и цветята, и таверните, сервиращи тъмна бира и калмари.

— Да. Зная, че именно твоят любовник те убеди, че си открила изгубен оригинал на Корнел...

Марли затвори очи.

— Той поръча фалшификата, наемайки двама талантиливи студенти по изобразително изкуство и известен историк, оказал се пред известни лични трудности... Плати им с парите, които беше измъкнал вече от вашата галерия, както без съмнение си се досетила. Ти плачеш...

Марли кимна. Студен показалец потупа китката ѝ.

— Купих Гнас. Купих и полицията — да зареже случая. Пресата не си струваше да я купувам, тя рядко си струва. И сега може би това, че си донякъде известна, може да се окаже в твоя полза.

— Хер Вирек, аз...

— Един момент, моля. Пако! Ела тук, детето ми.

Марли отвори очи и видя дете на около шест години, пристегнато в тъмно палто, панталони до коляното, светли дълги чорапи и високо закопчани черни ботуши. Кафявата коса падаше на челото на безупречно сресан кичур. То държеше нещо в ръка, някаква кутия.

— Гауди е започнал парка си през 1900 г. — каза Вирек. — Пако носи костюм от съответния период. Ела тук, детето ми. Покажи ни това чудо.

— Сеньор — профъфли Пако, поклони се и пристъпи напред да покаже това, което държеше.

Марли се вгледа. Кутия от обикновено дърво, стъклен похлупак. Неща...

— Корнел — каза тя, забравяйки сълзите си. — Корнел? — Тя се обърна към Вирек.

— Разбира се, че не. Вграденото по дължината на тази кост е биомонитор „Браун“. Това е работа на съвременен автор.

— Има ли още? Още такива кутии?

— Намерил съм седем. За период от три години. Колекцията на Вирек, виждаш ли, е нещо като черна дупка. Невероятната плътност на богатството ми привлича неудържимо най-редките произведения на човешкия дух. Автономен процес, на който рядко обръщам внимание...

Но Марли беше изцяло погълната от кутията, от нейното внушение за невероятни разстояния, за загуба и тъга. Беше мрачна, нежна и някакси детинска. Съдържаше седем предмета.

Тънка куха кост, сигурно оформена за полет, сигурно от крилото на някоя голяма летяща птица. Три архаични печатни платки, покрити с лабиринти от златни ивици. Гладка бяла сфера от порцелан. Потъмняло от времето парче кайшкка. Дълго колкото пръст парче от нещо, което тя предположи, че е кост от човешка китка, в която беше безупречно вградена силиконовата дръжка на инструмент, излизал

някога на повърхността на кожата — но външната част на инструмента беше обгорена и почерняла.

Кутийката беше една вселена, поема, замръзнала на границата на човешкото усещане.

— Грасиас, Пако.

Момчето и кутийката изчезнаха.

Тя зяпна.

— А, извини ме. Забравих, че тези прехвърляния са прекалено внезапни за теб. Сега обаче трябва да обсъдим твоето назначаване...

— Хер Вирек, — обади се тя, — какво е „Пако“?

— Подпрограма.

— Разбирам.

— Наемам те да намериш кой е направил кутията.

— Но, хер Вирек, с вашите ресурси...

— От които ти сега си част, дете мое. Искаш ли да бъдеш наета? Когато обърнах внимание на историята с Гнас, метнат с фалшив Корнел, разбрах, че можеш да бъдеш от полза за такива работи. — Той сви рамене. — Вярвай ми, че ме бива да постигам желания резултат.

— Разбира се, хер Вирек! И да, искам да работя.

— Много добре. Ще получаващ заплата. Ще имаш достъп до кредитни линии, въпреки че ако се наложи да закупиш например значителни количества недвижимо имущество...

— Недвижимо имущество?

— Или корпорация, или космически кораб, ще ти е нужно непряко оторизиране от мен. Което почти със сигурност ще ти бъде дадено. За всичко друго няма да имаш ограничения. Препоръчвам ти обаче да работиш в такива мащаби, в които се чувстваш удобно. Иначе рискуваш да изгубиш връзката с интуицията си, а интуицията в случаи като този е от жизненоважно значение. — Прочутата усмивка проблясна към нея още веднъж.

Тя пое дълбоко въздух.

— Хер Вирек, какво ще стане, ако се проваля? Колко време имам, за да открия този автор?

— Остатъка от живота ти — каза той.

— Извинете ме, — чу се тя с ужас да казва, — ако съм разбрала правилно, вие твърдите, че живеете... в биована?

— Да, Марли. И от тази доста крайна гледна точка бих те посъветвал да се бориш да живееш всеки час в собствената си плът. Не в миналото, ако ме разбираш. Говоря като човек, който не може да си позволи това обикновено състояние, тъй като клетките на тялото ми са избрали да преследват донкихотовски свои индивидуални кариери. Предполагам, че някой по-късметлия, или по-беден, би бил оставен накрая да умре, или би бил кодиран в паметта на някое парче хардуер. Аз обаче съм обвързан с една византийска мрежа от обстоятелства, която изисква, както разбирам, около една десета от годишните ми приходи. Което ме прави най-скъпия инвалид на света. Бях трогнат, Марли, от твоите терзания на сърцето. Завиждам ти за добре подредената плът, която ги поражда.

И за момент тя се взря право в тези меки сини очи и разбра с инстинктивната увереност на бозайник, че прекалено богатите вече нямат нищо човешко в себе си.

Крилото на нощта покри небето на Барселона като захлопване на огромен бавен капак, и Вирек и Гюел изчезнаха, и тя се оказа отново седнала на ниската кожена кушетка, загледана в накъсаните парчета изцапан картон по стените.

3. БОБИ ГО РАЗДАВА УИЛСЪН.

Това смъртта се оказа много лесна работа. Сега го виждаше: тя просто ставаше. Загазиш на милиметър, и ето ти я, нещо хладно и без мирис, издуващо се от четирите глупави ъгъла на стаята, на баритаунската стая на майка ти.

По дяволите, мислеше си той. На Две за ден ще му се откачи задникът от хилене. За пръв път пробвам, и веднага го раздавам уилсън.

Единственият звук в стаята беше тихото непрекъснато тракане на вибриращите му зъби, ултразвуков тремор, съпровождащ обратната връзка, разяждаща нервната му система. Виждаше как застиналата му длан трепти деликатно на сантиметри от червения пластмасов бутон, който можеше да прекъсне убиващата го връзка.

По дяволите.

Беше се заел право с това, когато се върна в къщи. Беше поставил в слота ледотрошача, който беше наел от Две за ден, и се беше включил, набирайки кодовете на базата, която беше избрал за първата си реална цел. Смяташе, че това е начинът, по който стават нещата — искаш да го направиш, и го правиш. Имаше мъничкия кибердек Оно-Сендай от само месец, но вече знаеше, че иска да бъде нещо повече от обикновен баритаунски хотдогаджия. Боби Нюмарк, същият Нулев Брояч, само че нещата бяха свършили. Шоутата никога не свършват по този начин, не и още в самото начало. В едно шоу приятелката или пък партньорът на каубоя-герой щеше да нахълта, да откъсне тродите или да натисне това малко червено бутонче „ИЗКЛ.“ Така че щеше да успееш, да успееш напълно.

Но сега Боби беше сам, вегетативната му нервна система беше прехваната от защитата на база данни, намираща се на три хиляди километра от Баритаун, и той го знаеше. В тази завладяваща тъмнина имаше някаква магическа химия, нещо, което му позволяваше да вижда безкрайно желаната сега стая, с килим с цвят на килим и завеси с цвят на завеси, с мръсна дунапренена гарнитура от кресла, с

ъгловатата хромирана рамка, поддържаща компонентите на шестгодишен модул за развлечения „Хитачи“.

Беше придърпал внимателно завесите, когато се подготвяше за тази акция, но сега някак си като че ли виждаше през тях как блоковете на Баритаун се надигат в бетонната си вълна, за да се разбият в потъмните кули на Проектите. Бетонна вълна, обрасла с фина насекомна козина от антени и сателитни чинии от фина мрежа, накачена с въжета съхнещо пране. Майка му обичаше да ругае това — тя имаше сушилня. Спомняше си пръстите ѝ, стиснали до бяло имитацията на бронз на балконския парапет, сухи бръчки в извивката на китката. Спомняше си как изнасят умряло момче от Голямата Площадка, привързан към метален обтегач, опакован в пластмасово фолио с цвета на полицейска кола. Паднал и си ударил главата. Паднал. Главата. Уилсън.

Сърцето му спря. Стори му се, че то пада настрани, ритайки с крака като животинче в анимационен филм.

Шестнадесета секунда от смъртта на Боби Нюмарк. Хотдогаджийската му смърт.

И тогава нещо нахлу, страховита невероятност иззад най-далечния край на всичко, което знаеше или си беше представял, и го докосна.

::: КАКВО ПРАВИШ? ЗАЩО ТЕ ТИ ПРИЧИНЯВАТ ТОВА?

Гласнамомиче кафявакоса тъмниочи...

: УБИВА МЕ УБИВА МЕ МАХНИ ГО МАХНИ ГО

Тъмниочи, пустинна звезда, късафланелка, дългикоси...

::: ТОВА Е ПРОСТО ТРИК, РАЗБИРАШ? САМО СИ МИСЛИШ, ЧЕ ТЕ Е ДОКОПАЛО. ГЛЕДАЙ. БРЪКВАМ СЕГА ТУК И ТИ ПОВЕЧЕ НЕ СИ ВЪРЗАН В ОБРАТНАТА ВРЪЗКА.

И сърцето му отново се претърколи на гръб, и ритна нагоре обяда му с червените си нарисувани крака, галваничен спазъм на жабешки крак, който го изхвърли от стола и откъсна тродите от челото му. Мехурът му се изпразни, когато главата му удари ъгъла на Хитачито, и някой казваше мамка му мамка му мамка му върху прашния червен килим. Няма глас на момиче, няма пустинна звезда и впечатление-проблясък за прохладен вятър и износен от водата камък...

И тогава главата му експлодира. Той го видя съвсем ясно, от някъде много далече. Като фосфорна граната.

Бяло.
Светлина.

4. СВЕРКА НА ЧАСОВНИЦИ

Черната Хонда поддържаше около двадесет метра височина над осмоъгълната палуба на стара нефтена платформа. Вече почти се съмваше, и Търнър можеше да различи избледнелите очертания на триъгълния знак за биоопасност, маркирал площадката за кацане на хеликоптери.

— Биоопасност ли има долу, Конрой?

— Нищо, с което да не си свикнал — отвърна Конрой.

Фигура в ярък комбинезон енергично сигнализираше с ръце на пилота на Хондата. Вятърът от перката раздуха парчета опаковъчни отпадъци в морето, докато се приземяваха. Конрой щракна освобождаващата пластина на предпазния си колан и се наведе през Търнър да отвори люка. Ревът на двигателите ги заблъска, когато капакът се плъзна настрани. Конрой го дърпаше за рамото и правеше предупредителни знаци за излитане с обърната нагоре длан. Посочи към пилота.

Търнър издрапа навън и скочи. Въртенето на пропелера беше като слети една с друга гръмотевици. След миг Конрой се беше привел до него. Те напуснаха избледнелия триъгълник с рачешка походка с извити крака, често виждана на площадките за хеликоптери, и вятърът откъм Хондата усукваше крачолите около краката им. Търнър носеше обикновено сиво куфарче, единственият му багаж; някой го беше взел от хотела му, и то го чакаше на Цушима. Внезапна промяна в звука му подсказа, че Хондата излита. Тя се понесе с бръмчене към брега, без опознавателни светлини. Когато звукът заглъхна, Търнър чу виковете на чайките и пляска и шуршенето на Тихия океан.

— Някой някога се е опитвал да прави тук пристанище за данни — каза Конрой. — Международни води. По онова време никой не е живеел на орбита, така че известно време е вършело работа... — Той тръгна към гъстата джунгла от трегери, поддържаща структурата на платформата. — В един от сценариите, които ми даде Хосаката, докарваме Митчел тук, почистваме го, качваме го на Цушима и на

пълна пара към добрата стара Япония. Казах им, тая я забравете. Маас ще се лепне, и може да цапардоса това тук с каквото им скимне. Казах им, че номерът е само с оная сграда, дето я имат за представителство. Маас не може да набута кой знае колко гадости там, в шибания център на Мексико Сити...

От сенките се показа фигура с глава, обезформена от издутите очила на система за нощно виждане. Махна им с тъпите, наредени едно до друго дула на флетчетна пушка Ланзинг.

— Биоопасност — каза Конрой, когато двамата отминаха. — Наведи си тук главата. И внимавай, стълбите стават хлъзгави.

Платформата миришеше на ръжда, запуснатост и солена вода. Обезцветените кремави стени бяха напръскани с разрастващи се струпей ръжда. По трегерите на тавана бяха закачени през няколко метра захранвани от батерии фенери, които хвърляха отвратителна зеленикава светлина, едновременно интензивна и дразнещо неравна. В тази централна стая работеха поне една дузина души. Движеха се с отпуснатата прецизност на добри техници. Професионалисти, помисли си Търнър: техните очи рядко се срещаха и се говореше малко. Беше студено, много студено, и Конрой му беше дал огромна шуба, покрита с емблеми и ципове.

Брадат мъж в късо яке от овча кожа лепеше със сребриста лепенка омотани ивици фиброоптика към назъбена метална опора. Конрой си шепнеше нещо с чернокожа жена, носеща шуба като Търнъровата. Брадатият техник погледна за момент настрани и забеляза Търнър.

— По дя-яволите — каза той, все още на колене. — Предполагам, че тая ще излезе голяма, но май се задава и да не е много лесна. — Той се изправи и автоматично избърса ръце в дънките си. Както и другите техници, носеше микропорови хирургични ръкавици.

— Ти си Търнър. — Той се ухили, метна бърз поглед в посока към Конрой и измъкна черно пластмасово шише от джоба на якето. — На, посгрей се малко. Помниш ме. Бачкахме по оная работа в Маракеш, прехвърлянето на оня тип от IBM към Мицу-G. Поставях зарядите на автобуса, дето ти и французинът го вкарахте в рецепцията на хотела.

Търнър взе шишето, отвори капачката му и го надигна. Бурбон. Опари го остро и дълбоко, и от областта на гръдната му кост тръгна топлина.

— Благодаря. — Той върна шишето и другият го пъкна в джоба си.

— Оуки — каза мъжът. — Казвам се Оуки. Помниш ли ме?

— Да — излъга Търнър. — Маракеш.

— Неочаквана задача — каза Оуки. — През Шипол. Оказах се в свободната смяна. Твоят партньор тук — още един поглед към Конрой — също не е много на рахат, нали? Имам предвид, не като в Маракеш, а?

Търнър кимна.

— Ако ти трябва нещо, само се обади — каза Оуки.

— Като например?

— Друга глътка, или някое перувианско прахче, от наистина жълтите. — Оуки се ухили отново.

— Мерси — каза Търнър, виждайки как Конрой прекъсва разговора с чернокожата. Оуки също го видя, коленичи бързо и зарамотава отново сребрилата лепенка.

— Кой беше този? — попита Конрой, след като преведе Търнър през тясна врата с изгнили черни гумени уплътнения по краищата. Завъртя колелото, което затваряше вратата; някой го беше смазвал наскоро.

— Казва се Оуки — отвърна Търнър, разглеждайки новата стая. Малка. Два от онези фенери, сгъваеми маси, столове, всичко чисто ново. На масите — някакви апарати под черни противопрахови капаци.

— Приятел?

— Не — каза Търнър. — Веднъж беше работил за мен. — Той се приближи до една от масите и повдигна противопраховия капак. — Какво е това? — Пултът под него имаше празния, полузавършен вид на заводски прототип.

— Кибердек на Маас-Неотек.

Търнър повдигна вежди.

— Твой?

— Получихме два. Единият е там на място. От Хосака. Определено е най-бързото нещо в мрежата, и Хосака не може дори да разгадае чиповете, за да ги откопира. Абсолютно различна технология.

— Получили са го от Митчел?

— Не казват. Това, че са допуснали то да излезе от тях, за да даде на жокеите ни малко острота, е някакъв признак за това колко много им е нужен човекът.

— Кой бачка с пулта, Конрой?

— Джейлин Слайд. Току-що разговарях с нея. — Той кимна към вратата. — Човекът на мястото е от Лос Анжелос, хлапе на име Рамирес.

— Бива ли ги? — Търнър постави обратно капака.

— Ще им се наложи, като знам колко ще струват. Джейлин си е спечелила доста име за последните две години, и Рамирес ѝ е ученик. Абе, — Конрой сви рамене, — знаеш ги тези жокеи. Тотални откачалки...

— Откъде ги изровихте? И, между другото, откъде изровихте Оуки?

Конрой се усмихна.

— От твоя агент, Търнър.

Търнър зяпна Конрой, след това кимна. Обърна се и повдигна другия капак. Кутии, пластмаса и стиропор, подредени грижливо на студения метал на масата. Той докосна син пластмасов правоъгълник с отпечатан на него сребрист монограм: S&W.

— От твоя агент — каза Конрой, когато Търнър отвори кутията. Пистолетът беше там, в оформеното си легло от бледосин микропор, масивен револвер с грозна кутия под дебелото дуло. — S&W Тактик, 0.408, с ксенонов прожектор. Каза, че ще го искаш.

Търнър взе пистолета и натисна копчето за тестване на батериите на прожектора. Червеният светодиод на ореховата дръжка премига. След това измъкна барабана.

— Амуниции?

— На масата. Ръчно направени, с експлозивни куршуми.

Търнър намери полупрозрачен куб от махагонова пластмаса, отвори го с лявата си ръка и измъкна един патрон.

— Защо са избрали мен за тази работа, Конрой? — Той разгледа патрона, след което внимателно го постави в едно от шестте гнезда на барабана.

— Не знам — каза Конрой. — Май са те били сложили на пангара, когато са получили вестта от Митчел...

Търнър завъртя цилиндъра бързо и го щракна обратно на мястото му.

— Казах „Защо са избрали мен за тази работа, Конрой?“. — Той вдигна пистолета с две ръце и го насочи точно към лицето на Конрой. — При такова пукало понякога можеш да видиш чак до дъното на дулото, ако светлината е подходяща, да видиш има ли там патрон.

Конрой много леко поклати глава.

— Или можеш да го видиш в едно от другите гнезда...

— Не — каза Конрой много меко. — Няма начин.

— Да не би срамежливците да са я оцапали, Конрой. Какво би казал?

— Не — каза Конрой. Лицето му беше неподвижно. — Не са, и ти няма.

Търнър натисна спусъка. Ударникът щракна на празно. Конрой премига, отвори уста, затвори я и загледа как Търнър отпуска Smith & Wesson-а. Капка пот се търколи по челото му и се изгуби в едната от веждите.

— Е? — запита Търнър с отпуснато оръжие.

Конрой сви рамене.

— Недей да правиш тия гадости.

— Толкова ли ме искат?

Конрой кимна.

— Това е работа за теб, Търнър.

— Къде е Митчел? — Търнър отвори барабана и започна да зарежда останалите патрони.

— Аризона. На около петдесет километра от линията Сонора, в научна аркология на върха на една меза. Биолоборатории Маас — Северна Америка. Притежават всичко наоколо, чак до границата, и мезата е в средата на обхватите на четири наблюдателни спътника. Яко напечено.

— И как се предлага да влезем?

— Не се предлага. Митчел ще си излезе навън сам. Изчакваме го, събираме го и го доставяме в невредим вид до Хосака. — Конрой бръкна с показалец зад разкопчаната яка на черната си риза и измъкна черна найлонова корда, на която висеше малко черно калъфче със закопчалки на велкро. Той го отвори внимателно, измъкна оттам нещо и го подаде на Търнър на отворената си длан.

— Ето. Изпратил е това.

Търнър остави оръжието на масата и взе нещото от Конрой. Приличаше на издуто сиво микрософтче. Единият му край беше стандартен неврожак, а на другия имаше странно, закръглено образуване, каквото не беше виждал досега.

— Какво е това?

— Биософт. Джейлин си го включи и каза, че е помислила, че е изход от ИИ. Представява нещо като досие на Митчел, със съобщение до Хосака прикрепено накрая. Включи си го сам, ще схванеш картината по-бързо...

Търнър вдигна поглед от сивата джаджа.

— Как подействува на Джейлин?

— Каза, че е по-добре да си легнал, когато го поставяш. Като че ли не ѝ хареса особено.

Машинните сънища носят специфичен световъртеж. Търнър легна в импровизираното общежитие на неизползвана плоча зелен темперопор и включи досието на Митчел. То се задействува бавно; имаше време да затвори очи.

След десет секунди очите му бяха отворени. Държеше се здраво за зеления темперопор и се бореше с гаденето. Затвори очи отново... То отново се надигна постепенно, импулсен, нелинеен потоп от факти и сензорни данни, някакво повествование, предадено чрез сюрреалистични скачащи разрези и юкстапозиции. Приличаше донякъде на това да лети върху нещо, което изчезва и се появява на случайни, невероятни кратки интервали, променяйки височината, наклона и посоката си с всяко появяване, само че промените нямаха нищо общо с каквато и да било физическа ориентация, а по-скоро бяха светкавични промени в парадигмата и символната система. Тези данни изобщо не бяха предназначени за въвеждане в човек.

С отворени очи той измъкна нещото от куплунга си и го задържа. Дланта му беше хлъзгава от пот. Приличаше на събуждане от кошмар. Не от ужас, в който събраните в юмрук стракове приемат прости и ужасяващи форми, а някакъв друг тип сън, несравнимо по-съсипващ, в който всичко е перфектно и вледеняващо нормално, и всичко е абсолютно погрешно...

Интимността на това нещо беше отвратителна. Той се бореше с вълните от директно прехвърляне, събирайки цялата си воля, за да смачка усещането, подобно на обич, натрапчива нежност, която наблюдателят започва да усеща към обекта на продължително наблюдение. Знаеше, че след дни или часове и най-дребните подробности от научните данни на Митчел могат да изскочат на повърхността на ума му, или името на любовница, дъхът на тежката ѝ червена коса в слънчева светлина, проникнала през...

Той бързо седна, и пластмасовите подметки на обувките му тупнаха по ръждясалия под. Все още носеше шубата, и Смит и Уесън-а в страничния ѝ джоб притискаше болезнено хълбока му.

Щеше да му мине. Психичният аромат на Митчел щеше да избледнее, така сигурно, както испанската граматика в речника му си отиваше след всяко използване. Беше изпитал просто едно досие от службите за сигурност на Маас, съставено от разумен компютър, нищо повече. Той постави обратно биософта в мъничкото черно кальфче на Конрой, запечата велкрото с палец и закачи найлоновата корда на шията си.

Забеляза звука на вълните, които се плискат в борда на платформата.

— Хей, шефе — каза някой иззад кафявото военно одеало, което закриваше изхода от жилищната част. — Конрой казва, е е време да огледаш хората, и след това двамата с него да отивате на друго място. — Брадатата физиономия на Оуки се появи иззад одеалото. — Иначе не бих те събудил, нали така?

— Не спях — каза Търнър и стана. Пръстите му рефлекторно опипваха кожата около имплантирания куплунг.

— Лошо — каза Оуки. — Докопах дермове, които те успиват директно за целия път, почасово бутонче, след това ти вкарват някакво страховито възбудително, дига те и право на работа, няма празно...

Търнър поклати глава.

— Заведи ме при Конрой.

5. РАБОТАТА

Марли се регистрира в малък хотел със зелени фикуси в тежки медни саксии и коридори с мозайка от шахматно подредени износени мраморни плочи. Асансьорът представляваше позлатена клетка с извити орнаменти и ламперия от червено дърво, миришеца на лимоново масло и малки пури.

Стаята ѝ беше на петия етаж. Имаше един висок прозорец над авенюто, от тези прозорци, които можеш наистина да ги отвориш. Когато усмихнатият прислужник излезе, тя рухна в едно кресло, чиято плюшена тапицерия контрастираше предразполагащо с белгийския килим в приглушени цветове. Разкопча циповете на старите си парижки ботуши за последен път, изрита ги настрана и се загледа към дузината лъскави пликове, които прислужникът беше подредил на леглото. Утре трябва да си купя куфар, помисли си тя. И четка за зъби.

— Шокирана съм — каза тя на торбите на леглото. — Трябва да се взема в ръце. Всичко изглежда нереално. — Погледна надолу и видя, че и двата ѝ чорапа са скъсани на пръстите. Поклати глава. Новата ѝ чантичка лежеше на бялата мраморна маса до леглото; беше черна, съшита от кравешка кожа, дебела и мека като фламандско масло. Беше струвала повече, отколкото тя би дължала на Андреа като част от наема ѝ за един месец, и това беше вярно и за дори само една нощ в този хотел. Съдържаше паспорта ѝ и кредитния чип, който беше получила в Галери Дюперей, изтеглен от сметка на нейно име в орбитален клон на Недерландс Алгемайне Банк.

Тя влезе в банята и завъртя гладките медни кранове на голямата бяла вана. Гореща, аерирана вода пръсна от японско филтриращо устройство. Хотелът се беше погрижил за пакетчета соли за вана, тубички кремове и ароматични масла. Тя изпразни тубичка масло в пълнещата се вана и започна да сваля дрехите си, усещайки болка от загуба, когато хвърли якето „Сали Стенли“ назад. Допреди час, в течение на една година старото яке беше любимата ѝ дреха и може би единственото по-скъпо нещо, което тя притежаваше. Сега то беше

нещо, оставено на чистачите да го изхвърлят; вероятно щеше да се упъти към някой от битпазарите на града, типът места, където тя беше търсила изгодни пазарлъци като ученичка в художественото училище...

С изпълването на банята с ароматизирана пара огледалата се замъглиха и по тях потекоха струйки, замазвайки отражението на голотата ѝ. Беше ли наистина толкова просто? Беше ли я извадил Вирековият тъничък златен кредитен чип от мизерията, беше ли я вкарал в този хотел, където кърпите бяха бели, дебели и стържещи кожата? Тя усещаше някакво замайване на духа, като че ли трепереше на ръба на пропаст. Чудеше се на това колко могъщи могат да бъдат парите, ако човек има достатъчно от тях, наистина достатъчно. Предполагаше, че на този свят само Вирековците могат наистина да го знаят, и беше много вероятно те да са функционално неспособни да го разберат; да питаш Вирек би било като да интервюираш риба, за да научиш повече за водата. Да, скъпа, тя е мокра, да, детето ми, тя е топла, ароматна и с драскащи кърпи след нея. Тя влезе във ваната и легна.

Утре щеше да си подстриже косата. В Париж.

Телефонът на Андреа звънна шестнайсет пъти преди Марли да си спомни за специалната програма. Тя щеше все още да си е на мястото, и този скъп малък хотел в Брюксел определено нямаше да е в списъка ѝ. Тя се наведе, за да постави слушалката на покритата с мрамор маса, но тя звънна веднъж меко.

— Куриер е доставил пратка за вас, от Галери Дюперей.

Когато прислужникът — по-млад и по-тъмен мъж, вероятно испанец — си тръгна, тя отнесе пакета до прозореца и го повъртя в ръце. Беше увит в един лист хартия, тъмно сива, сгъната и усукана по онзи мистериозен японски начин, който не изисква нито връзки, нито лепило, но тя знаеше, че отвори ли го веднъж, никога няма да може да го сгъне отново. В единия ъгъл бяха отпечатани името и адресът на галерията, и нейното име и името на хотела ѝ бяха написани на ръка в средата с перфектен курсивен почерк.

Тя разгъна хартията и намери вътре нов Браунов холопроектор и плоска пластмасова кутия. В кутията имаше седем номерирани плоски

холофиша. Зад миниатюрния железен балкон слънцето се спускаше, позлатявайки Стария град. Тя чуваше сирените на колите и виковете на децата. Затвори прозореца и отиде до масата за писане. Браунът беше гладък черен правоъгълник, захранван от слънчеви батерии. Тя провери добре ли е зареден, след това взе първия холофиш и го включи.

Над Брауна разцъфна кутията, която беше видяла във Вирековата симулация на Гауди Парк, блестяйки с кристалното качество на най-добра холограма от музеен клас. Кост и позлатени платки, мъртва каишка и мътнобял мрамор, изпечен от глина. Марли поклати глава. Как беше възможно някой да подреди тези парчета, тези боклуци по начин, който стисваше сърцето и се впиваше в него като рибарска кукичка? След това обаче тя кимна. Можеше да бъде направено, тя знаеше; беше правено преди много години от човек на име Корнел, който също беше правил кутии.

След това погледна наляво, към оставената на бюрото елегантна сива хартия. Беше избрала този хотел по случайност, когато се беше уморила да пазарува. Не беше казала на никого, че е тук, и съвсем определено на никого от Галери Дюперей.

6. БАРИТАУН

Беше го отрязало за нещо към осем часа по часовника на майчиното му Хитачи. Свести се, гледайки прашния му преден панел, и нещо твърдо беше се завряло под бедрото му. Оно-Сендаят. Той се претърколи. Застояла миризма на повърнато.

След това беше в банята, без да е много наясно как е стигнал дотам, и пускаше крановете както си е с дрехите. Задраска по лицето си, впи пръсти в него и го задърпа. Усещаше го като гумена маска.

— Нещо се е случило. — Нещо лошо и голямо, не беше сигурен какво точно.

Мокрите му дрехи постепенно се натрупаха на теракотения под на банята. Накрая излезе изпод душа, отиде до умивалника и бръсна мократа си коса настрани от очите, зяпайки лицето в огледалото. Боби Нюмарк, няма проблеми.

— Не, Боби, има проблеми. Супер проблеми...

С кърпа около раменете си, пръскайки вода по пода, той мина по тясното коридорче към собствената му спалня, мъничко, клиновидно пространство на гърба на блока. Холопорнът му се включи, когато той влезе, и половин дузина ухилени момичета го заизучаваха с очевидно удоволствие. Изглеждаха като че ли стоят между стените на стаята, в мъгливи ивици синкаво пространство, с бели усмивки и стройни тела, ярки като неон. Две от тях се промъкнаха напред и започнаха да се докосват една друга.

— Спри — каза той.

Проекционният апарат се изключи при неговата команда, и момичетата-сън изчезнаха. По начало принадлежеше на по-стария брат на Линг Уорън, и косите и дрехите на момичетата бяха старомодни и смътно странни. Можеш да разговаряш с тях и да ги накараш да правят разни неща със себе си и една на друга. Боби си спомняше как на тринайсет години се беше влюбил в Бранди, тази със сините каучукови панталони. Сега той ценеше проектора главно заради илюзията за пространство, която те придаваха на импровизираната спалня.

— Станало е нещо шибано — каза той, нахлузвайки черни дънки и почти чиста фланелка. След това поклати глава. — Какво ли? Шибано какво? Някакъв скок на напрежението по линията? Някакъв флук надолу при Ядрения комитет? Може би базата, която се беше опитал да нападне, беше претърпяла някакво странно разпадане, или беше атакувана откъм друга страна... Но той беше останал с усещането, че е срещнал някого, някой... Той несъзнателно протегна дясната си ръка, с разперени пръсти, умоляващо.

— По дяволите. — Пръстите се свиха в юмрук. След това паметта се върна: първо, усещането на голямото нещо, на наистина голямото нещо, протягащо се към него през киберпространството, и след това момичето-усещане. Кестеняво, слабичко, свило се някъде в странна ярка тъмнина, пълна със звезди и вятър. Но когато умът му се опита да го улови, то се изплъзна.

Усетил, че е гладен, той обу сандалите си и тръгна обратно към кухнята, триейки косата си с влажната хавлия. По пътя си през всекидневната забеляза лампичката ВКЛЮЧЕНО на Оно-Сендая да свети откъм килима.

— О, по дяволите! — Той застана на място и зачовърка из зъбите си. Кибердекът все още беше включен. Беше ли възможно още да е свързан с базата, която се беше опитал да подработи? Можеха ли те да разберат, че той не е мъртъв? Нямаше представа. Едно нещо обаче знаеше със сигурност, че имат номера и данните му. Не се беше занимавал с изключвателите и прекъсвачите, които биха им попречили да го проследят обратно.

Те имаха адреса му.

Забравил глада, той се метна към банята и зарови из напоените с вода дрехи в търсене на кредитния си чип.

Имаше двеста и десет Нови Йени, напъхани в кухнята пластмасова дръжка на универсална отвертка. Пъхна отвертката и кредитния чип в джинсите си, нахлузи най-старите и най-тежки ботуши, които имаше, и заизравя непраните дрехи изпод кревата. Измъкна черно брезентово яке с поне една дузина джобове. Единият от тях беше като голяма торба върху кръста, нещо като вградена раница.

Под възглавницата му имаше японски гравитационен нож с оранжеви дръжки; сложи го в тесен джоб в долната част на левия ръкав на якето.

Холомомичетата се включиха, когато той излезе.

— Боби, Бо-о-би, ела да си играем...

Във всекидневната дръпна жака на Оно-Сендая от панела на Хитачито, нави фиброоптичния кабел и го натъпка в гнездото му. Направи същото с набора троди, след това пъхна Оно-Сендая в гръбния джоб на якето.

Завесите все още бяха дръпнати. Усети прилив на някакво ново въодушевление. Махаше се. Трябваше да се махне. Беше забравил вече жалкото удоволствие, резултат от отъркването му в смъртта. Внимателно раздели завесите на около пръст разстояние и погледна навън.

Беше късен следобед. След час-два първите светлини щяха да започнат да премигнат по мрачните туловища на Проектите. Голямата Площадка се простираше като бетонно море, и проектите стърчаха оттатък отсрещния бряг, огромни правоъгълни структури, омекотени тук-таме от случайно пръснати ретро-стилови балкончета, резервоари за риба, слънчеви подгриващи панели и вездесъщите мрежести чинии на сателитните антени.

Две за ден сега щеше да спи някъде там, в един свят, който Боби никога не беше виждал, светът на една минкомова аркология. Той слизаше долу, за да си върти бизнеса, главно с хотдогаджиите в Баритаун, и след това се качваше обратно. Там, горе, винаги беше изглеждало хубаво на Боби, на балконите нощем ставаха толкова много неща, сред червеникавия проблясък на пушеци въглени, малки дечица само по бельо, гъмжащи като маймунки, толкова малки, че едва ги виждаш. Понякога вятърът се променя, и над Голямата Площадка увисва миризмата на готвене, а понякога делтапланер се плъзва от някоя тайничка провинция на покрива там, някъде горе. И винаги се чува смесеният ритъм на милиони мелодии, вълни от музика, които пулсират, изчезват и се появяват отново във вятъра.

Две за ден никога не говореше за живота си, за това къде живее. Говореше за бизнес, или, да бъдем по-социални, за жени. И това, което Две за ден казваше за жените, караше Боби да иска да се махне от Баритаун повече отвсякога, и Боби знаеше, че бизнесът е единственият

му билет за навън. Сега обаче той се нуждаеше от дилъра по друг начин, защото беше напълно изваден от обичайното си положение.

Може би Две за ден можеше да му каже какво става. Около онази база не се очакваше да има каквото и да било смъртоносно. Две за ден я беше подбрал за него, и след това му беше дал назаем софтуера, необходим, за да се проникне в нея. И Две за ден беше готов да продаде на черно каквото Боби успее да измъкне от нея. Така че той трябваше да знае. Във всички случаи знаеше нещо.

Голямата Площадка изглеждаше достатъчно безопасна, като изключим самотен нарк, гол до кръста, погълнат изцяло от бесен разговор с Бога. Боби го заобиколи отдалече; той крещеше, подскачаше и мелеше с удари от карате въздуха. Имаше засъхнала кръв по босите стъпала и остатъците от нещо, което вероятно е било подстрижка на Чвор.

Голямата Площадка беше неутрална територия, поне на теория, и Чворовете бяха общо взето конфедерирани с Готиците; Боби имаше доста здрави връзки с Готиците, но поддържаше независим статус. В Баритаун беше несигурна работа да си независим. Бандите поне ти дават някаква структура, помисли си той, когато ядосаният речитатив на нарка заглъхна назад. Ако си Готик и Непукистите те бастисат, това не остава без последствия. Може би смисълът на всичко това беше откачен, но поне имаше правила. Самотниците обаче ги бастисваха наркове, каращи на гръбначен мозък, или налитаха на мръдна хищни единци, довлекли се понякога чак от Ню Йорк, като например оня, Събирачът на Пениси от миналото лято, дето си носел колекцията в найлонов плик в джоба...

Боби имаше намерение да си очертае маршрут навън от този пейзаж преди да съмне пак, или поне имаше такова желание. При ходенето кибердекът в задния джоб го тупаше по гърба. Като че ли и той го предупреждаваше да се маха.

— Хайде, Две за ден — каза той на издигащите се Проекти. — Смъкни си задника долу и бъди при Леон, когато стигна там, става ли?

Две за ден го нямаше при Леон.

Нямаше никого, ако не броиш самия Леон, който човъркаше вътрешностите на конвертор за телевизионна стена с огънат кламер.

— Що не вземеш да вземеш един чук и да замлатиш тая бракма докато не проработи? — попита Боби. — Ще ти свърши почти същата работа.

Леон вдигна поглед от конвертора. Беше на около четиридесет, доколкото това беше възможно да се определи. Имаше вид като да не принадлежи към никоя раса, или, погледнато от друга гледна точка, да принадлежи към раса, към която не принадлежи никой друг. Силно хипертрофирани лицеви кости и грива от къдрава матовочерна коса. Подземният му пиратски клуб беше една от опорите в живота на Боби за последните две години.

Леон изгледа мътно Боби с нервиращите си очи със зеници в перламутрово сиво, размесено с някакъв вид полупрозрачно маслиново. Очите на Леон караха Боби да мисли за стриди и лак за нокти, две неща, за които не му харесваше особено да мисли във връзка с очи. Цветът им беше като на нещо, с което бършат масите в бара.

— Просто имах предвид, че не можеш да оправиш боклук като този, като го човъркаш. — добави Боби смутено. Леон поклати бавно глава и се върна към изследването си. Хората плащаха, за да идват тук, защото Леон пиратираше кино и симстим продукции от кабелната и пускаше доста неща, до които баритаунци иначе не можеха да си позволят достъп. Отзад се въртяха пазарлъци, и можеше да дадеш „дарение“ за питиета, главно чист самогон от Охайо, смесен с някакво синтетично портокалово питие, и прекарван от Леон в индустриални количества.

— Тъъ, хм, Леон, — започна пак Боби, — да си виждал тук Две за ден напоследък?

Отвратителните очи отново се надигнаха и изгледаха Боби за твърде дълго.

— Не.

— Може би миналата нощ?

— Не.

— По-миналата?

— Не.

— Тъъ, окей. Мерси. — Нямаше смисъл да досажда на Леон. Всъщност, имаше доста смисъл да не го прави. Боби се огледа в широката, полуосветена стая, към симстимовете и тъмните

киноекрани. Клубът беше редица от почти еднакви стаи в основата на полужилищна сграда, зонирана на апартаменти и тук-таме лека промишленост. Добра звукоизолация — музиката едва се чува, а отвън никак. Много нощи той беше излизал оттук с глава, пълна със звуци и хапчета, в подобната на магически вакуум тишина, и ушите му звъняха по целия път към дома през Голямата Площадка.

Сега той имаше вероятно около час преди да пристигнат първите Готици. Дилърите, повечето чернокожи от Проектите или бели от града или някое друго предградие, не биха се появили преди да се събере групичка Готици, която да обработват. Нищо не разваляше авторитета на дилър повече от това просто да седи и да чака, защото това би означавало, че няма прясна стока, и просто нямаше начин наистина свестен дилър да виси при Леон просто за удоволствие. При Леон всичко беше хотдогаджийско, уикендери с евтини кибердекове, гледащи японски филми за ледотрошачи...

Две за ден обаче не беше като тях, каза си той, изкачвайки бетоновите стълби. Две за ден вървеше по свой собствен път. Извън Проектите, извън от Баритаун, извън заведението на Леон. Може би към Париж, или към Чйба. Оно-Сендаят го тупаше по гърба. Той си спомни, че касетата с ледотрошача на Две за ден беше все още вътре. Не искаше да му се налага да обяснява това на когото и да било. Мина покрай киоск за новини. Зад плексигласово прозорче в огледалната му страна се въртеше жълт факс на нюйоркското издание на „Асахи Шимбун“. Някакво правителство в Африка паднало, руски новини от Марс...

Беше по това време на денонощието, когато можеш да видиш нещата много ясно, и най-дребната подробност далеч надолу по улицата, започналите да се отварят зелени пъпки по черните клони на дърветата, стърчащи от дупките си в бетона, проблясък на стомана върху ботуша на момиче на един квартал разстояние, като че ли гледаш през някаква специална вода, която прави виждането по-лесно, въпреки че вече е почти тъмно. Той се обърна и се загледа към Проектите. Цели етажи никога не светеха, или бяха изоставени, или прозорците им бяха затулени. Какво ли правят там вътре? Може би щеше да попита Две за ден някой път.

Погледна към рекламния часовник на Кока-Кола на киоска. Майка му щеше да се връща от Бостън сега, трябваше да се връща, или

щеше да изпусне една от любимите си сапунени опери. С нова дупка в главата. Тя и така си беше луда, това нямаше нищо общо с куплунга, който тя носеше още отпреди той да е роден, но последните години непрекъснато хленчеше за смущения и лошо качество и сензорно просмукване, така че накрая беше отделила средства да иде до Бостън за някаква евтина подмяна. На някое от оня тип места, където дори не се записваш предварително за операцията. Влизаш и те просто ти го навиват в главата... Той я познаваше, да, щеше да влезе с пакетирана бутилка под мишницата, нямаше дори да си свали палтото, просто щеше директно да иде и да се включи към Хитачито, и да си сапуниства мозъка здраво поне шест часа. Очите ѝ щяха да се разфокусират, и понякога, ако епизодът беше наистина добър, щеше да блънува по мъничко. На около всеки двайсет минути тя си припомняше да поеме дамска глътчица от бутилката.

Тя винаги си беше такава, откакто той я помнеше, потъвайки все по-дълбоко в половината дузина синтетични живота, поредни симстимови фантазии, за които Боби трябваше да слуша през целия му живот. Той все още се бореше с натрапчивото впечатление, че някои от героите, за които тя говореше, са му роднини, богати и красиви чичовци и лели, които може би щяха да се появят някой ден, ако той не беше едно скапано малко лайно. Може би това в известен смисъл е вярно, си мислеше той сега; тя беше си включвала тези помии през цялата бременност, беше му казвала, че го е правила, така че фетусът Нюмарк, свит там вътре, е бил подложен на хиляда часа от „Хора с влияние“ и „Атланта“. Не му се искаше обаче да мисли за това как е бил свит в корема на Марша Нюмарк. Караше го да се чувства потен и зле.

Марша-мама. Едва през последната около година Боби беше започнал да разбира света достатъчно добре — какъвто го виждаше сега — за да се учудва как всъщност тя е успяла да съществува в него, по колкото и маргинален начин да беше това, с компанията си, състояща се от бутилката и симстимовите призраци. Понякога, когато беше в подходящо настроение и на подходящ брой глътки, тя все още се опитваше да му разказва истории за баща му. Още от четиригодишна възраст той знаеше, че те са измислица, защото често се променяха, но с времето беше започнал дори да получава известно удоволствие от тях.

Намери един заден двор на няколко квартала на запад от бара на Леон, заграден от улицата с голям, прясно боядисан в синьо контейнер за боклук. Новата боя блестеше върху подбитата, назъбена стомана. Над двора висеше самотна халогенна лампа. Седна на един удобен бетонен парапет, внимавайки да не повреди Оно-Сендая. Понякога просто трябва да изчакаш. Това беше едно от нещата, които беше научил от Две за ден.

Контейнерът беше препълнен с разнообразна смес от индустриални отпадъци. Баритаун имаше своя дял в полулегалното производство, част от „икономиката в сянка“, за която лицата от екрана обичаха да разговарят, но Боби никога не обръщаше особено внимание на лицата от екрана. Бизнес. Всичко беше просто бизнес.

Около халогенната лампа по извити орбити се въртяха мушички. Боби гледаше безучастно как три хлапета, най-голямото на може би десетина години, се катереха по синята стена на контейнера, използвайки мръснобяло найлоново въже и саморъчно направена кука, която може би някога е била част от облицовъчно скеле. Когато и последното се покатери на върха между пластмасовите боклуци, въжето бързо беше издърпано нагоре. Боклукът започна да трака и скърца.

Точно като мен, помисли си Боби, и аз правех същата гадост, пълнех си стаята с всякакви боклуци, които можех да намеря. Веднъж сестрата на Линг Уорън намери част от нечия ръка, все още увита в зелена пластмаса и овързана с ивици гума.

Марша-мама понякога получаваше двучасови пристъпи на религиозност, идваше в стаята на Боби и изхвърляше най-хубавите му боклуци и залепваше някоя божествено отвратителна хололепенка над леглото му. Може би Исус, може би Хабърд, може би Дева Мария, за нея това нямаше никакво значение, когато беше в съответното настроение. Боби побесняваше от това яко, докато един ден не беше вече достатъчно голям, за да отиде във всекидневната с ковашки чук и да го вдигне над Хитащото: пипнеш ли ми нещата пак, ще убия приятелите ти, мам, всичките. Тя никога повече не ги пипна. Но лепенките-холограми все пак бяха оказали някакъв ефект върху Боби, в смисъл че религията сега беше нещо, за което той смяташе, че го е обмислил и се е отказал от него. В основни линии той мислеше, че просто има някои хора, които имат нужда от тия глупости, и той

предполагаше, че винаги е имало, просто той не беше от тях, така че не се интересуваше.

Едно от хлапетата в контейнера за боклук се показа, проучи с присвити очи околността, след което отново се скри. Чу се дрънкащ и скърцащ звук. Малки бели ръце прехвърлиха подбит метален варел през ръба и го спуснаха по найлоновото въже. Добра находка, помисли си Боби: можеш да я замъкнеш при изкупвач на вторични суровини и да изкараш нещичко. Спуснаха го на паважа на около метър от носовите на ботушите на Боби. Когато докосна земята, то се търкулна, показвайки шесторогия символ, означаващ биопасност.

— По дяволите — каза той и инстинктивно отдръпна крака.

Едно от тях се спусна по въжето и спря на място варелчето. Другите две го последваха. Той видя, че те са по-малки, отколкото мислеше.

— Ей, — каза Боби, — знаете ли, че това може да е нещо наистина гадно? Да ви докара рак и там подобни.

— Бегай лижи кучи задник доде пусне кръв — посъветва го хлапетото, което първо се спусна по въжето, и те откачиха куката, намотаха въжето и повлякоха варелчето зад ъгъла на контейнера, подалеч от погледа.

Изчака час и половина. Достатъчно време: при Леон вече започваха да готвят.

В главната стая поне двайсетина Готици се въртяха като стадо от динозаври-бебета, и лакираните им във формата на кръстове коси се клатеха и мятаха. Мнозинството се доближаваше до идеала за Готик: висок, слаб, мускулист, някак си мрачно неспокоен, млади атлети в ранен стадий на измършавяване. Гробищната бледост беше задължителна, и косата на Готика беше по дефиниция черна. Боби знаеше, че малкото, които не могат да си докарат телата до подобие на този субкултурен модел, биват избягвани; да си дребен Готик значеше проблеми, а да си дебел Готик беше самоубийство.

Сега той ги гледаше как се клатят и блестят в бара на Леон като някакво съставно същество, буца протоплазма с играеща повърхност от тъмна обработена кожа и бодили от неръждаема стомана. Повечето от тях имаха почти еднакви лица, чертите им бяха преработени така, че

да приличат на древните прототипи от киноархивите. Той избра един особено живописен Епископ, чиято коса се люлееше като гривата на нощен гущер.

— Брато, — започна Боби, без да е сигурен срещал ли е този преди.

— Мой човек — отговори Епископът апатично. Лявата му буза беше разтегната от буца дъвка. — Брояча, бейби — подметна той на момичето си, — Прекъсване за Нулев Брояч. — Дългата бяла длан с пресен белег на гърба стисна задника на момичето през кожената ѝ пола. — Брояч, това ми е цедилката. — Готичката изгледа Боби с умерен интерес, но без и капка от разпознаване, като човек, като че ли гледаше реклама за продукт, за който е чувала, но няма намерение да го купува.

Боби огледа тълпата. Няколко безизразни лица, но нито едно, което да му е познато. Две за ден го нямаше.

— Скив, — каза той, — такива ми ти работи с мен, търся един много близък приятел, бизнес приятел, — при тези думи Готикът надутото разклати кръста си, — викат му Две за ден... — Той спря. Готикът гледаше празно и си дъвчеше дъвката. Момичето изглеждаше неспокойно, скучаещо. — 'Уераджия — добави Боби, повдигайки вежди. — Черен софтуераджия.

— Две за ден — каза Готикът. — Аха. Две за ден. Нали, бейби? — Момичето му кимна и се загледа настрани.

— Знаеш ли го?

— Аха.

— Тук тая вечер?

— Не — каза Готикът и се ухили безизразно.

Боби отвори уста, затвори я и се насили да кимне.

— Мерси, брато.

— Всичко за мой човек — отвърна Готикът.

Още един час, още от същото. Прекалено много бяло, варовиково бледо Готическо бяло. Празните лъскави очи на момичетата им с токчета като черни игли. Опитваше се да стои извън стаята със симстимовете, където Леон въртеше някаква странна шибана лента за джунглата, включваща те към някакви животинчета, маса шантаво

скачане напред-назад горе по дърветата, което действуваше на Боби малко дезориентиращо. Беше достатъчно гладен, за да усеща леко гадене, или може би това беше послеефект от това, което му се беше случило преди, но започваше да му е трудно да се концентрира, и мислите му плуваха в странни посоки. Като например кой ли се е катерил по тези дървета, пълни със змии, и е свързвал тези плъхоподобни животни към симстим?

Готиците обаче го харесваха. Те махаха с ръце и подскачаха, потънали в идентификацията с дървесните плъхове. Новият хит на Леон, реши Боби.

Точно от лявата му страна, но достатъчно далече от обхвата на стима, стояха две момичета от Проектите, и бароковото им изящество остро контрастираше с едноцветието на Готиците. Дълги черни кожени палта, отворени над изпънати червени комбинезони с копринена бродерия, полите на огромните бели фланелки висят под колената. Тъмните им черти бяха прикрити зад увисналите периферии на меки дамски шапки, надупчени и окачени с неща от старо злато: игли, талисмани, зъби, механични часовници. Боби ги наблюдаваше с ъгълчето на око си: дрехите им казваха, че те имат пари, но че ако се опиташ да им откънеш нещо, някой ще се погрижи за теб. Веднъж Две за ден беше дошъл от Проектите в леденосив велурен костюм с диамантени закопчалки на крачолите, сигурно не беше имал време да се преоблече, но Боби беше действувал все едно уераджията носеше кожени дрехи както обичайно, защото смяташе, че космополитичността е ключова за бизнеса.

Той се опита да си представи как отива при тях напълно естествено, и просто им казва: Хей, момичета, може би познавате моя приятел господин Две за ден? Но те бяха по-възрастни от него, повисоки, и се движеха с достойнство, което той смяташе за унижаващо. Сигурно просто щяха да се разсмеят, но на него това някак си хич не му се искаше.

Това, от което имаше сега нужда, и то остра нужда, беше храна. Той докосна кредитния си чип през плата на дънките. Да пресече улицата и да отиде да си вземе сандвич... След това си спомни защо е тук, и внезапно идеята да изпълва чипа не му изглеждаше много блестяща. Ако го бяха погнали след опита за бягство, сега щяха да имат номера на чипа му; да го използва означаваше да го посочат на

всеки, който го следи през киберпространството, да го осветят в мрежата на Баритаун като магистрален фар в тъмен стадион. Имаше пари в банкноти, но не можеш да купиш с тях храна. Не че беше забранено да ги притежаваш, просто никой никога не правеше нещо законно с тях. Щеше да трябва да намери Готик с чип, да купи срещу кредита си Нови Йени, вероятно с шибана отстъпка, и след това да накара Готика да плати за храната. И как ли, по дяволите, се предполагаше да си получи рестото?

Може просто да си напълнил гащите, каза си той. Не беше сигурен, че са го проследили обратно, и базата, която се беше опитал да пробие, беше легална, или поне се предполагаше, че е легална. Затова и Две за ден му беше казал, че няма нужда да се бои от черен лед. Кой ще огради с програми за смъртоносна обратна връзка място, което дава под наем софтверно филми? Идеята беше той да изсмуче няколко часа дигитализирани филми, нова продукция, която още не е попаднала на пазара на крадени неща. Това не беше тая категория неща, за която някой да иска да те очисти...

Но някой се беше опитал. И се беше случило нещо друго. Нещо абсолютно различно. Той отново затропа нагоре по стълбите, навън от заведението на Леон. Знаеше, че в мрежата има много неща, които не знае, но никога не беше чувал за нещо толкова странно... Вярно е, разправят се истории за призраци, и разни хотдогаджии се кълнат, че са виждали разни неща в киберпространството, но той ги смяташе за уилсъни, които просто се включват наркосани; можеш да халюцинираш в мрежата точно така, както и извън нея...

Може би точно това се е случило, помисли си той. Гласът е бил просто част от умирането, от клиничната смърт, някаква луда безсмислица, която мозъкът ти е сготвил, за да те накара да се чувстваш по-добре, и нещо се беше случило обратно при източника, може би някакво смущение в тяхната част на мрежата, така че ледът беше изпуснал хватката, в която държеше нервната му система.

Може би. Но той не знаеше. Не познаваше този терен. Незнанието му напоследък беше започнало да го гризе, защото му пречеше да предприема ходовете, които трябваше да направи. Не беше дори и мислил кой знае колко за това преди, но той всъщност не знаеше кой знае колко за каквото и да било. И това беше характерно за Готиците, и затова Готиците стояха тук и се наркосваха, или

Непукистите ги бастисваха, и този процес на износване щеше да произведе процента от тях, който някакси ще стане следващата вълна от детеродни и купуващи жилища баритаунци, и цялата история ще се повтори отново.

Той беше като дете, израснало край океана, което го приема за даденост така, както той приемаше небето, но което не знае нищо за теченията, пътищата на корабите или това как се променя времето. В училище беше използвал кибердекове, играчки, които те изстрелват през безкрайните дистанции на това пространство, което не беше пространство, немислимо комплексна консенсуална халюцинация на човечеството, мрежата, киберпространството, където големите корпоративни бази данни греят като неонов свръхнови, и данните са толкова плътни, че сетивата ти се претоварват, ако се опиташ да възприемеш нещо повече от най-общи очертания.

Но откакто беше започнал хотдогаджийството си, той имаше някаква идея за това колко мъничко знае за това как действува всичко, и не само в мрежата. То някакси се разширяваше, и той започваше да се чуди, да се чуди и мисли. Как действува Баритаун, какво поддържа майка му да продължава да съществува, защо Готиците и Непукистите влагат цялата тази енергия в това да се бастисват едни други. Или защо Две за ден беше черен и живееше горе в Проектите, и до какви разлики водеше това.

Докато ходеше, той продължаваше да търси дилъра. Бели лица, още бели лица. Стомахът му беше започнал да издава звуци; той си мислеше за пресния пакет пшенични котлети на лавицата в къщи, изпържваш ги с малко соя и отваряш пакет крилови вафли...

Минавайки отново покрай киоска, той погледна часовника на Кока-Кола. Марша сигурно си беше в къщи, дълбоко в лабиринтовата сложност на „Хора с влияние“, живота на жената-главен герой на който беше споделяла през куплунга в продължение на почти двайсет години. Факсът на Асахи Шимбун все още се точеше зад малкото си прозорче, и той се приближи точно навреме, за да види първото съобщение за експлозията в Блок А, Ниво Три, Квартал „Ковина Конкурс“, Баритаун, Ню Джърси...

След това то изчезна, изгуби се, и потече съобщение за формалното погребение на кливлъндския бос на Якудза. Строго традиционно. Всички носеха черни чадъри.

Беше проживял целия си живот в апартамент 503 в блок А.

Това огромно нещо се беше протегнало да смачка Марша Нюмарк и нейното Хитачи. И беше търсело него...

— И някой не е направил нищо — чу се да казва.

— Хей! Мой човек! Брояч! Наркосал ли си, брато? Хей! Накъде така?

Очите на двамата Епископи се завъртяха, следвайки го в лудата му паника.

7. СПИРКАТА.

Конрой отклони синия Фокер от еродиралата ивица на предвоенната магистрала и отпусна газта. Дългата петльова опашка светъл прах, която ги следваше още от Нидълс, започна да се сляга, и екранолетът потъна в отпуснатата апронова пола, докато спираше.

— Мястото на срещата е тук, Търнър.

— Какво го е скапало? — Правоъгълно бетонно разширение се простираше към неравни стени от обветрен шлакобетон.

— Икономиката — отвърна Конрой. — Преди войната. Не го завършиха. На десет мили на запад от тук има цели квартали, просто уличната мрежа, без къщи, без нищо.

— Колко души е екипът?

— Девет без теб. И медиците.

— Какви медици?

— На Хосака. Маас са биолози, нали? Няма начин да се каже как може да са вързали нашия човек. Така че от Хосака направиха обикновена малка неврохирургия и я екипираха с трима спецове по последната дума на нещата. Двама от тях са хора на компанията, третата е корейка, която знае черната медицина от край до край. Медицинският фургон е в онова там дългото — посочи той, — дето отчасти си е запазило покрива.

— Как го докарахте тук?

— Превозихме го от Тъксън в автоцистерна. Симулирахме повреда. Изкарахме го и го бутнахме вътре. Всички, на ръце. Може би към три минути.

— Маас — каза Търнър.

— Разбира се. — Конрой угаси двигателите. — Въпрос на шанс — каза той във внезапната тишина. — Може да са го пропуснали. Нашият човек с цистерната седеше вътре и псуваше до диспечера си в Тъксън по радиото скапания си топлообменник и колко време ще му отнеме да го оправи. Предполагам, че са го прехванали. Някаква по-добра идея за това как да се направи?

— Не. Като се има предвид, че клиентът иска нещото на място. Но в момента ние седим в средата на обхвата на наблюдателните им спътници...

— Сладурче, — изпръхтя Конрой, — може просто да сме спрели да си поотдъхнем. Почивка по пътя към Тъксън, нали? Мястото е подходящо. Хората спират тук просто за да пикаят. — Той погледна черния си часовник Порше. — Там съм след час, и хващам коптер обратно до брега.

— Платформата?

— Не. Шибания ти реактивник. Предполагам, че ще се оправя.

— Добре.

— След това намирам самолет система Дорние с надземно планиране. Доставяме го да чака надолу по пътя, докато не видим Митчел да се задава. Докато медиците го почистят, той ще е на място; мятаме го вътре и го прехвърляме през границата Сонора...

— На подзвукови скорости — каза Търнър. — Няма начин. Отиваш в Калифорния да ми купиш хвърчило по поръчка. Нашият човек ще излезе оттук с многоцелеви боен самолет, който почти е още на въоръжение.

— Да ти хрумва подходящ пилот?

— Аз — каза Търнър и потупа куплунга зад ухото си. — Онова има пълна вградена интерактивна система. Продават ти интерфейсия софтуер, и аз направо се включвам.

— Не знаех, че можеш да летиш.

— Не мога. Не ти трябва пилотско майсторство, за да си закараш задника до Мексико Сити.

— Пак същият дивак, Търнър? Чувал ли си слуха, че някой ти взривил оная работа там, в Ню Делхи? — Конрой се обърна с лице към него, усмивката му беше студена и чиста.

Търнър изрови парката изпод седлото и извади пистолета и кутийката с амуниции. Готвеше се да хвърли парката обратно, когато Конрой каза:

— Задръж я. Нощем тук става студено като в ада.

Търнър посегна към куполния капак, и Конрой запали двигателите. Екранолетът се надигна няколко сантиметра и леко се залюля, когато Търнър отвори капака и се измъкна. Парещо бяло слънце и въздух като горещо кадифе. Той измъкна мексиканските си

слънчеви очила от джоба на синята си работна риза и го сложи. Носеше бели администраторски обувки и тропически боен комбинезон. Кутийката експлозивни патрони потъна в бедрения джоб на комбинезона. Пистолетът остана в дясната му ръка, парката беше сгъната под лявата.

— Давай към дългото здание — надвика Конрой двигателя. — Те те очакват.

Той скочи долу в пещта на пустинния обед и Конрой отново даде газ на Фокера и го наклони обратно към магистралата. Търнър гледеше как той набира скорост на изток, и намаляващият му образ се криви от издигащите се вълни топлина.

Когато той изчезна, нямаше никакъв звук, никакво движение. Търнър се обърна към руините. Нещо малко и сиво като камък се стрелна между две скали.

Разядените стени започваха на около осемдесет метра от магистралата. Разстоянието между тях някога е било паркинг.

След пет крачки спря. Чуваше плискането на морския прибой, меки експлозии при разбиването на гребените на вълните. Пистолетът беше в ръката му, твърде голям, твърде реален, и металът му се загреваше от слънцето.

Няма море, няма море, каза си той. Не мога да го чуя. Продължи да върви, белите обувки се подхлъзваха по наносите от стари прозоречни стъкла, размесени с кафяви и зелени парчета от бутилки. Търкаляха се ръждясали кръгчета, които някога са били капачки на бутилки, сплескани правоъгълници, които са били алуминиеви кутии. Над дребните групички ниски храстчета се въртяха насекоми.

Приключило е. Свършило. Това място. Тук няма време.

Той отново спря и се загледа напред, като че ли търсеше нещичко, което би му помогнало да намери име за нещото, което се надигаше в него. Нещо кухо...

Прикритието беше двойно мъртво. Хотелът на брега в Мексико беше живял някога, поне един сезон.

Зад паркинга нажеженият сгуробетон, евтин и бездушен, го очакваше.

Намери ги свили се в тясната ивица сянка, хвърлена от дълга сива стена. Бяха трима; той усети миризмата на кафе, преди да ги види. Почернялото от огъня емайлирано кафениче балансираше нестабилно върху мъничкия примус. Очакваше се да усети миризмата му, разбира се; очакваха го. Иначе щеше да намери руината празна, и след това щеше много тихо и почти естествено да умре.

Двама мъже и една жена; напукани, прашни тексаски ботуши, дънкови дрехи, така лъщящи от смазка, че сигурно бяха непромокаеми. Мъжете носеха бради, и неподстриганите им коси бяха вързани на теметата в избелели от слънцето кокове с шнурчета от сурова кожа, косата на жената беше сресана на прав път и привързана назад, откривайки обветрено и с белези лице. До стената беше подпрян стародревен мотоциклет BMW, ожуленият му хром и олющената боя бяха напръскани със спрейови петна жълтеникаво-кафяво-сив пустинен камуфлаж.

Той отпусна дръжката на Смит и Уесън-а и го остави да се завърти около показалеца, така че дулото сочеше назад и нагоре.

— Търнър — каза един от мъжете и се надигна. По зъбите му проблясваше евтин метал. — Сътклиф. — Следа от акцент, вероятно австралийски.

— Локалната група? — Той погледна към другите двама.

— Локалната — каза Сътклиф и бръкна в устата си с измацани палец и показалец, измъквайки пожълтяла и покрита тук-там със стомана протеза. Истинските му зъби бяха бели и съвършено равни. — Ти измъкна Шове от IBM за Мицу, — добави той, — и се говори, че ти си измъкнал Семьонов от Томск.

— Въпрос ли е това?

— Бях охрана в IBM-Маракеш, когато ти взриви хотела.

Търнър погледна другия в очите. Те бяха сини, спокойни и много светли.

— Проблеми ли ти създава това?

— Не бой се — каза Сътклиф. — Просто имах предвид че съм те виждал как работиш. — Той натисна протезата обратно на мястото ѝ. — Линч, — кимване към другия мъж, — и Вебер — към жената.

— Свеждай обстановката — каза Търнър и се наведе в ивичката сянка. Клекна, все още държейки оръжието.

— Пристигнахме преди три дни с два мотопеда — каза Вебер. — Погрижихме се единият да си счупи средната ос за в случай че трябва да даваме обяснение защо сме отседнали тук. Наоколо има рядка пътуваща популация, цигани-велосипедисти и култисти. Линч опна оптично влакно на шест километра на изток и го включи в телефон...

— Частен?

— Автомат — каза Линч.

— Направихме пробно обаждане — каза жената. — Ако не работеше, щеше да го знаеш.

Търнър кимна.

— Пристигнаха съобщения?

— Нищо. Пази се строго за голямото шоу, каквото и да бъде то. — Тя повдигна вежди.

— Ще бъде измъкване.

— Сравнително очевидно — каза Сътклиф, сядайки до Вебер с гръб към стената. — Макар че дотук тонът на операцията звучи като на нас наемниците да не ни се каже дори кого ще измъкваме. Нали, г-н Търнър? Или може би ще ни се разреши да го прочетем във вестниците после?

Търнър не му обърна внимание.

— Продължавай, Вебер.

— След като пуснахме линията, останалите от групата се просмукаха на по един или двама. Последни бяха една каравана япончета.

— Това беше грубо — каза Сътклиф. — Малко прекалено демонстративно.

— Мислиш, че може да ни е издънило ли? — попита Търнър.

Сътклиф сви рамене.

— Може би да, може би не. Вкарахме я доста бързо. Дяволски късмет беше, че имахме покрив, под който да я скрием.

— Пътниците й?

— Излизат само нощем — каза Вебер. — И знаят, че ще ги убием, ако се отдалечат на повече от пет метра от караваната.

Търнър хвърли поглед към Сътклиф.

— Заповед на Конрой — каза онзи.

— Заповедите на Конрой вече не важат — каза Търнър. — Конкретно тази остава. Що за хора са?

— Медици — обади се Линч. — до уши в медицината.

— Добре — каза Търнър. — Останалата част от групата?

— Оградили сме си малко сянка с миметични платна. Спят на смени. Няма достатъчно вода, и не можем да рискуваме с готвенето. — Сътклиф се протегна към кафеничето. — Поставили сме стража около мястото и периодично проверяваме целостта на линията. — Той отсипа черно кафе в пластмасова чаша, която изглеждаше като че ли я е дъвкало куче. — Е, кога започват танците, г-н Търнър?

— Искам да видя караваната с докторчетата ви. Искам да видя командния пост. Не казахте нищо за команден пост.

— Всичко е уредено — каза Линч.

— Окей. Дръж — подаде Търнър револвера си на Вебер. — Виж дали можеш да ми намериш някакъв калъф за него. А сега искам Линч да ми покаже тези медици.

— Той предполагаше, че ще бъдеш ти — каза Линч, катерейки се без усилие по нисък сипей камъчета. Търнър го последва. — Имаш солидна репутация. — По-младият се обърна назад и го изгледа изпод перчема мръсна, обезцветена от слънцето коса.

— Прекалено солидна — отвърна Търнър. — Всяка една би била прекалено солидна. Работил ли си преди с него? Маракеш? — Линч се промъкна странешком през процеп в сгуробетона, и Търнър го последва отблизо. Пустинните растения миришеха на катран, бодяха и се закачаха, ако ги докоснеш. През празния правоъгълен отвор, оставен за прозорец, Търнър забеляза розови върхове на планини; след това Линч се запуска по склона от баластра.

— Да. Работил съм преди за него — каза Линч, спирайки в основата на сипея. Кожен колан със старомоден вид висеше ниско под кръста му. Тежката му катарама представляваше потъмняла сребърна мъртвешка глава с нагръбен кръст от пирамидални остриета. — Маракеш — това е било преди моето време.

— И Кони също ли, Линч?

— Тоест?

— Конрой. Работил ли си преди за него? Да бъда по-точен — работиш ли за него сега? — Търнър се спусна бавно и внимателно надолу по сипея, докато говореше; той хрущеше и се плъзгаше под

обувките му, нестабилна опора. Беше забелязал мъничкия деликатен флетчер, закопчан в кобур под дънковия комбинезон на Линч.

Линч облиза сухите си устни, но не отстъпи.

— Това е връзка на Сът. Не съм го срещал преди.

— Конрой има един проблем, Линч. Не умее да делегира отговорност. Иска да има свой собствен човек още отначало, някой, който да надзирава надзираващите. Ти ли си човекът, Линч?

Линч поклати глава, абсолютният минимум от движение, необходим, за да се изрази отрицание. Търнър беше достатъчно близо, за да подуши миризмата на потта му през катранения мирис на пустинните растения.

— Виждал съм Конрой да проваля две измъквания по този начин — каза Търнър. — Наоколо има само гущери и счупени стъкла, Линч. Би ли ти харесвало да умреш тук? — Той вдигна юмука си пред лицето на Линч и бавно разгъна показалеца си, сочейки право нагоре. — В наблюдателната им зона сме. Ако човек на Конрой излъчи и най-мъничкия скапан импулс отгук, те ще ни засекат.

— Ако вече не са.

— Точно така.

— Твоят човек е Сът — каза Линч. — Не съм аз, и ми изглежда да не е Вебер. — Почернелите и изпочупени нокти заровиха безпосочно из брадата му. — Специално заради този малък разговор ли ме докара тук, или все още искаш да видиш варела с японците?

— Да го видим.

Линч. Линч беше човекът.

* * *

Веднъж в Мексико, преди години, Търнър беше наел преносим модул за почивка, със слънчеви батерии, френско производство. Седемметровото му тяло приличаше на безкрила муха, изваяна от полиран метал, очите ѝ бяха две полусфери от петниста фотосензитивна пластмаса; той седеше зад тях, докато старият двувитлов руски летящ кран бръмчеше надолу край брега, ухапал модула в челюстите си, почти докосващ върховете на най-високите палми. Оставен на далечен бряг от черен пясък, Търнър изкара три дни

в разглезена самота в тясната, облицована с тиково дърво кабина, микровълнувайки храна от фризера и вземайки икономични, но редовни душеве с прясна студена вода. Правоъгълните панели от слънчеви клетки на модула се въртяха, следейки слънцето, и той се беше научил да познава времето по положението им.

Преносимата неврохирургия на Хосака напомняше безока версия на онзи френски модул, може би метър-два по-дълга и боядисана в мътнокафяво. Парчета надупчени винкели бяха заварени наскоро към долната половина на корпуса и поддържаха на обикновени ресори десет дебели велосипедни колела с червени гуми с дълбоки грайфери.

— Спят — каза Линч. — Клати се, когато се движат, и по това можеш да разбереш. Когато му дойде времето, ще махнем колелата, но засега предпочитаме да можем да ги контролираме.

Търнър обиколи бавно кафявата каравана и забеляза лъскавочерната отходна тръба, която отиваше до малък правоъгълен резервоар отдолу.

— Миналата нощ трябваше да изпразня това. Исусе. — Линч поклати глава. — Имат храна и вода.

Търнър лепна ухо на корпуса.

— Изолирано е — каза Линч.

Търнър погледна към стоманения покрив над тях. Хирургията беше защитена отгоре от поне десет метра ръждясващ покрив. Листова стомана, достатъчно гореща, за да опечеш яйце. Той кимна. Този горещ правоъгълник щеше да бъде постоянно петно в инфрачервените сканери на Маас.

— Дръж — каза Вебер и му подаде Смит & Уесъна в черен кобур за носене под мишница. Полумракът беше пълен със звуци, които като че ли идваха изотвътре, металически скърцания и щракане на насекоми, крясъци на невидими птици. Търнър натъпка оръжието и кобура в джоба на парката. — Ако искаш да пикаеш, бягай нагоре при онези мескити. И внимавай за тръните.

— Откъде си?

— Ню Мексико — каза жената. Лицето ѝ беше като изрязано от дърво в слабата светлина. Тя се обърна и се отдалечи в посока към ъгъла от стени, който закриваше платната. Той различаваше там

Сътклиф и черен младеж. Двамата ядяха от пликоче от матово фолио. Рамирес, пултовият жокей на групата. Партньорът на Джейлин Слайд. От Лос Анжелос.

Търнър погледна нагоре към безграничния купол на небето и картата му от звезди. Странно колко по-голямо е всичко така, помисли си той, а от орбита е просто един залив, безформен и със загубил значение мащаб. Знаеше, че тази нощ няма да спи, и Големият Гмуркач щеше да го търси наоколо и да се гмурка зад хоризонта, влачейки опашката си след себе си.

Вълната от гадене и дезориентация го помете, когато образите от биософтовото досие заплуваха свободно през ума му.

8. ПАРИЖ

Андреа живееше в Квартierer дез Тернез, където древната й сграда, подобно на другите по улицата, очакваше да бъде почистена с пясъчна струя от неуморните обновители на града. Вътре в тъмния вход ивица биофлуоресцентна лепенка, производство на Фуджи Електрик, светеше мътно над очукана стена от малки дървени клетки, вратичките с цепнатини на някои от тях все още си бяха по местата. Марли знаеше, че някога пощаджиите всеки ден са пускали пощата през тези цепнатини; в идеята имаше нещо романтично, въпреки че кутийките с жълтите им делови табелки, сочещи местоживеенето на отдавна изчезнали наематели, винаги я бяха депресирали. По стените на стълбището имаше приковани увиснали кабели и фиброоптични влакна, всяка ивица — потенциален кошмар за някой нещастен техник по ремонтите. На другия му край през отворената врата с прашно матово стъкло на нея се виждаше запуснат двор с павеа, блестящи от влага.

Когато Марли влезе, пазачът седеше на двора на бяла пластмасова палета, съдържала някога бутилки с минерална вода и смазваше търпеливо звено по звено черната верига на стар велосипед. Той й хвърли поглед, когато тя започна да се изкачва по стълбите, но не й обърна особено внимание.

Стълбите бяха от мрамор, изтрит до потъмняване и вдлъбване от поколенията наематели. Апартаментът на Андреа беше на четвъртия етаж. Две стаи, кухня и баня. Марли беше дошла тук, когато беше затворила галерията си за последен път, когато вече не беше възможно да спи в импровизираната спалня, която дяляха с Ален, малката стая зад изложбената зала. Сега сградата отново довеждаше депресията й да обикаля наоколо, но усещането за нов тоалет и енергичното тракане на токчетата по мрамора я държаха на разстояние. Носеше твърде голямо кожено палто, няколко оттенъка по-светло от куфара й, вълнена пола и копринена блуза от Париж-Изетан. Беше си подстригала косата тази сутрин на Фобург Ст. Хоноре при бирманска фризьорка със

западногермански лазерен молив; скъпа подстрижка, семпла, без да е прекалено консервативна.

Тя докосна кръглата плочка, завинтена в средата на вратата на Андреа, чу я да изписква меко, докато разчиташе линиите и извивките на пръстите ѝ.

— Аз съм, Андреа — каза в мъничкия микрофон. Последва серия от щракания и тракания, докато приятелката ѝ отключваше вратата.

Андреа застана на вратата, ръсейки капки вода по пода. Беше в старата хавлиена роба. Зяпна новата външност на Марли и се усмихна:

— Работата си ли си получила, или си ограбила банка?

Марли влезе и я целуна по мократа буза.

— Усещането е като по мъничко от двете — отвърна тя и се разсмя.

— Кафе — каза Андреа. — Направи ни кафе. Grandes cremes. Трябва да си изплакна косата. А твоята е чудесна... — Тя влезе в банята и Марли чу пръскане на вода по порцелан.

— Донесла съм ти подарък — каза Марли, но Андреа надали можеше да я чуе. Влезе в кухнята, напълни джезвето с вода, запали газовия котлон със старомодната пиезозапалка и затърси кафето по претъпканите полици.

— Да — казваше Андреа. — Виждам го. — Тя се беше загледала в холограмата на кутийката, която Марли беше видяла за пръв път във Вирековия конструкт на Гауди Парк. — Ти си по тая част. — Тя докосна копчето и илюзията на Брауна изчезна. Зад прозореца на стаята небето беше прорязано от редки тънички перести облаци. — Твърде мрачно за мен, твърде сериозно. Като нещата, които ти показваше в твоята галерия. Но това може да означава само че хер Вирек е направил твърде удачен избор; ти ще решиш тази загадка заради него. Ако бях на твое място, като се има предвид заплатата, бих си прекарала добре времето около това търсене. — Андреа носеше подаръка на Марли, скъпа, красиво бродирана мъжка блуза от сива фламандска фланелена плетка. Беше от този тип неща, които тя обичаше най-много, и радостта ѝ беше очевидна. Подчертаваше светлата ѝ коса, и беше почти с цвета на очите ѝ.

— Той, Вирек, е доста страшен, мисля... — Марли се поколеба.

— Много вероятно — каза Андреа, отпивайки още една глътка кафе. — Очакваш ли някой толкова богат да е нормален и свестен човек?

— В един момент усещах, че той не е точно човек. Усещах го много силно.

— Че той и не е бил, Марли. Ти си разговаряла с изображение, с технически ефект...

— И все пак... — Тя направи жест на безпомощност, който моментално я накара да се чувствава раздразнена от самата себе си.

— И все пак той е много, много богат, и ти плаща доста, за да направиш нещо, което може би само ти можеш да направиш. — Андреа се усмихна и донагласи леко извърнатия въгленовочерен маншет. — Нямах кой знае колко голям избор, нали?

— Знам. Предполагам, че точно това ме кара да се чувствам несигурно.

— Е, добре — каза Андреа. — Мислех да не ти го казвам известно време, но имам нещо, което може наистина да те накара да се почувстваш несигурно. Ако „несигурно“ е точната дума.

— Да?

— Смятах да не ти казвам изобщо, но съм сигурна, че той в крайна сметка ще се добере до теб. Подозирам, че подушва парите.

Марли остави внимателно празната си чаша на претрупаната малка ротангова масичка.

— Много си го бива в това — каза Андреа.

— Кога?

— Вчера. Започна, мисля, някъде около час след като си провела интервюто с Вирек. Обади ми се на работа. Оставил е съобщение тук, при портиера. Ако махна пресейващата програма — тя посочи телефона — сигурно ще се обади до половин час.

Марли си спомни очите на пазача и скърцането на велосипедната верига.

— Каза, че иска да говори — продължи Андреа. — Само да говори. Искаш ли да говориш с него, Марли?

— Не — отвърна Марли, и гласът ѝ беше глас на малко момиче, тънък и странен. След това запита:

— Остави ли номер?

Андреа въздъхна, поклати бавно глава и каза:
— Да. Разбира се, че остави.

9. НАГОРЕ В ПРОЕКТИТЕ

Паркът беше пълен с шестоъгълници като пчелна пита, с цвят на кръв. Всичко беше топло. И меко, много меко.

— Каква каша — продума ангелът. Гласът ѝ беше далечен, но нисък и богат и много ясен.

— Трябваше да го изкараме от при Леон — каза другият ангел. — Там не се тича по тоя начин нагоре по стълбите.

— Сигурно е имал нещо в този, големия джоб тук, виждаш ли? Срязали са го и са взели нещото.

— И не само това са срязали, сестричке. Исусе. Виж.

Шестоъгълниците се завъртяха и заплуваха, когато нещо раздвижи главата му. Хладна длан до неговата буза.

— Внимавай да не се изцапаш — каза първият ангел.

— На Две за ден това няма да му хареса. Как мислиш, защо той се подплаши и отпраши така?

Гадно му беше, защото искаше да спи. С гаранция беше заспал, разбира се, но по някакъв начин електронните сънища на Марша се просмукваха в главата му, така че той се препъваше през начупени парчета от „Хора с влияние“. Сапунката течеше още отпреди той да се роди, сюжетът ѝ приличаше на многоглав повествователен червей, който се навиваше и самопоглъщаше всеки няколко месеца, след което разгъваше нови глави, гладни за екшън и напрежение. Той го виждаше как се вие в цялостта си, по начин, по който Марша никога нямаше да го види, като удължена спирала от ДНК-то на Sense/Net, евтина, чуплива ектоплазма, точеща се към безбройните гладни за сънища. Марша го преживяваше през ролята на Мишел Морган Магнум, главната героиня, наследствен ръководител на корпорацията Магнум АГ. Днешният епизод обаче непрекъснато се изсукваше шантаво настрани от маниакално сложните романтични проблеми на Мишел и се увиваше в детайлни социоархитектурни описания на минкомни

аркологии в стил Солери. Някои от детайлите изглеждаха подозрителни дори на самия Боби; той се съмняваше например дали там наистина има цели нива, посветени на продажбата на леденосиви велурени костюми с диамантени закопчалки на крачолите, или че имаше други нива, постоянно тъмни, обитавани изключително от гладуващи бебета. Това последното като че ли си спомняше да е от някаква религиозна статия, получена от Марша, която изпитваше към Проектите смесица от подозрение и ужас, като че ли те бяха някакъв надвиснал над нея вертикален ад, в който някой ден тя може да бъде насилена да се изкачи. Други сегменти на неврожаковия сън му напомняха Канала на Познанието, който Sense/Net даваше като безплатна добавка към всеки абонамент за симстим; там имаше подробни анимирани диаграми на вътрешната структура на Проектите, и отвратително монотонни дикторски лекции за стиловете на живот на различните типове техни обитатели. Тези, когато той успяваше да се съсредоточи върху тях, изглеждаха дори по-малко убедителни от проблясъците на синкавосив велур и подивели бебета, пълзящи тихо през мрака. Той гледаше как жизнерадостна млада майка реже пица с огромен промишлен струен нож в кухненския ъгъл на безупречно почистена боксониера. Една от стените се отваряше цялата към плитък балкон и правоъгълник от анимационно-синьо небе. На Боби му се струваше, че жената е черна, без да е черна, нещо като много, много тъмна и по младежки майчинска версия на някоя от порнокуклите от апарата в неговата стая. И имаше нещо като еднакви, малки, но филмово перфектни гърди. (В този момент замаяното му объркване беше подсилено от учудващо гръмък и съвсем не в стил на Sense/Net глас: „Е, това аз го наричам определено признак на живот, Джаки. Ако прогнозата му не се е надигнала много, поне нещо друго го прави.“) И след това полетя по спирала обратно към гланцираната вселена на Мишел Морган Магнум, която отчаяно се бореше да предотврати прехващането на Магнум АГ от злокобния, базиран в Шикоку индустриален клан Накамура, представян в този случай (усложнение на сюжета) от главния любовник на Мишел за сезона, богатият (но някакси в смазваща нужда от нови милиарди) новосъветски политик Василий Суслов, който изглеждаше и се обличаше съвсем като Готиците в бара на Леон.

Епизодът като че ли достигаше върхната си точка — древно BMW с горивно-клетъчен конвертор тъкмо го бомбардираха сервопилотиранни миниатюрни западногермански хеликоптери на улицата под квартал „Ковина Конкурс“, Мишел Морган Магнум разстрелваше предалия я личен секретар с пистолет Намбу с никелирана дръжка, а Суслов, с който Боби все повече се идентифицираше, старателно се подготвяше да си измъкне задника от града заедно с гърдеста бодигардка, която беше японка, но много напомняше на Боби едно друго от момичетата от холопорна му — когато някой изкрещя.

Боби никога не беше чувал някой да крещи така, и в този глас имаше нещо ужасяващо познато. Но преди да се замисли върху това, кървавочервените пчелни пити отново се появиха и завъртяха и той пропусна края на „Хора с влияние“. Все пак, някаква част от него си мислеше, докато червеното се превръщаше в черно, той винаги може да попита Марша как е свършило.

— Отвори си очите, мъжки. Ха така. Светлината прекалено ли ти е ярка?

Беше, но не се променяше. Бяло, бяло, той си спомняше как главата му експлодира на години разстояние, ярка бяла граната в онзи пустинен мрак, пълен с прохладен вятър. Очите му бяха отворени, но не виждаше нищо. Само бяло.

— По принцип трябва да те оставя на мира, така е с момчета на твоя хал, но хората, дето ми плащат, рекоха дигни го, така че те събуждам, преди да съм свършил. Виждаш светлина, и това е всичко, така и трябва. Причината ѝ викат неврален изключвател. Между мен и теб казано, купен е от сексшоп, но не виждам що да не се използва в медицината, след като искаме. А го искаме, щото още те боли здравата, и между другото той те държи да не мърдаш, докато действам по въпроса. — Гласът беше спокоен и методичен. — Сега, големият ти проблем беше гърбът, но се погрижих за това с една съшивачка и метър и нещо нокти. Тук не правим пластична работа, разбираш, но мацетата ще намират тези белези наистина интересни. Това, което правя точно в момента, е да почиствам тази тук на гърдите ти, след това ще щракна малко нокти там долу, и сме готови, освен че ден-два

ще трябва да не мърдаш рязко, че да не скъсаш някой шев. Лепнал съм ти някой и друг дерм, и ще лепна още някой и друг. Междувременно ще ти включа сензориума до слух и пълно зрение, така че да се поосвестиш тук. Да не ти пука за кръвта; всичката си е лично твоя, и няма да има повече.

Бялото се сви в сиви облаци, и с бавното проясняване на замъглено зрение започнаха да се появяват обекти. Беше залепен на тапициран таван, и гледаше надолу към изцапана с кръв бяла кукла, която като че ли изобщо нямаше глава, само зеленикавосиня хирургична лампа, израстваща като че ли право от раменете ѝ. Черен мъж в изцапан зелен комбинезон пръскаше нещо жълто в плитък разрез, който вървеше диагонално от точно над тазовата кост на куклата до точно под лявата страна на гърдите ѝ. Знаеше, че мъжът е черен, защото главата му беше гола, гола и избръсната, и блестяща от пот; ръцете му бяха облечени в стегнати зелени ръкавици, и всичко, което Боби можеше да види от него, беше блестящото хало около главата му. От двете страни на шията на куклата имаше лепнати на кожата сини и розови дермадискове. Ръбовете на раната като че ли бяха боядисани с нещо, което приличаше на шоколадов сироп, и жълтият спрей съскаше, излизайки от мъничкото сребристо флаконче.

След това Боби схвана картината, и вселената се преобърна по начин, от който му се зави свят. Лампата висеше от тавана, таванът беше огледален, и той беше куклата. Сякаш дълго еластично въже го дръпна и запрати обратно през червените пчелни пити в стаята, където черното момиче режеше пица за децата си. Струйният нож не издаваше никакъв звук, плюейки фин абразив, разтворен в иглоподобна струя вода под високо налягане. Боби знаеше, че бе предназначен за рязане на стъкло и метал, не на пица, и искаше да ѝ изкрещи, защото беше уплашен, че тя ще си отреже пръста, без дори да го усети.

Но не можеше да изпищи, не можеше изобщо да се помръдне или да издаде някакъв звук. Тя любовно отрязва последното парче, настъпи крачния педал, който изключваше ножа, подреди нарязаната пица на обикновен бял керамичен поднос, след това се обърна към синия правоъгълник отгатък балкона, където бяха децата ѝ — не, каза си Боби някъде вътре в себе си, няма начин. Защото нещата, които влетяха и се хвърлиха към нея, бяха не деца с делтапланери, а бебета,

чудовищните бебета от съня на Марша, и ципестите им криле бяха смесица от розова кост, метал, кърпени изпънати мембрани от отпадъчна пластмаса... Той виждаше зъбите им...

— Ъхъ, — каза черният мъж, — изгубих те за момент. Не за дълго, нали разбираш, може би за минута нюйоркско време... — Ръката му, отразена в огледалата, взе плоска ролка от синя полупрозрачна пластмаса от кървавия парцал до ребрата на Боби. Внимателно, с палец и показалец, той изтегли ивица кафява, подобна на наниз пластмаса. Мънички искрици светлина проблясваха по ръбовете ѝ и като че ли трептяха и се местеха.

— Нокти — каза той и натисна с другата ръка нещо като вградена резачка в запечатаната синя ролка. Подобното на наниз парче увисна свободно и започна да се гърчи.

— Екстра гадост — каза онзи и поднесе нещото в зрителното поле на Боби. — Новичко. Използват ги сега в Чиба. — Беше кафяво, безглаво, всяко зърно от наниза сегмент от тяло със светли, лъскави крачета. След това с фокусническо проблясване на ръцете си в зелени ръкавици мъжът го постави по дължината на отворената рана и деликатно издърпа последния сегмент, този най-близо до лицето на Боби. Той се отдели и измъкна след себе си блестяща черна нишка, която беше служила на нещото като нервна система, и когато тя се отдели, всеки набор крачета се затвори, съшивайки раната здраво като шев на ново кожено яке.

— Ето, виждаш ли — каза черният мъж, избърсвайки последните остатъци кафяв сироп с влажно бяло парцалче, — не беше чак толкова зле, нали?

Влизането му в апартамента на Две за ден изобщо не приличаше на това, което толкова пъти си беше представял. Като начало например никога не си беше представял, че ще го вкарат на инвалидна количка, отмъкната от родилен дом „Света Мария“ — името и серийният номер бяха старателно изрязани с лазер върху мътния хром на лявата ръчка. Жената, която го буташе, би се поместила прилично в някоя от фантазиите му; името ѝ беше Джакки, едно от момичетата от Проектите, които беше видял при Леон, и, както беше почнал да се досеща, един от ангелите. Количката не издаваше нито звук, плъзгайки

се по мъхестия сив мокет в тесния коридор на апартамента, но златните висулки по шапката на Джаки дрънкаха весело, когато тя го буташе.

Никога не си беше представял и че жилището на Две за ден ще е толкова голямо, нито че ще е пълно с дървета.

Пай, докторът, който се беше погрижил да обясни, че не е точно доктор, а просто някой, който „понякога помага“, беше седнал след операцията на орфанно кръгло столче в импровизираната си операционна, беше запалил ментолова цигара и сериозно беше посъветвал Боби наистина да не си дава зор през следващата седмица. След няколко минути Джаки и Риа, другият ангел, го бяха натъпкали в измачкана черна пижама, която изглеждаше като извадена от някой много евтин филм за ниндзи, бяха го сложили в количката и бяха потеглили към централната група асансьори в сърцето на аркологията. Благодарение на три допълнителни дерма от аптеката на Пай, един от тях зареден с към две хиляди микрограма ендорфинов аналог, Боби беше ококорен и не усещаше болка.

— Къде са ми нещата? — запротестира той, докато го возеха по коридор, станал опасно тесен от добавяните с десетилетия тръби и уплътнения. — Къде са дрехите ми и дека ми и всичко?

— Дрехите ти, сладур, каквито бяха, са в пластмасов плик и чакат Пай да ги изхвърли. Пай трябваше да ги среже, преди да почне да работи, а и те вече бяха само кървави парцали, като начало. Ако декът ти е бил в якето ти, в гръбния джоб, бих казала, че момците, дето са те бастисали, са го вписали в липсата. И за малко не са вписали там и теб между другото. И ти ми съсипа блузата „Сали Стенли“, дребосък скапан. — Ангелът Риа не изглеждаше особено приятелски настроена.

— Добре — каза Боби, когато те завиха около ъгъла. — Добре, намерихте ли една отвертка? Или кредитен чип?

— Чип нямаше, бейби. А ако отвертката е онази с двеста и десетте Нови в дръжката, те са цената на новата ми блуза...

На Две за ден не му личеше да е особено щастлив от факта, че вижда Боби. Всъщност, не му личеше, че изобщо го вижда. Гледаше право през него към Джаки и Риа, и зъбите му блестяха в усмивка, която беше цялата само нерви и безсъние. Те избутаха Боби толкова

близо, че той виждаше колко жълти са очните ябълки на Две за ден, почти оранжеви в розово-пурпурната светлина на флуоресцентните тръби, които висяха от тавана като че ли в пълен безпорядък.

— К'во търсите тук, кучки такива? — запита уераджията. В гласа му обаче нямаше гняв, само смъртна умора и още нещо, нещо, което Боби не успя да определи отначало.

— Пай — каза Джаки и заобиколи количката, за да вземе пакет китайски цигари от огромната дървена плоскост, която служеше на Две за ден като маса за кафе. — Старият Пай е перфекционист.

— Научил го е във ветеринарното, — добави Риа, повече заради Боби, — само дето е издънкаджия, и никой не би му дал да лекува кучета...

— И така, — каза Две за ден и накрая остави очите си да спрат върху Боби, — ти се метна да го правиш. — Очите му бяха толкова студени, толкова уморени и клинично безстрастни, толкова далече от грубиянското, маниашки долно действие, което Боби беше сметнал за личността на този човек, че Боби можеше само да наведе очи с пламнало лице и да загледа масата.

Беше дълга около три метра и широка малко над метър, сглобена от плътно сковани греди, по-дебели от бедрото на Боби. Сигурно някога е била във вода, помисли си той; частите все още носеха избелялата сребриста патина на плавей, като лагът, край който си беше играл преди много време в Атлантик Сити. Това обаче не беше виждало вода от много време, и повърхността му беше гъста мозайка от капки от свещи, винени петна, пръски от спрей, подобни на матов черен емайл, и черни обгорели петна, оставени от стотици цигари. Беше така претрупана с храна, боклуци и чаркове, че изглеждаше като че ли някакъв уличен продавач на хардуер си е подредил стоката върху нея, след което е решил да обядва. Имаше полуизядени пици — топки крил в червен сос, и стомахът на Боби започна да курка, — натрупани купчини софтуер, опушени чаши с цигари, угасени в по един пръст пурпурно вино, поднос от розов стирен със стройни редове соленики, изглеждащи вече изсъхнали от стоене, отворени и неотворени кутии бира, древен боен кинжал „Гербер“, оставен без калъфка върху плосък блок полиран мрамор, поне три пистолета и около две дузини тайнствено изглеждащо пултово оборудване, този тип снаряжение на жокеите, от който обикновено на Боби биха му потекли лигите.

Сега лигите му течаха за парче студена пица от крил, но гладът му беше нищо на фона на остро унижение от факта, че на Две за ден просто не му пукаше. Не че Боби го беше смятал точно за приятел, но определено възлагаше нещо на идеята, че Две за ден го смяташе за някой, някой с талант и инициатива и шанс да се измъкне от Баритаун. Но очите на Две за ден му казваха, че той е просто никой, и при това уилсън...

— Здравсти, мой човек — каза някой, не Две за ден, и Боби вдигна очи. От двете страни на Две за ден на дебелия кушетка от хром и кожа седяха още двама, и двамата черни. Проговорилият носеше някаква сива роба и старинни очила с пластмасови рамки. Рамките бяха квадратни и твърде големи и като че ли в тях нямаше стъкла. Раменете на другия бяха два пъти по-широки от тези на Две за ден, но той носеше този тип обикновен черен костюм, който носят японските бизнесмени по филмите. Безупречно белите му френски маншети бяха закопчани със светли правоъгълни златни микросхеми.

— Срамота е, че не можем да ти оставим малко време да оздравееш, — каза първият мъж, — но имаме тук кофти проблем. — Той направи пауза, свали очилата си и започна да разтрива носа си. — Нужна ни е твоята помощ.

— По дяволите — каза Две за ден. Наведе се, взе една китайска цигара от пакета на масата, запали я със запалка-череп от мътна оловна сплав с размерите на лимон и се протегна за чаша вино. Човекът с очилата протегна слаб кафяв показалец и внимателно докосна китката на Две за ден. Две за ден остави чашата и се отпусна обратно, лицето му внимаваше да не изразява нищо. Човекът се усмихна на Боби.

— Нулев Брояч, — каза той, — казаха ни, че така ти викат.

— Така е — успя да каже Боби, макар че се получи нещо като изгракване.

— Трябва да научим нещо за Девата, Брояч. — Човекът зачака. Боби премига към него.

— Вуюж Мирак — Очилата отново отидоха на мястото си. — Чудотворната Дева. Ние я познаваме — и той направи знак с лявата си ръка — под името Езили Фреда.

Боби откри, че устата му е отворена, и я затвори. Трите тъмни лица чакаха. Джаки и Риа бяха изчезнали, без той да забележи кога. След това го обхвана някаква паника, и той изплашено се заоглежда

към странната гора от недоразвити дървета, която ги обграждаше. Флуоресцентните тръби блестяха под всякакви ъгли, във всякакви посоки, розово-пурпурни ивици, висящи в зелен облак от листа. Без стени. Не можеш никъде да видиш стена. Кушетката и претрупаната маса стояха на нещо като поляна, с под от обикновен бетон.

— Знаем, че тя ти се е явила — каза едрият мъж, кръстосвайки внимателно крака. Поправи внимателно гънките на панталоните, и златното копче за риза проблесна в очите на Боби. — Знаем, разбираш ли?

— Две за ден ми казва, че това е първата ти акция — каза другият мъж. — Вярно?

Боби кимна.

— Тогава ти си бил избран от Легба, — каза мъжът и отново махна рамките, — за да срещнеш Вюеж Мирак. — Той се усмихна.

Устата на Боби отново беше отворена.

— Легба, — каза човекът, — господарят на пътищата и посоките, лоа на комуникациите...

Две за ден угаси цигарата си върху покритото с петна дърво, и Боби забеляза, че ръцете му се тресат.

10. АЛЕН

Уговориха се да се срещнат в бирарията на петото подниво на комплекса на Наполеон, край стъклената пирамида на Лувъра. И двамата познаваха мястото, въпреки че то нямаше някакво конкретно значение за тях. Беше го предложил Ален, и тя подозираше, че го е обмислил предварително. Беше емоционално неутрална почва: позната среда, но свободна от общи спомени. Беше декорирана в стил от началото на века: гранитни гишета, черни рамки на вратите, високи до тавана, огледални стени и онзи тип италианско обзавеждане за ресторанти от тъмна горещо пресована стомана, който можеше да произхожда от кое да е десетилетие от последните сто години. Масите бяха покрити със сиви ленени покривки с фина черна бродерия, шарката на която се повтаряше по кориците на менютата и бележниците и престилките на келнерите.

Тя беше облякла коженото палто, което беше купила в Брюксел, червена ленена блуза и нови черни дънки. Андреа се беше направила, че не забелязва изключителното внимание, с което тя се беше облякла за срещата, и след това ѝ беше дала назаем обикновен прост наниз перли, който чудесно пасваше на червената блуза.

Влизайки, тя забеляза, че той е дошъл рано, и че масата вече е затрупана с нещата му. Носеше любимия си шал, който двамата бяха намерили заедно на битака предишната година, и изглеждаше както обикновено — раздърпан, но без ни най-малко да се безпокои от това. Парцаливото му дипломатическо куфарче беше избълвало съдържанието си върху малкия квадрат полиран гранит: бележници на спирала, непрочетен екземпляр от нашумелия през месеца роман, пакет Голоаз без филтър, кутийка кибрит, подвързаният с кожа тефтер, който тя му беше купила от Браунс.

— Мислех, че може да не дойдеш — усмихна ѝ се той.

— И защо си мислил така? — запита тя, случаен отговор — жалък, помисли си, — маскирайки ужаса, който усещаше в момента, който най-сетне си беше позволила да усети, и който беше страх от

някаква загуба на част от себе си, на воля и целенасоченост, страх от любовта, която все още усещаше. Бутна другия стол, и докато сядаше на него, пристигна сервитьорът, млад испанец в ивичеста престилка, и зачака поръчката ѝ. Тя поиска минерална вода „Виши“.

— Нещо друго? — попита Ален. Сервитьорът се задържа за момент.

— Не, благодаря.

— Опитвам се да те намеря от няколко седмици — каза той, и тя знаеше, че това е лъжа, и въпреки това, както често ѝ се беше случвало и преди, се учудваше дали той напълно осъзнава факта, че лъже. Андреа поддържаше тезата, че хора като Ален лъжат толкова непрекъснато, толкова страстно, че са изгубили някакво основно разграничение. Те са хора на изкуството по свой собствен начин, казваше Андреа, опитващи се да пресструктурират реалността, и Новият Йерусалим наистина беше чудесно място за това, свободно от кредитни дефицити, недоволни хазяи и нуждата някой да ти плати вечерята.

— Не забелязах да се опитваш да ме намериш, когато Гнас доведе полицията — отговори тя, надявайки се, че той поне ще се намръщи, но момчешкото лице под кафявата коса, пригладена назад както обикновено с пръсти, беше спокойно както винаги.

— Съжалявам — каза той и смачка цигарата си. Тъй като беше започнала да асоциира миризмата на френски тютюн с него, Париж ѝ изглеждаше пълен с неговия мирис, неговия призрак и следите му. — Сигурен бях, че той никога няма да разбере... хм... природата на този екземпляр. Трябва да ме разбереш: след като си признах колко голяма нужда от пари имаме, разбрах, че трябва да действам. Знаех, че ти си прекалено идеалистична. Галерията щеше да угасне при всички случаи. Ако нещата с Гнас бяха станали както беше планирано, сега щяхме да сме си пак там, и ти щеше да бъдеш щастлива. Щастлива — повтори той и извади друга цигара от пакета.

Тя можеше единствено да го гледа, усещайки нещо като учудване, и болезнено отвращение от желанието си да му повярва.

— Знаеш ли, — започна той, измъквайки клечка кибрит от червено-жълтата кутийка, — имах преди проблеми с полицията. Като бях студент. Политика, разбира се. — Той драсна клечката, остави кутийката и запали цигарата си.

— Политика — повтори тя и изведнъж се усети развеселена. — Не знаех, че и за хора като теб има партия. Направо се чудя как ли трябва да се казва.

— Марли, — каза той, понижавайки глас, както винаги, когато искаше да подчертае сила на чувствата, — ти знаеш, трябва да знаеш, че го направих заради теб. Заради нас, ако искаш. Но ти сигурно знаеш, можеш да го усетиш, Марли, че никога не бих ти навредил умишлено, че не бих те зарязал в труден момент. — На претрупаната малка масичка нямаше място за чантичката ѝ, и тя я беше оставила в скута си; сега усещаше ноктите си дълбоко впити в дебелината мека кожа.

— Никога не би ми навредил... — Гласът ѝ си беше нейният, изгубен и удивен, глас на дете, и изведнъж тя се усети свободна, свободна от нуждата, от желанието, свободна от страха, и всичко, което изпитваше към мъжественото лице отгатък масата беше обикновено отвращение, и можеше само да го гледа, този непознат, до когото тя беше спала една година в мъничката стая зад една много малка галерия на Рю Маконсел. Сервитьорът постави чашата ѝ с минерална вода пред нея.

Той сигурно беше сметнал мълчанието ѝ за начало на съгласие, и абсолютната празнота на изражението ѝ за откритост.

— Това, което ти не разбираш — тя си спомни, че това е любимото му начало, — е че хората като Гнас съществуват в известен смисъл за да поддържат изкуството. За да поддържат нас, Марли. — И той се усмихна, като че ли се смееше сам на себе си, безгрижна и конспиративна усмивка, която я смрази. — Предполагам обаче, че трябваше да допусна, че той може да има поне здравия разум да наеме свой собствен експерт по Корнел, въпреки че моят експерт по Корнел, уверявам те, определено беше по-ерудираният от двамата...

Как точно трябваше да си тръгне? Стани, каза си тя. Обърни се. Отиди спокойно до изхода. Излез през вратата навън, в приглушения блясък на комплекса на Наполеон, където полираният мрамор покрива Рю дьо Шамп Фльори, улица от четиринадесетото столетие, за която се говори, че е била запазена предимно заради проституцията. Каквото и да е, където и да е, само излез, само се махни, веднага, махни се нанякъде, надалече от него, върви на сляпо и изчезни в указанията на

справочника по Париж, който беше научила, когато беше дошла тук за пръв път.

— Но сега ти виждаш, — продължаваше да говори той, — че нещата са се наредили за наше добро. Често става така, нали? — Отново усмивката, но този път тя беше момчешка, с намек на желание, и някак си ужасяващо по-интимна. — Изгубихме галерията, но ти намери работа, Марли. Имаш неща за вършене, и то интересни, а аз имам връзките, които ти са нужни, Марли. Познавам хората, които е необходимо да срещнеш, за да намериш твоя майстор.

— Моят майстор? — Тя прикри внезапно си объркване с глътка Виши.

Той отвори очукания си куфар и измъкна оттам нещо плоско, обикновена отразяваща холограма. Тя я взе, благодарна, че има къде да дене ръцете си, и видя, че това е случайна снимка на кутията, която беше видяла във Вирековия конструктор на Барселона. Някой я държеше. Мъжки ръце, не тези на Ален, на пръста на едната от тях имаше пръстен с печат от някакъв тъмен метал. Фонът се губеше. Само кутията и ръцете.

— Ален, — каза тя, — откъде си взел това? — Погледът ѝ срещна кафявите очи, пълни с ужасяващ детински триумф.

— Ако някой иска да го разбере, ще му струва доста нещо. — Той угаси цигарата си и се изправи. — Извини ме. — Отдалечи се в посока към тоалетните. Когато изчезна зад огледалата и колоните от черна стомана, тя остави холограмата, протегна се през масата и отметна капака на куфарчето. Вътре нямаше нищо, само синя еластична лента и няколко трошички тютюн.

— Да ви донеса ли още нещо? Може би още Виши? — Сервитьорът стоеше до нея.

Тя погледна към него, и внезапно усети чувството, че нещо ѝ е познато. Слабото тъмно лице...

— Той носи предавател — каза сервитьорът. — Също така е и въоръжен. Аз бях разносвачът на пратки от Брюксел. Дай му каквото иска. Помни, че парите не означават нищо за теб. — Той взе чашата ѝ и я сложи внимателно на подноса. — И те най-вероятно ще го убият.

Ален се усмихваше, когато се върна.

— А сега, скъпа, — протегна се към цигарите той, — можем вече да обсъждаме бизнеса.

Марли също се усмихна и кимна.

11. НА МЯСТО

Той най-сетне си позволи три часа сън в бункера без прозорци, където локалната група беше уредила командния си пункт. Беше се срещнал с останалите от групата. Рамирес беше слабичък, нервен, постоянно погълнат от собственото си умение на пултов жокей; те зависеха от него, заедно с Джейлин Слайд на нефтената платформа, за мониториране на киберпространството около сектора на мрежата, който съдържаше тежко заледените банки на Биолоборатории Маас; ако Маас ги усетеше в последния момент, той може би щеше да успее да ги предупреди. Негово задължение беше също предаването на медицинските данни от хирургията на нефтената платформа, доста сложна процедура, ако се пази в тайна от Маас. Линията навън стигаше до телефонна будка по средата на пустошта. Оттатък будката те с Джейлин можеха да разчитат в мрежата само на себе си. Ако те се проваляха, Маас можеше да ги проследи обратно и да намери мястото. Там беше и Натан, техникът-ремонтник, чиято работа реално се състоеше в това да наблюдава снаряжението в бункера. Ако някоя част от системата им се повредеше, имаше поне някакъв шанс, че той ще успее да я поправи. Натан принадлежеше към вида, който беше дал на света Оуки и още хиляди други, с които Търнър беше работил през годините, нестандартни техници, които обичаха да изкарват пари по опасен начин и които бяха доказали, че умеят да си държат езика зад зъбите. Другите — Комптън, Теди, Коста и Дейвис — бяха просто скъпи мускули, наемници, тоя тип хора, които се наемат за такава работа. За тяхно удоволствие той беше разпитал Сътклиф извънредно внимателно за подготовката за изчезването. Онзи беше обяснил къде ще дойдат коптерите, редът на вдигане, и точно как и кога ще им бъде платено.

След това им каза да го оставят сам в бункера, и нареди на Вебер да го събуди след три часа.

Мястото беше било или помпена станция, или някакъв възел на електроснабдяване. Парчетата пластмасови тръби, които стърчаха от

стените, можеха да са били канали за жици или отходни канали; в бункера по нищо не си личеше някоя от тях да е била свързвана към каквото и да било. Таванът, монолитна плоча от лят бетон, беше твърде нисък, за да му позволи да стои прав, и вътре се носеше сух, пращен аромат, който не беше съвсем неприятен. Групата беше почистила мястото, преди да внесат масите и съоръженията, но все още по пода имаше няколко жълти парченца вестници, които се разпадаха, когато той ги докоснеше. Разчиташе букви, понякога цели думи.

Сгъваемите метални маси за пикник бяха подредени край стените, образувайки буквата L, и всичките бяха отрупани с извънредно сложно комуникационно оборудване. Най-доброто, което Хосака може да намери, помисли си той.

Той внимателно мина покрай всяка маса, потупвайки леко всеки пулт, всяка черна кутия, като вървеше. Мина покрай силно модифициран военен предавател на странична честота, настроен на импулсно излъчване. Това щеше да бъде връзката им в случай че Рамирес и Джейлин провалят прехвърлянето на данни. Импулсите бяха предварително записани, изкусни технически рапорти, кодирани от криптографите на Хосака. Съдържанието на всеки отделен импулс беше безсмислено, но последователността, в която биваха излъчени, предаваше прости съобщения. Последователността В/С/А би информирала Хосака за пристигането на Митчел; F/D би означавала отлитането му от мястото, а F/G — смъртта му и прекъсването на операцията. Търнър отново потупа предавателя и се намръщи. Пригответленията на Сътклиф тук не му харесваха. Ако изтеглянето се провалеше, беше малко вероятно те да се измъкнат, и Вебер тихичко го беше информирала, че ѝ е наредено в случай на провал да използва една ръчна противотанкова ракета върху медиците в миниатюрната им операционна. „Те знаят,“ беше казала тя, „и можеш да се обзаложиш, че им се плаща и за това“. Останалите от тях зависеха от хеликоптерите, базирани близо до Тъксън. Търнър предполагаше, че ако Маас надуши операцията, лесно ще ги свали още по пътя насам. Когато го беше казал на Сътклиф, австралиецаът само беше свил рамене: „Не е точно както бих го направил при най-добри условия, приятел, но всички тук сме ограничени в нещата, нали?“.

До предавателя имаше сложен биомонитор Сони, свързан пряко с хирургичната каравана и зареден с медицинските данни, записани в

биософтовото досие на Митчел. Когато му дойде времето, медиците щяха да получат достъп до данните; едновременно с това процедурите, които те извършваха, щяха да бъдат предадени обратно на Сонито и слепени, готови за Рамирес да им сложи лед и да ги премести в киберпространството, където ще го чака Джейлин Слайд от мястото си в нефтената платформа. Ако всичко минеше гладко, медицинските записки щяха да чакат в зданието на Хосака в Мексико сити, когато Търнър го докараше в самолета. Търнър никога не беше виждал нещо подобно на това Сони, но предполагаше, че холандецът-хирург има такава машина в сингапурската си клиника. Мисълта вдигна ръката му до голите му гърди, и той проследи несъзнателно изчезналата вече линия от ръбец от присаждане.

На втората маса беше киберпространственото оборудване. Декът беше същият като онзи, който беше видял на нефтената платформа, прототип от Маас-Неотек. Конфигурацията му беше стандартна, но Конрой беше казал, че е сглобен от новите биочипове. Върху пулта имаше светлорозова буца пластичен експлозив с размерите на юмрук; някой, вероятно Рамирес, беше издълбал на нея с пръст две дупки за очи и груба крива, представляваща идиотска усмивка. Две жици, едната синя, другата жълта, се проточваха от челото на буцата към зяпналия отвор на една от черните тръби, които стърчаха от стената зад пулта. Още едно от нещата на Вебер за в случай че мястото бъде нападнато. Търнър изгледа жиците и се намръщи: заряд с този размер в това малко и затворено пространство гарантираше смъртта на всички в бункера.

С болящи рамене и тил, стържещ грубия бетон на тавана, той продължи огледа си. Останалата част на масата беше заета от периферните устройства на кибердека, редица черни кутии, поставени с маниакална прецизност. Предполагаше, че всеки блок е на точно определено разстояние от съседния, и че са перфектно подравнени. Трябваше да ги е подредил самият Рамирес, и Търнър беше сигурен, че ако пипне някоя и я премести дори само с част от милиметъра, жокееят ще разбере. Беше виждал същата невротична черта и преди в други пултмени, и тя не му говореше нищо за Рамирес. Беше виждал и други жокееи, които обръщаха наопаки натрапливостта, умишлено омотавайки апаратурата си в купчини жици и кабели, които изпитваха ужас от подредеността и лепяха по пултовете си лепенки със зарове и

черепи. Няма начин да се разбере, мислеше си той: или Рамирес беше добър, или всички те можеха скоро да са мъртви.

На далечния край на масата имаше пет наушни предавателя Телефункен с лепящи се гърлови микрофони, все още запечатани в индивидуални найлонови пликосе. По време на върховата фаза на измъкването, за която Търнър предполагаше че ще трае по около дваайсет минути преди и след пристигането на Митчел, той, Рамирес, Сътклиф, Вебер и Линч щяха да бъдат свързани, въпреки че използването на предавателите трябваше да бъде сведено до абсолютния минимум.

Зад Телефункените имаше пластмасова картонена кутия без етикет, която съдържаше дваайсет шведски катализаторни затоплящи патрона за ръце, загладени плоски правоъгълници от неръждаема стомана, всеки в отделна торбичка от тъкан коледночервен памучен плат.

— Хитро копеле си — каза той на кутията. — Това можех да го измисля и сам...

Спа върху окъсан темперопоров спален чувал на пода на командния пункт, използвайки парката като одеало. Конрой беше прав за пустинните ноци, но бетонът като че ли задържаше горещината на деня. Легна си с комбинезона и с обувките; Вебер го беше предупредила да си изтърсва обувките и дрехите всеки път преди да се облече. „Скорпиони,“ беше казала тя, „търсят потта, каквато и да е влага“. Извади Смит & Уесъна от найлоновия кобур, преди да си легне, и старателно го остави до спалния чувал. Остави двата фенера да светят и затвори очи.

И се плъзна в плитко море от сънища, прелитащи назад образи, фрагменти от досието на Митчел, сливащи се с парчета от собствения му живот. Той и Митчел караха автобус през водопад от витринно стъкло, навътре във фоайето на хотел в Маракеш. Ученият избухваше, когато той натиснеше бутона, взривяващ двете дузини варели циановодород, прикрепени към страните на автобуса, и Оуки също беше там, предлагайки му уиски от бутилка, и жълт перувиански кокаин върху кръгло огледало в пластмасова рамка, което беше виждал за последен път в чантичката на Алисън. Стори му се, че вижда

Алисън някъде зад прозорците на автобуса да се задавя в облаците газ, и се опитваше да го каже на Оуки, да я посочи, но стъклото беше покрито с мексикански холограми на светци, пощенски картички с Девата, и Оуки държеше нещо гладко и кръгло, кълбо от розов кристал, и Търнър виждаше свит в сърцевината му паяк, направен от живак, но Митчел се смееше, и зъбите му бяха покрити с кръв, и подаваше на отворената си длан на Търнър сивия биософт. Търнър видя, че досието е всъщност мозък, сивкаворозов и жив под чистата влажна мембрана, пулсира меко в ръката на Митчел, и след това се преметна през някакъв подводен ръб на съня и потъна надолу в нощ без звезди.

Събуди го Вебер. Твърдите ѝ черти се очертаваха на фона на вратата, и раменете ѝ бяха покрити от тежкото военно одеало, което беше повесено на изхода.

— Минаха трите ти часа. Медиците са будни, ако искаш да говориш с тях. — Тя се оттегли. Чакълът пукаше под ботушите ѝ.

Медиците на Хосака чакаха край затворената неврохирургия. Под пустинния изгрев те изглеждаха като че ли току-що са дошли през някакъв предавател на материя с модерно измачканите си всекидневни облекла в стил Гинза. Единият от тях беше увит в твърде голямо мексиканско везано яке, този тип кардиган с колан, който Търнър беше виждал да носят туристите в Мексико Сити. Другите двама носеха закопчани, скъпи на вид скиорски грейки срещу пустинния студ. Мъжете бяха една глава по-ниски от корейката, стройна жена със силни, архаични черти и червеникав перчем, който караше Търнър да мисли за хищни птици. Конрой беше казал, че двамата са хора на компанията, и Търнър лесно можеше да го види: само жената имаше поведението и осанката, принадлежащи на света на Търнър, тя беше извън закона, нелегален медик. Би била точно на място в компанията на холандеца, помисли си той.

— Аз съм Търнър. Отговарям за вас тук.

— Нямаш нужда от нашите имена — каза жената, докато двамата мъже от Хосака се покланяха автоматично. Те размениха погледи, изгледаха Търнър и след това отново корейката.

— Не, — каза Търнър, — не са ми необходими.

— Защо още не ни се дава достъп до медицинските данни на пациента? — запита корейката.

— Съображения за сигурност — отговори Търнър, почти автоматичен отговор. Всъщност той не виждаше смисъл да им пречи да изучават данните на Митчел.

Жената сви рамене и се обърна настрани. Лицето ѝ беше скрито от вдигнатата яка на грейката.

— Ще желаете ли да инспектирате операционната? — запита мъжът в обемистия кардиган. Лицето му беше възпитано и внимателно, перфектна корпоративна маска.

— Не — отговори Търнър. — Ще ви изместим отвън двайсет минути преди пристигането му. Ще махнем колелата и ще подравним с крикове. Отточната тръба ще бъде махната. Искам ви в пълна готовност пет минути след като ви нагласим.

— Няма никакви проблеми — каза другият мъж усмихнато.

— Сега искам да ми кажете какво смятате да правите вътре, какво ще правите с него и как то може да му се отрази.

— Ти не знаеш? — запита жената остро и се обърна с лице към него.

— Казах, че искам да ми кажете.

— Ще проведем незабавно сканиране за летални импланти — каза мъжът с кардигана.

— Кортикални бомби и други подобни?

— Съмнявам се, че ще имаме работа с нещо толкова грубо, — каза другият мъж, — но да, ще направим сканиране за пълния набор смъртоносни устройства. Успоредно ще направим и пълен кръвен скрининг. Знаем, че сегашните му работодатели разбират от изключително сложни биохимични системи. Изглежда вероятно най-голямата опасност да лежи в това направление...

— Сега е доста модерно да се присаждат на ценните работници модифицирани инсулинови подкожни помпи — намеси се партньорът му. — Организмът на субекта може да бъде превключен на изкуствена зависимост от определени синтетични ензимни аналози. Ако помпите не се презареждат на определен интервал, отделянето от зареждащия — работодателя — може да доведе до травма.

— Подготвени сме да се справим и с това — каза другият.

— Не сте дори и най-малко подготвени за това, с което аз очаквам, че ще си имаме работа — каза нелегалната лекарка. Гласът ѝ беше студен като вятъра, който духаше от изток. Търнър чуваше как пясъкът съска по ръждясалия лист ламарина над главите им.

— Ела с мен — каза ѝ той. След това се обърна, без да погледне назад, и тръгна настрани. Беше възможно тя да не се подчини на неговата команда, и в този случай той щеше да загуби авторитета си пред другите двама, но изглеждаше, че това е правилният ход. Когато стигна на десетина метра от операционната, спря. Чу стъпките ѝ по чакъла.

— Какво знаеш? — попита той, без да се обръща.

— Може би не повече от теб, — отговори тя, — може би повече.

— Очевидно повече от колегите ти.

— Те са извънредно таланти хора. И са... слуги.

— А ти не си.

— И ти не си, наемнико. Наеха ме за тази работа от най-добрата нелицензирана клиника в Чиба. За срещата с този прословут пациент ми беше даден като подготовка доста материал за изучаване. Черните клиники в Чиба са острието на медицината; дори и Хосака не биха могли да знаят, че положението ми в черната медицина би ми позволило да предположа какво може да носи в главата си вашият беглец. Улицата се опитва да намери своя собствена употреба за нещата, г-н Търнър. Вече на няколко пъти са ме наемали да се опитвам да махна тези нови импланти. Известно количество модерни биосхеми на Маас са попаднали на пазара. Тези опити за имплантиране са логична стъпка. Подозирам, че Маас може би съзнателно са допуснали тези неща да се покажат на бял свят.

— Обясни ми го тогава.

— Не мисля, че бих могла — каза тя, и в гласа ѝ имаше странна нотка на безпомощност. — Казах ти, че съм ги виждала. Не съм ти казвала, че съм ги разбрала. — Пръстите ѝ внезапно докоснаха кожата около куплунга зад ухото му. — Това нещо, сравнено с биочиповите импланти, е като дървена протеза пред миоелектричен крайник.

— Ще представлява ли това в неговия случай заплаха за живота?

— О, не, — каза тя, отдръпвайки ръката си, — не за неговия... — И след това той я чу да върви обратно към операционната.

Конрой беше изпратил куриер със софтуерния пакет, който щеше да позволи на Търнър да пилотира реактивния самолет, който трябваше да откара Митчел до сградата на Хосака в Мексико Сити. Куриерът беше почернял от слънцето мъж с шарещ поглед, когото Линч нарече Хари, подобен на видение с мускули като върви. Пристигна откъм Тъксън с ожулен от пясъка велосипед с износени грайферни гуми и жълта като кост сурова кожа, омотана около ръкохватките на кормилото. Линч го доведе през мястото за паркиране. Хари си напяваше нещо, странен звук в насилствената тишина на мястото, и песента му, ако може човек да я нарече така, беше като че ли някой върти безразборно развалено радио по цялата скала на полунощните диапазони, улавяйки викове от госпели и парчета от международната попмузика за последните двацет години. Беше метнал велосипеда си на загорялото, по птичи тънко рамо.

— Хари носи нещо за теб от Тъксън — каза Линч.

— Познавате ли се двамата? — запита Търнър, гледайки към Линч. — Може би общ приятел?

— Какво трябва да означава това? — попита Линч.

Търнър задържа погледа си.

— Ти знаеш името му.

— Той сам ми каза скапаното си име, Търнър.

— Викат ми Хари — каза загорелият мъж и хвърли велосипеда си върху купчина храстчета. Усмихна се отсъстващо, показвайки редки, разядени зъби. Голите му гърди бяха покрити с пот и прах, и по тях висяха звена от фина стоманена верижка, парченца необработена кожа, късчета животински рога и козина, месингови гилзи, медни монети, изгъркани до неразличимост от употреба, и малко калъфче от мека кафява кожа.

Търнър разгледа асортимента висулки, окачени по кльощавите му гърди, протегна се и повдигна изсъхнало парченце извит хрущял, окачено на парче конец за рязане.

— Какво, по дяволите, е това, Хари?

— Това е хуй от ракун — отговори Хари. — Ракунът си има костичка със стави в хуя, малко хора го знаят това.

— Да си виждал някога преди моя приятел Линч, Хари?

Хари премига.

— Той имаше паролите — каза Линч. — Има йерархия на паролите по спешност. Той знаеше най-високата. Каза ми и името си. Имаш ли сега нужда от мен, или мога да се върна да работя?

— Бягай — отговори Търнър.

Когато Линч се отдалечи достатъчно, за да не ги чува, Хари се зае със закопчалките на кожената кесийка.

— Недей толкова грубо с момчето — каза той. — Наистина е много добър. Видях го чак когато ми опря флетчера в тила. — Той отвори кесийката и внимателно зарови вътре.

— Кажи на Конрой, че съм го изловил.

— Извинявам се, — каза Хари, измъквайки сгънато жълто листче от бележник от кесийката. — Кого си изловил? — Той го подаде на Търнър; вътре имаше нещо.

— Линч. Той е слухарят на Конрой тук. Кажи му го. — Той разгъна хартията и извади дебелилото военно микрософтче. На хартията беше написано със сини главни букви: ДАНО СИ СЧУПИШ КРАКА, ЗАДНИК ТАКЪВ. ЩЕ СЕ ВИДИМ В DF.

— Наистина ли искаш да му кажа това?

— Кажи му го.

— Ти си шефът.

— Трябва да ти е ясно като картинка — каза Търнър, смачка хартията и я мушна под лявата мишница на Хари. Хари се усмихна сладко и отсъстващо, и интелигентността, която се беше надигнала в него, отново се разтопи, като някакъв воден звяр, потъващ без усилие в спокойно, затоплено от слънцето море. Търнър погледна в пропукания жълт опал на очите му и видя там единствено напуканата магистрала. Ръката на Хари с липсващи стави на пръстите се вдигна и почеса разсеяно едноседмичната брада.

— Хайде — каза Търнър. Хари се обърна, издърпа велосипеда си от сплетените храстчета, нарами го с изпъшкване и тръгна обратно през изоставения паркинг. Парцаливите му, твърде големи шорти от таки шляпаха при всяка стъпка, и колекцията му от верижки меко прозвънваше.

Сътклиф свирна от хълмче на двајсетина метра и вдигна роло оранжева земемерска лента. Време беше да очертаят ивицата за кацане за Митчел. Трябваше да работят бързо, преди слънцето да се вдигне твърде високо, и въпреки това се очертаваше да е на жега.

— И така, — каза Вебер, — той ще дойде по въздух. — Тя изплю кафяв сок върху един пожълтял кактус. Бузата ѝ беше облепена с копенхагенски тютюн за смъркане.

— Позна — отговори Търнър и седна до нея на издантина шисти с телесен цвят. Двамата гледаха как Линч и Натан разчистват правоъгълника, който той и Съткиф бяха очертали с оранжевата лента. Лентата маркираше правоъгълник с ширина четири и дължина двадесет метра. Линч донесе парче ръждясал железен прът до лентата и я затисна. Нещо избяга през храсталаците, когато желязото издрънка върху бетона.

— Могат да видят тази лента, ако поискат — каза Вебер, избърсвайки устата си с гърба на дланта. — Да прочетат заглавията в сутрешен новинарски факс, ако поискат.

— Знам, — отвърна Търнър, — но ако не знаят, че вече сме тук, не мисля, че ще го направят. А не се вижда и от магистралата. — Той поправи черната найлонова шапка, която му беше дал Рамирес, дръпвайки дългата козирка надолу, докато тя не докосна слънчевите му очила. — Така или иначе, в момента просто местим големи неща, такива, които могат да наранят човек. Не би трябвало да прилича на нищо особено, поне не от орбита.

— Така е — съгласи се Вебер. Белязаното ѝ лице беше безстрастно зад слънчевите ѝ очила. Той можеше да усети миризмата на потта ѝ от мястото, където беше седнал, остра и животинска.

— Какво, по дяволите, правиш, Вебер, когато не правиш това? — Той я погледна.

— Сигурно адски много повече от това, което правиш ти — отговори тя. — През част от времето си развъждам кучета. — Тя извади нож от ботуша си и започна търпеливо да го остри в подметката на ботуша, обръщайки го плавно при всяко плъзване, както мексикански бръснар остри бръснач. — И ловя риба. Пъстърва.

— Имаш ли си някого в Ню Мексико?

— Сигурно повече, отколкото ти имаш — каза тя с равен глас. — Предполагам че вие, хората като теб и Съткиф, не сте от никъде. Мястото, където живеете, е тук, нали, Търнър? На мястото на операцията, днес, в деня, когато човекът ти пристига. Така ли е? — Тя

изпробва острието върху нокътя на палеца си, и го пъкна обратно в калъфа му.

— Но си имаш някого? Имаш ли мъж, при когото да се върнеш?

— Жена, ако те интересува чак толкова — каза тя. — Разбираш ли нещо от развъждане на кучета?

— Не — отвърна той.

— Не мисля така. — Тя присви очи към него. — Имаме си и дете. Наше. Тя го износи.

— Рекомбиниране на ДНК?

Тя кимна.

— Скъпичко — каза той.

— Знаеш: нямаше да съм тук, ако не трябваше да го изплащаме.

Но тя е красива.

— Твоята жена?

— Детето ни.

12. КАФЕ БЛАНК

С отдалечаването от Лувъра тя като че ли усещаше някаква съставна структура да се премества, за да се нагоди към курса ѝ през града. Сервитьорът сигурно беше само част от цялото, един негов крайник, деликатно докосване или опипване. Цялото трябваше да е по-голямо, много по-голямо. Как изобщо си беше представяла, че ще е възможно да живее и да се придвижва в неестественото поле на богатството на Вирек, без да страда от изкривявания? Вирек я беше вдигнал нагоре от пълната ѝ мизерия, беше я завъртял през чудовищните, невидими стресове на парите си, и тя се беше променила. Разбира се, мислеше си тя, разбира се: той се движи през мен непрекъснато, наблюдателен и невидим, огромният и потаен механизъм на подчинеността на хер Вирек.

В крайна сметка тя се оказа на паважа под терасата на Бланк. Мястото изглеждаше не по-лошо от кое да е друго. Преди един месец би го избягвала; беше прекарала твърде много вечери заедно с Ален тук. Сега, усещайки се освободена, тя реши да започне процеса на преоткриване на Париж, като избере маса в Бланк. Седна на една близо до страничното стъкло, помоли сервитьора за коняк и потрепера, гледайки как парижкото движение преминава покрай нея, непрекъснатата река от стъкло и стомана, докато всички на другите маси около нейната, случайни странници, ядяха и се смееха, пиеха и спореха, вземаха си горчица сбогом или се заклеваха във вярност пред чувствата си от този следобед.

Но — усмихна се — тя беше част от всичко това. Нещо в нея се пробуждаше от дълъг, кошмарен сън, върнато към светлината в момента, в който очите ѝ се бяха отворили напълно за порочността на Ален и на продължаващата ѝ отчаяна нужда да го обича. Тази нужда обаче избледняваше, дори просто със седенето ѝ тук. Износеността на лъжите му беше разчупила веригите на нейната депресия. Тя не виждаше логика в това, защото беше знаела някъде вътре в себе си, още дълго преди сделката с Гнас, какво точно Ален прави на този свят,

и това нямаше значение за нейната обич. Пред това ново усещане обаче не ѝ се занимаваше с логика. Беше ѝ достатъчно да е тук, жива, на една маса в Бланк, и да си представя всичко около нея като сложната машина, която сега знаеше, че Вирек е задвижил.

Иронии, помисли си тя, виждайки младия сервитьор от комплекса Наполеон да се качва на терасата. Носеше тъмните панталони, с които беше работил, но престилката беше заменена със синя куртка. Тъмната коса падаше на челото му на гладко сресан перчем. Запъти се към нея усмихнат, знаейки, че тя няма да побегне. Нещо в нея страшно искаше да побегне, но тя знаеше, че няма да го направи. Ирония, каза си: докато се радвам на лукса от откритието, че не съм някаква попивателна за тъга, а просто още едно податливо на грешки животно в този каменен лабиринт, наречен град, в същото време откривам, че съм във фокуса на някакво огромна машина, задвижвана от неизвестно желание.

— Името ми е Пако — каза той и дръпна боядисания в бяло железен стол срещу нейния.

— Вие бяхте детето, момчето, в парка...

— Да, преди много време. — Той седна. — Сеньор е запазил образа от детството ми.

— Мислех си за вашия Сеньор. — Тя гледаше не към него, а към преминаващите коли, разхлаждайки очите си в потока на трафика, поток от цветове на поликарбон и боядисана стомана. — Човек като Вирек е неспособен да се отдели от богатството си. Парите му имат свой собствен живот. Може би и своя собствена воля. И той също го намекна, когато се срещнахме.

— Вие сте философ.

— Аз съм инструмент, Пако. Аз съм най-новото острие за една много стара машина в ръцете на много стар човек, който иска да пробие нещо и досега не е успявал. Твоят работодател се разравя в хилядите инструменти и случайно избира мен.

— Вие сте също и поет!

Тя се разсмя и вдигна очи от колите. Той се усмихваше, и устата му беше оградена от дълбоки вертикални бръчки.

— Когато влязох тук, си представях някаква структура, някаква толкова голяма машина, че просто не ми е възможно да я видя. Машина, която ме обкръжава и предвижда всяка моя стъпка.

— Също и егоцентрик ли сте?

— Наистина ли съм?

— Може би не. Наистина сте следена. Ние наблюдаваме, и е добре, че го правим. Наблюдаваме също и вашия приятел от бирарията. За съжаление, досега не сме успели да определим откъде той е получил холограмата, която ви показва. Много е възможно вече да я е имал, когато започна да звъни на телефона на приятелката ви. Някой го е намерил, разбирате ли? Някой го е поставил на вашия път. Не мислите ли, че това е извънредно интересно? Не възбужда ли то философа у вас?

— Да, предполагам, че да. Приех съвета, който ми дадохте в бирарията, и се съгласих на цената му.

— Тогава той ще я удвои — усмихна се Пако.

— Което няма значение за мен, както посочихте вие. Той предложи да се срещнем утре. Надявам се, че можете да подсигурите доставката на парите. Той ги поиска в брой.

— В брой, — той завъртя очи, — колко рисковано! Иначе да, мога. Зная също и подробностите. Следяхме разговора. Не беше трудно, тъй като той се беше погрижил сам да го предава чрез преносимо микрофонче. Бяхме любопитни да научим за кого беше предназначено предаването, но се съмнявам, че и той го знае.

— Не беше в негов стил да изчезне така, — каза тя, — да прекъсне разговора по този начин, преди да обяви условията си. Той смята, че има усет за драматичния момент.

— Нямаше избор — каза Пако. — Изработихме му номер, който той взе за повреда в батерийката на микрофона. И това изискваше разходка до санитарния възел. Той каза доста неприятни неща за вас, докато беше сам в кабинката.

Тя посочи към празната си чаша, докато минаваше сервитьорът.

— Все още не мога да видя своята роля във всичко това, своята стойност. За Вирек, имам предвид.

— Не ме питайте. Вие сте философът тук. Аз просто изпълнявам заповедите на Сеньор по най-добрия начин, по който мога.

— Ще искате ли бренди, Пако? Или може би кафе?

— Французите не разбират нищичко от кафе — каза той с дълбока убеденост.

13. С ДВЕ РЪЦЕ

— Можеш ли да ми го извъртиш това още веднъж? — запита Боби с уста, пълна с ориз и яйца. — Мислех, че каза, че това не е религия.

Бийвър махна рамките си за очила и погледна по дължината на едната от дръжките.

— Не съм казвал такова нещо. Казах, че няма смисъл да си даваш зор да се чудиш религия ли е, или не. То е просто структура. Дай да обсъдим някои неща, които стават, иначе може да нямаме думите за това, концепциите...

— Но ти говориш като че ли тези, как ги рече, лоата, са...

— Лоа — поправи го Бийвър и пусна рамките на масата. Въздъхна, изрови една от китайските цигари от пакета на Две за ден, и я запали с оловната запалка-череп. — Множественото число е същото като единичното. — Той дръпна дълбоко и издуха двойна струя дим през извитите си ноздри. — Като кажеш религия, за какво точно си мислиш?

— Ами например сестрата на майка ми, тя е сциентоложка, наистина ортодоксална, разбираш? А срещу нас през коридора живее една жена, дете е католичка. Моята старица, — той спря, храната беше станала безвкусна в устата му, — тя понякога лепеше разни холограми в стаята ми, Исус или Хабърд или там разни. Предполагам, че мисля за това.

— Вуду не е като тях — каза Бийвър. — То не се занимава с въпросите на спасението и трансцедентността. То се занимава с това да върши работа. Възприемаш ли? В нашата система има много богове, духове. Части от едно голямо семейство, с всички възможни достойнства и пороци. Има ритуална традиция за общо явяване, разбираш? Вуду казва: да, определено има Бог, Гран Мет, само че Той е голям, твърде голям и твърде далече, за да Му пука дали задникът ти е гол и дали няма да те заколят. Хайде, човече, знаеш как работи това, то е улична религия, дошла от място на дъното на мизерията преди сто

милиона години. Вуду е като улицата. Ако някой нарк бастиса сестра ти, ти не ходиш да правиш палаткови лагери пред стълбите на Якудза, нали? Хич даже. Вместо това отиваш при някой, който може да направи нещо. Ясно ли е?

Боби кимна, дъвчейки замислено. Още един дерм и две чаши червено вино бяха помогнали доста, и едрият мъж беше откъмнал Две за ден на разходка между дърветата и флуоресцентните световоди, оставяйки Боби при Бийвър. След това Джаки беше пристигнала, цялата само усмивка, с голяма чаша от тая манджа с ориз и яйца, която беше доста прилична, и докато я оставяше на масата пред него, беше притиснала едната от гърдите си до рамото му.

— И така, — продължи Бийвър, — занимаваме се с това да си вършим работата. Ако искаш, занимаваме се със системи. И ти също, или поне искаш да е така, иначе нямаше да бъдеш жокей и нямаше да имаш прякор, нали? — Той изстреля остатък от цигарата в измазана с отпечатъци от пръсти чаша, наполовина пълна с червено вино. — Изглежда, че Две за ден се е готвел да слезе долу за сериозно парти, точно когато лайното е улучило вентилатора.

— И кое е лайното? — попита Боби и избърса устата с обратното на ръката си.

— Ти — каза Бийвър и се намръщи. — Не че нещо от всичко това е твоя грешка, де. Въпреки че Две за ден се мъчи да изкара работата за точно такава.

— Наистина ли? Той изглежда доста напрегнат. И доста гаден.

— Точно така. Позна. Напрегнат. Че да не кажа изплашен до посиране.

— Това пък от кой зор?

— Ами, виждаш ли, нещата около Две за ден не са точно каквито изглеждат. Имам предвид че да, той наистина прави гадостта, която го знаеш да прави, продава на черно още горещ софтуер на касперите, пардон, — той се ухили, — долу в Баритаун, но мишена номер едно, имам предвид истинската му амбиция, е другаде. — Бийвър взе една изсъхнала соленка, изгледа я с очевидно подозрение и я запрати над масата към дърветата. — Работата му е, ако ме разбираш, да рови наоколо за някоя и друга двойка тежки унгани от Агломерата.

Боби кимна неразбиращо.

— Типове, които сервират и с двете ръце.

— Тук те изпуснах.

— Говорим тук за професионалното жречество, ако желаеш да го наречеш така. Иначе просто си представи две важни клечки — и пултови жокеи, между другото — на които бизнесът им е да вършат разни работи за други хора. „Да сервира и с двете ръце“ е един наш израз, значи нещо като да работи откъм и двата края. Белия и черния, разбираш?

Боби преглътна и поклати глава.

— Магьосници — каза Бийвър. — Добре, забрави. Лоши типове, големи пари, това е всичко, което трябва да знаеш. Две за ден работи като момче за това-онова за тези хора. Понякога той намира нещо, което може да ги заинтересува, прехвърля им го, получава някоя и друга услуга за това. Понякога получава дузина услуги в повече, и може те да му прехвърлят нещичко. Но позицията не е същата, разбираш? Да кажем, че намират нещо, което може би има потенциал, но ги плаши. Такива образи са малко консервативни, ако загреваш. Не? Добре, ще го загрееш.

Боби кимна.

— Типът софтуер, който някой като теб би наел от Две за ден, не струва нищо. Имам предвид, че ще работи, но няма да е нищо, на което някой от големите изобщо би обърнал внимание. Гледал си много филми за жокеи, нали? Е, добре, това, което показват по тях за такива неща е нищо, сравнено с това, което наистина едър оператор може да предложи. Особено когато се опре до ледотрошачи. Мощните ледотрошачи са малко плъзгава работа, дори за важните клечки. Знаеш ли защо? Защото ледът, наистина твърдят, стените около всяка голяма банка за данни в мрежата, винаги е произведен от ИИ, някой изкуствен интелект. Нищо друго не е достатъчно бързо, за да тъче добър лед и постоянно да го променя и надстройва. Така че когато на черния пазар се появи наистина як ледотрошач, тук вече играят и доста неизвестни фактори. Например, като за начало, откъде е дошъл този продукт? В девет от десет случая той идва от ИИ, а ИИ-тата постоянно ги следят, главно Тюринговите ченгета, за да са сигурни, че онези няма да станат прекалено умни. Така че може Тюринговата машина да ти се лепне на задника, понеже е възможно някъде някой ИИ да иска да си попълни частната банкова сметка. Някои ИИ имат гражданство, нали? Друго нещо, за което трябва да следиш, е че е възможно това да е военен

ледотрошач, и такъв също влачи гадни куки подире си, или пък да се е изнизал от клона за индустриален шпионаж на някое дзайбацу, и това също не е много хубаво. Смилаш ли я тая гадост, Боби?

Боби кимна. Имаше чувството, че през целия си живот е чакал Бийвър да дойде и да му обясни машинариите на света, за чието съществуване той преди само е подозирал.

— И все пак, един ледотрошач, който наистина реже здраво, струва мега, имам предвид beaucoup. И така, ако си на пазара г-н Нейкой-да-е, и някой ти предложи такова нещо, ти може да не искаш да го пратиш по дяволите. И тогава го купуваш. Купуваш го, без да се чуе нито гък наоколо, но не го включваш, не. Какво правиш с него? Занасяш си го у вас и хващаш техника си да го префасонира така, че да изглежда най-обикновено. Например го вкарваш във формат като този — той потупа купчината софтуер пред него — и, както обикновено го даваш на своето момче за поръчки, което ти дължи някоя и друга услуга...

— Чакай малко — прекъсна го Боби. — Нещо не ми харесва...

— Добре. Това означава, че почваш да загриваш, или поне че почваш да загриваш повече от преди. Дават го те на твоя познат 'уераджия, мистър Две за ден, и му разказват за проблема си. „Хей, ас,“ казват му те, „искаме да пробваме как бачка тая щуротия, пусни я веднъж пробно ти, щото ние не сме луди да го правим. Проблемът си е твой, момчето ми.“ И когато нещата станат така, какво ще направи Две за ден с това? Той ли ще го включи? Няма начин. Забрави. Той просто прави същата гадост, която големите клечки са направили с него, с тая разлика, че дори не си дава труда да предупреди типа, с който ще я направи. Това, което той прави, е да си избере някоя база в Средния запад, пълна догоре с програми за укриване на данъци и работни схеми за пералните за йени за някой публичен дом в Канзас Сити, и всички, които не са паднали преди една минута от дървото знаят, че тая проклетия е до ушите в лед, черен лед, абсолютно летални програми за обратна връзка. Нито в Агломерата, нито извън него има жокей, който би се ровичкал из такава база; първо, защото тя направо плува в защити; второ, защото това вътре е от някаква стойност единствено за финансовите ченгета, и те сигурно вече са се лепнали за собственика.

— Хей, — каза Боби, — дай да си го кажем направо...

— Казвам ти го направо, бяло момче! Подбрал е тази база, след това е прегледал списъка си от хотдогаджии, амбициозни пънкове от цял Баритаун, уилсъни, достатъчно глупави, за да пуснат програма, която никога преди това не са виждали, срещу база, която някой майтапчия като Две за ден им е подбрал и им е казал, че е лесна плячка. И кого ще подбере той? Избира някой нов в играта, я, някой, който не знае дори къде живее Две за ден, няма дори телефона му, и казва: ела, мой човек, занеси си това в къщи, изкарай някоя пара, измъкнеш ли нещо свястно, ще го пробутаме на черно! — Очите на Бийвър бяха разширени; той не се усмихваше. — Прилича ли ти това на някого, когото познаваш, човече? Или май искаш да не се занимаваш със загубеняци?

— Имаш предвид, че той е знаел, че ще бъде убит, ако пробвам тази база?

— Не, Боби, но е знаел, че има такава възможност, ако софтуерът не работи. Това, което е искал най-вече, е да гледа как опитваш. Което дори не се е погрижил да направи сам, просто оставил двама жокеи да наблюдават. Би могло да станат няколко различни неща. Например, ако този ледотрошач се беше справил с черния лед, ти щеше да влезеш вътре, да намериш куп числа, които нямат капка значение за теб, и щеше да се измъкнеш обратно, може би без да оставиш изобщо следа. Добре, идваш тогава значи обратно при Леон и казваш на Две за ден, че е подбрал не каквито трябва данни. О, той с гаранция щеше да се съдере да се извинява, и ти щеше да получиш нова цел и нов ледотрошач, а той щеше да закара първия обратно в Агломерата и щеше да каже, че всичко му е наред. И между другото щеше да хвърля по едно оценце към теб, просто да следи как си със здравето, и да гледа дали някой няма да дойде за ледотрошача, за който може да се е разбрало, че е бил използван. Другият начин, по който нещата можеха да станат, е по този, по който почти станаха, в ледотрошача да е имало някаква гавра, ледът да те беше изпържил до смърт, и един от тези двамата жокеи щеше да трябва да разбива дома на майка ти, и да измъкне тоя софтуер обратно, преди някой да е намерил тялото ти.

— Не разбирам, Бийвър, всичко това е прекалено гадно, за...

— Гадно, задника ми. Животът е гаден. Имам предвид, че говорим за бизнес, разбираш? — Бийвър го изгледа малко безмилостно. Рамките на очилата се бяха плъзнали надолу по

слабичкия му нос. Той беше по-светлокож от Две за ден и едрия мъж, с цвета на кафе с мъничко сметана, и челото му беше високо и гладко под късо подстриганата черна коса. Под робата си от акулова кожа той изглеждаше кльощав, и Боби нямаше чувството, че той е истинска заплаха. — Проблемът ни обаче, причината да сме тук, причината ти да си тук, е да разберем какво е станало. А то е нещо различно.

— Ти имаш предвид, че той ме е сложил за примамка, че Две за ден ме е подложил за да отиде моя задник? — Боби все още седеше в стола-количка от родилния дом „Света Мария“, въпреки че вече нямаше чувството, че му е нужен. — И че той я е омазал здравата пред тия образи, тежкарите от Агломерата?

— Точно така.

— И затова той действа така, като че ли не му пука на оная работа, или ме е вписал за изкормяне, така ли? Щото си е изкарал акъла?

Бийвър кимна.

— И, — продължи Боби, внезапно разбирайки какво е издънило яко Две за ден, и защо той е изплашен, — това е защото аз си вдигнах задника, там на Голямата Площадка, и тия шибани Чворове ме скасапиха заради дека ми? — Той се наведе напред, зарадван от факта, че е свързал нещата. — И тези типове май се очертава да го очистят или нещо от сорта, ако той не им го върне обратно, нали?

— Май гледаш доста филми, — каза Бийвър, — но идеята определено е нещо подобно.

— Аха. — Боби се облегна назад в стола и вдигна босите си крака на ръба на масата. — Добре де, Бийвър, кои са тези типове? Кви ги рече, хам-хуми? Магьосници, дето им викаш? Какво, по дяволите, трябва да значи това?

— Ами, Боби, — каза Бийвър, — аз съм единият, а онзи, едрият приятел — можеш да му викаш Лукас — е другият.

— Сигурно вече си виждал такъв — каза Бийвър, когато мъжът, който той нарече Лукас, сложи на масата прожекционен резервоар, разчиствайки методично място за него.

— В училище — каза Боби.

— На училище ли ходиш, приятелче? — изсъска Две за ден. — Що не си стоя там, да ти го начукам? — Той палеше цигара от цигара, откакто се върнаха с Лукас, и изглеждаше в още по-лоша форма, отколкото преди.

— Млъквай, Две за ден — каза Бийвър. — Малко образование може да ти е от полза.

— Там използваха такъв, за да ни показват как се действа в мрежата, как се прави заявка в библиотеката за печатни книги, такива работи...

— Добре тогава — каза Лукас, изправи се и бръсна несъществуващия прах от големите си розови длани, — използвал ли си го някога за това, да вземаш напечатани книги? — Той беше махнал безупречно чистото си черно сако; идеално бялата му риза беше пресечена от чифт тънички тиранти с цвят на тъмно бордо, и беше разхлабил възела на простата си черна вратовръзка.

— Не чета много добре — каза Боби. — Имам предвид, че мога, но си е зор. Иначе да, правил съм го. Гледал съм някои истински стари книги за мрежата и такива работи.

— Предполагах, че си — каза Лукас, включвайки някакъв малък кибердек в пулта, образуващ основата на резервоара. — Нулев Брояч. Прекъсване по нулев брояч. Стар програмистки лаф. — Той предаде дека на Бийвър, който започна да трака команди по него.

В обема на резервоара започнаха да се появяват сложни геометрични форми, подравнени по почти невидимите равнини на тримерна мрежа. Бийвър очертаваше киберпространствените координати на Баритаун, забеляза Боби.

— Да кажем, че ти си тази синя пирамида, Боби. Ето те... — Една синя пирамида запулсира меко точно в центъра на резервоара. — Сега ще ти покажем какво са видели жокеите на Две за ден, тези, дето са те наблюдавали. От този момент гледаш запис. — Пунктирана линия синя светлина се показва от пирамидата и образува линия. Боби гледаше, виждайки се сам във всекидневната на майка си, Оно-Сендаят в скута му, завесите дръпнати, пръстите му се движат по кибердека.

— Ледотрошачът се придвижва — каза Бийвър. Линията сини точки достигна стената на резервоара. Бийвър тракна по кибердека, и координатите се промениха. Ново подреждане на геометрични форми

замени старото. Боби разпозна групата оранжеви правоъгълници в центъра на мрежата.

— Ето я — каза той.

Синята линия се показа от ръба на резервоара и се насочи към оранжевата база. Когато я наближи, слаби отгънъци на призрачно оранжево премигаха по правоъгълниците, местейки се и стробирайки.

— Можеш още оттук да забележиш, че нещо не е наред — каза Лукас. — Това е техният лед, и той вече те е надушил. Бройка те още преди да си го докоснал.

Когато линията сини точки опря в движещите се оранжеви отгънъци, тя беше обвита от полупрозрачна оранжева тръба с диаметър, малко по-голям от дебелината ѝ. Тръбата започна да се удължава, движейки се обратно по линията, докато не стигна до ръба на резервоара.

— Междувременно, — каза Бийвър, — в къщи, в Баритаун... — Той отново тракна по дека и синята пирамида на Боби се появи в центъра. Боби гледаше как оранжевата тръба се появява от стената на проекционния резервоар, все още проследявайки синята нишка, и плавно се приближава до пирамидата. — Сега, в този момент, ти предстоеше да започнеш едно доста сериозно умиране, жокей. — Тръбата достигна пирамидата, и оранжеви триъгълници се надигнаха, обвиха я и я запечатаха. Бийвър спря изображението.

— И сега, — каза Лукас, — когато наемните помагачи на Две за ден, които са просто двама опитни и хладнокръвни пултови жокеи, когато те видяха каквото ти предстои да видиш, решиха, че декът им е поел пътя към голямата ремонтна работилница на небето. Бидейки профи, имаха резервен дек. Когато го включиха, видяха пак същото. И на този етап те решиха да телефонира на работодателя си, Г-н Две за ден, който, както разбираме от цялата тази каша, се е готвел да си урежда парти...

— Човече, — обади се Две за ден, и в гласа му имаше истерия, — казах ти, чакаха ме клиенти, които се нуждаеха от развлечение. Платих на тези момчета да гледат, те гледаха, и ми звъннаха. Аз звъннах на вас. Какво, по дяволите, искате от мен!

— Собствеността ни — каза меко Бийвър. — Сега гледай това много внимателно. Тая гадост ние я наричаме аномален феномен, без майтап... — Той отново тракна по дека, пускайки записа.

Течни цветя от млечно бяло разцъфнаха на пода на резервоара; навеждайки се напред, Боби видя, че те са съставени от хиляди миниатюрни сфери или мехурчета, и след това се подредиха перфектно по кубовете на мрежата и се сляха, образувайки разширена нагоре, асиметрична структура, нещо като правоъгълна гъба. Повърхностите, фасетите ѝ бяха безупречно бели и празни. Изображението в резервоара беше не по-голямо от дланта на Боби, но за всеки, включил се с кибердек би изглеждало огромно. От нещото се разгънаха чифт рога, те се удължиха, извиха, превърнаха се в щипки, които се извиха и захапаха пирамидата. Той видя как върховете им потъват плавно през блестящия оранжев вражески лед.

— Тя каза: „Какво правиш?“ — чу се той да казва. — След това ме попита защо те правят това, защо ми причиняват това, защо ме убиват...

— А, — каза спокойно Бийвър, — ето че стигаме донякъде.

Не знаеше къде отиват, но се радваше да стане от този стол. Бийвър се наведе, за да избегне увиснала косо флуоресцентна тръба, окачена за двата края на спирална нишка. Боби го последва и почти се подхлъзна в покрита със зелено локвичка. Встрани от разчистеното място на Две за ден въздухът изглеждаше по-плътен. Усещаше се парников мирис на влажни и растящи неща.

— Ето какво стана — каза Бийвър. — Две за ден изпрати няколко приятели да минат към Ковина Конкурс, но ти беше изчезнал. И декът ти също.

— Добре, — каза Боби, — не виждам тогава къде точно е неговата грешка. Имам предвид, че ако не бях изчезнал от при Леон — а аз търсех Две за ден, търсех дори начин да се кача тук горе — тогава той щеше да ме намери, нали? — Бийвър спря, за да се порадва на листното стъбло цъфтящ коноп, и протегна тънкия си кафяв показалец, за да погали леко бледите, безцветни цветове.

— Вярно е, — каза той, — но това е въпрос на бизнес. Той трябваше да прати някого да наблюдава жилището ти по време на акцията, за да е сигурен, че нито ти, нито софтуерът ще предприемете непредвидени разходки.

— Добре де, той е пратил Риа и Джаки долу при Леон, защото ги видях там. — Боби бръкна в яката на черната си пижама и почеса затворената рана, която минаваше през гърдите и стомаха му. След това си спомни за стоножката, която Пай беше използвал като шев, и бързо си дръпна ръката. Раната сърбеше, права линия от сърбеж, но той не искаше да я докосва.

— Не. Джаки и Риа са наши. Джаки е мамбо, жрица, кон на Данбала. — Бийвър продължи да върви напред. Боби подозираше, че той избира някакъв определен път или следа през оплетената хидропонна гора, въпреки че той като че ли нямаше никаква определена посока. Някои от по-големите дръвчета бяха посадени в зелени пластмасови чували за боклук, напълнени с тъмен хумус. Много от тях се бяха пробили, и бледите корени търсеха свежа почва в сенките между флуоресцентните светлини, където времето и постепенното падане на листата бяха събрали тайничко с общи усилия тънък слой компост. Боби носеше черните пластмасови сандали, които Джаки му беше намерила, но между пръстите на краката му вече имаше влажна пръст.

— Кон ли? — попита той Бийвър, промъквайки се покрай бодливо на вид нещо, напомнящо обърната наопаки палма.

— Язди я Данбала, Данбала Уедо, змията. Понякога е кон на Аида Уедо, жена му.

Боби реши да не разнищва това повече и се опита да смени темата:

— Откъде Две за ден се е сдобил с толкова грамаданско място? И за какво са всичките тия дървета и там разни? — Той знаеше, че Джаки и Риа са го вкарали през една врата, в количката от „Света Мария“, но оттогава не беше виждал стена. Знаеше също и че аркологията покрива доста хектари, така че беше наистина възможно жилището на Две за ден да е много голямо, но не му се струваше много вероятно обикновен уераджия, дори и доста печен, да може да си позволи толкова голямо жилище. Никой не можеше да си позволи толкова голямо жилище, а пък и кой ли би искал да живее във влажна хидропонна гора?

Последният дерм вече беше на привършване, и гърбът и гърдите започваха да го парят и болят.

— Фикусови дървета, дървета мапу... Цялото това ниво на Проектите е lieu saint, свещено място. — Бийвър потупа Боби по рамото и посочи извити двуцветни въжета, висящи от клоните на близко дърво. — Дърветата са посветени на различни лоа. Това тук е на Угу, Угу Ферай, богът на войната. Тук растат и много други неща, разни билки, от които имат нужда билкарите, и някои просто така. Но това не принадлежи на Две за ден, то е общо.

— Искаш да кажеш, че целият Проект е намесен в това? Всички са вътре във вудуто и тия работи? — Това беше по-зле и от най-черните фантазии на Марша.

— Не, човече — разсмя се Бийвър. — Горе на върха има джамия, наоколо се мотаят към десетина-двайсет хиляди маниакални баптисти, някаква Църква на Сци... Както навсякъде другаде. Но — той се ухили — ние сме с традицията да вършим работата... Това как е било направено това ниво е много дълга история. Хората, които са проектирали тези неща, може би преди осемдесет или сто години, са имали идеята да ги направят колкото се може по-самозадоволяващи се. Да ги направят да отглеждат храна, да се топят, да генерират енергия, каквото щеш още. Това тук, ако сондираш достатъчно надълбоко, стои върху много геотермална вода. Там долу е много топло, но не чак толкова, че да пуснеш генератор, така че не им дава енергия. Направили са си енергиен източник на покрива, с около стотина Дариеусови ротори, тия дето им викат миксери. Да си имат вятърна електроцентрала, разбираш? Сега получават повечето от ватозете си от Комитета по термоядрена енергия, както всички останали. Геотермалната вода обаче я изпомпват до топлообменник. Тя е прекалено солена, за да се пие, така че в топлообменника просто нагрива обикновената чешмяна вода, за която много хора смятат, че не става за пиене...

Най-сетне те се доближаваха до някаква стена. Боби погледна назад. Плитките локвички по калния бетонен под отразяваха клоните на дърветата-джуджета и голите бледи корени, висящи от саморъчно направените резервоари за хидропонна течност.

— След това те я наливат в резервоари и отглеждат скариди. Скаридите растат адски бързо в топла вода. След това я изпомпват през тръби в бетона тук нагоре, за да затоплят мястото. Това ниво е служело за тая работа, за гледане на хидропонен амарант, салати, такива

работи. След това я изпомпват навън, в резервоарите за риба, и там водораслите ядат лайната на скаридите. Рибата яде водораслите, и всичко се завърта отново. Или поне идеята е била такава. Просто не са предвидили, че някой ще се вдигне на покрива да изрита оттам Дариеусовите ротори, за да освободи място за джамията, а също и много други промени. Така че това място ни се е освободило. И все пак още можеш да си намериш в Проектите дяволски добри скариди... И риба.

Стигнаха до стената. Тя беше направена от стъкло, силно замъглено от изпаренията. На няколко сантиметра оттатък нея имаше друга стена, направена от нещо, изглеждащо като ръждив лист стомана. Бийвър изрови някакъв ключ от един джоб в робата си от акулова кожа и го пъкна в един отвор на гола метална колона, разделяща два прозореца. Някъде наблизко забръмча двигател, и широкият стоманен капак се завъртя нагоре и навън, откривайки изглед, който Боби често си беше представял.

Сигурно бяха близо до върха, високо горе в Проектите, защото Голямата Площадка можеше да бъде покрита с две длани. Блоковете на Баритаун приличаха на сивкавобели гъби, прострели се до хоризонта. Беше почти тъмно, и той забелязваше далечен розов блясък оттатък последните редици блокове.

— Това там, нататък, е Агломератът, нали? Онова, розовото.

— Да, но колкото по-близо идваш, толкова по-малко приятен изглежда. Ще ти хареса ли да идеш там, Боби? Готов ли е Нулевият Брояч да атакува Агломерата?

— О, да, — каза Боби с длани, подпрени на запотеното стъкло, — направо си нямаш представа... — Дермът беше свършил напълно, и гърбът и гърдите го боляха адски.

14. НОЩЕН ПОЛЕТ

С настъпването на нощта Търнър отново усети острието в себе си.

Имаше чувството, че е на това място от много време, но когато усети превключването, му се стори, че никога не го е бил напускал. Беше това свръхчовешко синхронизирано възприятие, което стимулантите само наподобяват. Усещаше го само на места на голямо измъкване, когато той командва нещата, и дори тогава само в последните часове преди активното действие.

Беше минало много време, откакто го усети за последен път: в Ню Делхи само проверяваше възможните пътища за измъкване на служител, който не беше дори напълно сигурен, че иска да се премести. Ако онази нощ на Ганди Чаук той беше на върха си, може би щеше да успее да се измъкне на гадината. Може би не, но острието в него може би щеше да го предупреди.

Сега острието му позволяваше да сумира факторите, с които трябваше да работи на мястото, преценявайки групичките малки проблеми срещу единичните по-големи. До момента имаше доста малки, но никакви реално заплашващи с провал. Линч и Вебер бяха на път да се хванат за гушите, така че той се погрижи да ги държи разделени. Убеждението му, че Линч е човекът на Конрой, инстинктивно от началото, сега беше по-силно. Инстинктите му се изостряха, когато той беше на върха си, и заприличваха на магия. Натан имаше проблеми с примитивните шведски подгреватели за ръце; всичко, различно от електронна верига, го поставяше натясно. Търнър прати Линч да се занимава с подгревателите, да ги зарежда и нагласява, и остави Натан да ги изнася навън по двойки и да ги заравя плитко на еднометрови интервали покрай дългите страни на оранжевата лента.

Изпратеното от Конрой микрософтче изпълваше главата му със своята собствена вселена от постоянно променящи се фактори: скорост на излитане, височина, наклон, ъгъл на атака, гравитационно

натоварване, отправни точки. Информацията за въоръжението на самолета представляваше непрекъсна подпрагова литания от обозначения на цели, линии на попадение на бомби, обхвати на търсене, съобщения за навлизане в обхвати на поразяване, брой на наличните оръжия. Конрой беше прикрепил към микрософта простичко съобщение, даващо времето на пристигане на самолета и потвърждаващо, че е уредено място за един пътник.

Чудеше се какво ли прави и чувства Митчел. Комплексът на Биолоборатории Маас — Северна Америка беше изрязан в сърцето на една стръмна меза, скално плато, издигащо се над пустинната равнина. Биософтовото досие беше показало на Търнър повърхността на мезата, прорязана от светещи вечерни прозорци, стърчаща над протегнатите клони на море от сагуароси като рубка на гигантски кораб. За Митчел тя беше затвор и крепост, негов дом за девет години. Някъде близо до центъра ѝ той беше отработил хибридомните техники, които бяха убягвали на другите учени в течение почти на столетие. Работейки с човешки ракови клетки и използвайки negliжиран и почти забравен модел на синтеза на ДНК, той беше създал безсмъртните хибридни клетки, които бяха основните работни инструменти на новата технология, миниатюрни биохимични заводи, произвеждащи непрекъснато молекулите, проектирани за свързване в биочипове. Някъде в аркологията на Маас Митчел изкарваше последните си часове като техен водещ учен.

Търнър се опита да си представи как Митчел води твърде различен живот след бягството му при Хосака, но не му беше лесно. Беше ли една научна аркология в Аризона много по-различна от друга такава в Хоншу?

През този дълъг ден от време на време кодираните спомени на Митчел се надигаха в него, изпълвайки го със странен ужас, който като че ли нямаше нищо общо с предстоящата операция.

Интимността на нещото все още го плашеше, и вероятно страхът му идваше оттам. Определени фрагменти като че ли имаха емоционална сила, напълно непропорционална на съдържанието им. Защо ли споменът за обикновен коридор в някакво мръсно специализантско общежитие в Кембридж го изпълваше с чувство за

вина и самосъжаление? Други образи, които по силата на логиката би трябвало да носят известно чувство, бяха странно лишени от него: Митчел си играе с мъничката си дъщеря върху широк светъл килим във взета под наем къща в Женева, детето се смее и го дърпа за ръката. Нищо. Животът на този човек от гледна точка на Търнър изглеждаше белязан от предопределеност: той беше изключителен, една рано открита изключителност, силно мотивирана, силно надарен с тази внимателна и безсъвестна манипулативност в компания, необходима, за да станеш водещ учен. Ако някой е бил предопределен да се издигне в корпоративните лабораторни йерархии, това беше Митчел, реши Търнър.

Самият Търнър не беше способен на това да се влее в интензивно племенния живот на дзайбацуджиите, хората на живота. Той беше постоянен самотник, волен фактор, плуващ по тайните морета на интеркорпоративната политика. Никой човек на корпорация не би бил способен да предприема инициативите, които на Търнър се налагаше да предприема по време на измъкване. Никой корпоративен служител не беше способен на професионално спокойната способност на Търнър да променя посоката на лоялността си при промяна в работодателя. Или например на непоклатимата му вяроност, след като веднъж е сключен договор. Беше започнал да се занимава с охрана преди да навърши двайсет, когато мрачната следвоенна стагнация беше отстъпила на надигането на новите технологии. Беше се справял добре с охраняването, като се има предвид общата му неамбициозност. Имаше жилава, мускулеста външност, която впечатляваше клиентите на работодателя му, имаше и пъргав, наистина пъргав ум. Дрехите му стояха добре. Умееше да използва технологиите.

Конрой го беше намерил в Мексико, където работодателят на Търнър беше сключил договор за осигуряване на охраната на симстимова група на Sense/Net, която записваше трийсетминутни парчета за дългосвиреща юношеска серия за приключения в джунглите. Когато Конрой пристигна, Търнър тъкмо привършваше аранжиментите си. Беше сключил договор между Sense/Net и местните власти, беше подкупил началника на полицията в града, беше анализирал системата за сигурност на хотела, беше се срещнал с местните водачи и шофьори и беше проверил двойно биографиите им, беше се погрижил за дигитална защита на излъчванията на

предавателите на симстимовата група, беше оформил група за действие при кризисни ситуации и беше поставил сеизмични сензори около групата бунгала на Sense/Net.

Беше влязъл в хотелския бар, градина-джунгла, представляваща продължение на фоайето на хотела, и беше седнал сам на една от покритите със стъкло масички. Бледен мъж с щръкнала бяла, обезцветена коса прекоси бара с чаша във всяка ръка. Светлата му кожа беше изпъната върху ъгловати черти и високо чело; носеше добре пасваща му военна риза, дънки и кожени сандали.

— Ти си охраната на тези от симстима — беше казал бледният мъж, оставяйки едната чаша пред Търнър. — Алфредо ми каза. — Алфредо беше единият от барманите.

Търнър погледна нагоре към него. Онзи изглеждаше трезвен и като че ли беше събрал в себе си цялата увереност на света.

— Не помня да са ни запознавали — каза Търнър, без да приеме предложеното му питие.

— Няма значение — каза Конрой. — И двамата играем една и съща игра. — Той седна.

Търнър зяпна. Притежаваше осанка на бодигард, в него имаше нещо неспокойно и внимателно, и много малко странници се осмеляваха да нарушат толкова небрежно личното му пространство.

— Знаеш ли, — каза човекът по начин, по който някой би коментирал представянето на отбор без много късмет през този сезон, — сеизмиците, които използваш, реално не вършат работа. Срещал съм хора, които могат да влязат там вътре, да изядат хлапетата ти за закуска, да изхвърлят костите в боклука и да излязат обратно, подсвирквайки си. Тези датчици ще кажат, че нищо не се е случило. — Той отпи от чашата си. — Имаш обаче отличен за желанието. Разбираш си от работата.

Фразата „да изхвърлят костите в боклука“ преля чашата. Търнър реши да изкара навън бледия мъж на разговор.

— Гледай, Търнър, там е твоята дама номер едно. — Мъжът се усмихна на Джейн Хамилтън, която му върна усмивката. Сините ѝ очи бяха чисти и перфектни, всеки ирис беше обкръжен от миниатюрните златни букви, оформящи знака на Цайс-Икон. Търнър замръзна за миг в нерешителност. Звездата беше близко, твърде близко, а бледият мъж се надигаше.

— Радвам се, че те срещнах, Търнър — каза той. — Рано или късно ще се съберем заедно. Приеми един съвет относно тези сеизмици: подсигури ги със зона от аларми. — Мъжът се обърна и се отдалечи. Мускулите му се движеха плавно под блестящия плат на тъмната му риза.

— Това е чудесно, Търнър — каза Хамилтън, заемайки мястото на странника.

— Да? — Търнър гледаше как мъжът се изгуби в бъркотията в претъпканото фоайе сред туристите с розови лица.

— Ти като че ли изобщо не разговаряш с хората. Винаги изглеждаш като че ли ги разработваш и изготвяш рапорт. Радвам се да видя, че се променяш и че си намиращ приятели.

Търнър я погледна. Тя беше на двайсет години, четири години по-млада от него, и изкарваше към девет негови годишни заплати на седмица. Беше руса, косата ѝ беше късо подстригана за ролята, силно загоряла, и изглеждаше като осветена от лампи със слънчева светлина отвътре. Сините очи бяха нечовешки перфектни оптични инструменти, отгледани в биована в Япония. Беше едновременно актриса и камера, очите ѝ струваха няколко милиона Нови йени, и в йерархията на Sense/Net беше далеч от върха.

Той седя с нея в бара, докато тя изпи две чаши, след това я изпрати обратно до бунгалата.

— Какво би казал да влезеш за по още едно, а, Търнър?

— Не — отговори той. Това беше втората вечер, когато тя му го предлагаше, и той усещаше, че ще бъде последната. — Трябва да проверя сеизмодатчиците.

По-късно тази нощ той звънна до Ню Йорк за телефона на фирма в Мексико Сити, която да може да му достави аларми за периметъра на бунгалата.

Но една седмица по-късно Джейн и още трима, половината актьори от сериата, бяха мъртви.

— Готови сме да избутаме медиците — каза Вебер. Търнър забеляза, че тя носи кафяви кожени ръкавици с по един пръст. Беше сменила слънчевите очила с очила за стрелба и на колана ѝ имаше

пистолет. — Съткиф наблюдава периметъра с камерите. Ще са ни нужни всички останали, за да избутаме тая тенекия през хресталаците.

— И аз?

— Рамирес казва, че не може да върши никаква физическа работа точно преди включване. Мен ако питаш, той е просто едно ситно мързеливо лосанжелоско лайно...

— Не, — каза Търнър, ставайки от мястото си на камъка, — той е прав. Ако си изкълчи китката, ще я закъсаме. Дори нещо толкова малко, че той да не го усеща, може да повлияе на скоростта му...

Вебер сви рамене.

— Добре. Е, той в момента си е в бункера, мие си ръцете с последната ни вода и си тананика нещо, така че всичко би трябвало да е идеално наред.

Когато стигнаха до операционната, Търнър автоматично преброи хората. Седем. Рамирес беше в бункера; Съткиф беше някъде в сгуробетонното мазе, наблюдавайки камерите-пазачи. Линч носеше лазер Щайнер-Оптик, праметнат през дясното му рамо, компактен модел със сгъваем приклад, вградени батерии, образуващи дебела дръжка под сивата титанова кутия, служеща на лазера като дуло. Натан носеше черен комбинезон, черни парашутистки ботуши, покрити със светъл прах, и на шията му висяха обемисти очила „фасетно око“ с електронно усилване на образа. Търнър свали мексиканските си слънчеви очила, пхна ги в нагръдния джоб на синята работна риза, и закопча деколтето ѝ.

— Как върви, Теди? — попита той мускулестия здравеняк с късо подстригана кафява коса.

— Супер — отговори Теди със зъбата усмивка.

Търнър огледа другите трима членове на групата, кимайки поред на всеки: Комптън, Коста, Дейвис.

— Докопахме ли жицата, а? — запита Коста. Той имаше кръгло, влажно лице и тъничка, внимателно подстригана брадичка. Носеше черно, както и Натан и другите.

— Доста сме близо — каза Търнър. — Засега всичко върви гладко.

Коста кимна.

— Очакваме пристигането му след трийсет минути — каза Търнър.

— Натан, Дейвис, откачете канализационната тръба — нареди Вебер и подаде на Търнър един от наборите слушалка-микрофон Телефонкен. Беше го извадила от опаковката. След това си постави друг, като отлепи пластмасовото покритие от лепливия ларингеален микрофон и го приглади върху шията си.

Натан и Дейвис се ровеха в сенките под модула. Търнър чу как Дейвис тихичко ругае.

— По дяволите, — каза Натан, — няма капачка за отвора на тръбата. — Другите прихнаха.

— Зарежете я — каза Вебер. — Хващайте се на работа върху колелата. Линч и Комптън да откачат криковете.

Линч измъкна подобна на пистолет моторна отвертка изпод колана си и се провря под операционната. Тя се люлееше и ресьорите скърцаха меко: медиците вътре се движеха. Търнър чу кратко, тъничко избръмчаване от някаква машина там вътре, последвано от тракането на отвертката на Линч, докато той подготвяше криковете.

Той постави апаратчето в ухото си и притисна гърления микрофон до ларинкса си.

— Сътклиф? Проба?

— Окей — обади се австралиеецът, тъничък глас, който като че ли идваше от основата на черепа му.

— Рамирес?

— Екстра чуваемост...

Осем минути. Те бутаха модула върху десетте му дебели гуми. Търнър и Натан бяха на предните колела и насочваха движението. Натан си беше сложил нощните очила. Митчел идваше в тъмнината на нощта. Модулът беше тежък, абсурдно тежък, и управляването му беше почти невъзможно.

— Все едно да балансираш фургон на две пазарски колички — промърмори Натан. Кръстът на Търнър му създаваше проблеми. След Ню Делхи не беше съвсем наред.

— Задръжте — обади се Вебер от третото колело отляво. — Запецнах на някакъв шибан камък...

Търнър пусна неговото колело и се изправи. Нощта беше пълна с прилепи, мяркащи се на фона на купола на пустинната звездна

светлина. Прилепи имаше и в Мексико, в джунглата, плодови прилепи, които спяха по дърветата, засенчили групичката бунгала, където спеше екипът от Sense/Net. Търнър се беше катерил по тези дървета и беше опънал между надвесените клони мономолекулярна нишка, метри невидим бръснач, очакващ непредпазливи нашественици. Но Джейн и другите бяха умрели въпреки това, взривени върху един хълм близо до Акапулко. Проблеми с мафията, казваше някой по-късно, но така и нищо не можа да се разбере със сигурност, с изключение на факта за поставената примитивна противопехотна мина, мястото ѝ и мястото, от което е била взривена. Търнър лично се беше покатерил по хълма с дрехи, покрити с кръв, и беше видял гнездото от утъпкана трева, където убийците бяха се крили, ножовият превключвател и корозираният автомобилен акумулатор. Беше намерил угарки от ръчно свити цигари и капачка от бутилка бохемска бира, лъскава и новичка.

Серията трябваше да бъде прекъсната, и групата за кризисно реагиране беше работила като спасителен отряд, беше подсигурила прибирането на телата и репатриацията на оцелелите актьори и екипа. Търнър се върна с последния самолет, и след осем чаши скоч в бара на летището на Акапулко се беше довлякъл безпосочно до централните гишета за билети и беше срещнал там един човек на име Бушел, техник-изпълнител от лосанджелоския комплекс на Sense/Net. Бушел беше бледен под лосанжелоския загар, и раираният му костюм беше мокър от пот. Носеше обикновено алуминиево куфарче, подобно на кутия за камера, страните на които бяха помътнели от кондензирана влага. Търнър изгледа човека, след това изгледа влажното куфарче с червени и бели предупредителни лепенки и големи етикети, обясняващи какви мерки трябва да се вземат при транспортиране на материали в криогенна камера.

— Исусе, — каза Бушел, забелязвайки го. — Търнър, съжалявам, човече. Наредиха ми го тази сутрин. Гаден, шибан бизнес. — Той измъкна пропита с влага кърпичка от джоба на сакото си и си избърса лицето. — Грозна работа. Не ми се беше налагало да правя такова нещо преди...

— Какво има в куфарчето, Бушел? — Той се оказа много по-близо, въпреки че не помнеше да е пристъпвал напред. Различаваше порите по загорялото лице на Бушел.

— Добре ли си, човече? — Бушел отстъпи крачка назад. — Изглеждаш зле.

— Какво има в куфарчето, Бушел? — Раираният костюм изпука в юмрука му. Пръстите му бяха побелели и трепереха.

— По дяволите, Търнър. — Човекът се отскубна, стискайки куфарчето с две ръце. — Не бяха повредени. Само някаква дребна абразия на една от роговиците. Те принадлежат на Sense/Net. Беше вписано в договора й, Търнър.

Търнър се обърна настрани с черва, вързани на възел около осемте чаши чист скоч, и се опита да подтисне гаденето. И беше продължавал да се бори с него в течение на девет години, докато след тръгването си от холандеца всички спомени за него не го бяха открили, не бяха се стоварили върху него в Лондон, на Хийтроу, и той се беше навел, без да спира да крачи по коридора, и беше повърнал в едно синьо пластмасово кошче за боклук.

— Хайде, Търнър, — каза Вебер, — напъни се сега. Покажи ни как се правят тия работи. — Модулът отново започна да се влечи напред през катранената миризма на хрсталаците.

— Готовност тук — обади се Рамирес. Гласът му беше далечен и спокоен.

Търнър докосна гърления микрофон:

— Працам ти малко компания. — Дръпна пръста си от микрофона. — Натан, време е. Ти и Дейвис, обратно в бункера.

Дейвис отговаряше за импулсния предавател, единствената им връзка с Хосака извън мрежата. Натан беше спецът по ремонтите. Линч търкаляше последната от велосипедните гуми в хрстите зад паркинга. Вебер и Комптън бяха коленичили до модула и прикрепяха линията, която свързваше хирурзите от Хосака с биомонитора Сони в командния пункт. С махнати колела, надигната и подравнена на четирите крика, преносимата неврохирургия напомняше на Търнър пак за онзи френски модул за почивка. Това беше станало много по-късно, четири години след като Конрой го беше наел на работа в Лос Анджелос.

— Как върви? — попита Сътклиф чрез връзката.

— Екстра — отговори Търнър, докосвайки микрофона.

— Сам съм тук — каза Сътклиф.

— Комптън, — каза Търнър, — Сътклиф има нужда от помощта ти за покриване на периметъра. Ти също, Линч.

— Лошо — обади се Линч от тъмното. — Надявах се, че ще мога да гледам акцията.

Ръката на Търнър беше върху дръжката на Смит & Уесъна под отворената предница на парката. Ако Линч беше човекът на Кони, той щеше да иска да бъде тук. Или в бункера.

— Хайде, Линч.

— Майната му — каза Линч. — Наоколо няма никой, и ти го знаеш. Ако не ме искаш тук, ще ида там и ще гледам Рамирес...

— Добре — каза Търнър и измъкна пистолета, натискайки копчето, което активираше ксеноновия прожектор. Първият тяснолъчев блясък от ярка като обеден ден ксенонова светлина мярна усукан сагуаро. Иглите му бяха като кичури сива козина в безжалостния лъч. Вторият освети черепа на катарамата на колана на Линч, запечатвайки го в кръгче с рязко очертани краища. Звукът на изстрела и звукът на куршума, взривяващ се при удара, бяха неразделими, вълни от сътресение, разширяващи се като невидими кръгове навън над равната тъмна местност като гръмотевица.

В първите няколко секунди след това нямаше никакви звукове, дори и прилепите и бръмбарите бяха затихнали в очакване. Вебер се беше проснала в храсталаците, и той някак си я усещаше там, знаеше, че оръжието ѝ е извадено и стои без да трепне в тези кафяви, умели длани. Нямаше представа къде ли е Комптън. След това гласът на Сътклиф задраска откъм слушалката по основата на мозъка му:

— Търнър, какво беше това?

Светлината на звездите беше достатъчна, за да различи Вебер. Беше седнала, пистолетът беше в ръцете ѝ, лактите ѝ опрени на коленете.

— Той беше човекът на Конрой — каза Търнър, отпускаяки Смит & Уесъна.

— Исусе Христе — каза тя. — Аз съм човекът на Конрой.

— Той имаше канал за връзка. Виждаш го преди.

Тя трябваше да го повтори пак.

Гласът на Сътклиф в главата му, след това Рамирес:

— Превозът ти пристига. На осемдесет километра и приближава... Всичко друго изглежда чисто. Някакъв товарен самолет на двайсет километра на югоизток, казва Джейлин, без хора, точно по курса си. Нищо друго. За кво, по дяволите, вряка Сът? Натан казва, че е чул изстрел. — Рамирес се беше жакнал, и повечето от сензориума му беше погълнат от изхода на Маас-Неотековия кибердек. — Натан е готов за първия импулс...

Търнър чуваше как самолетът се приближава, намалявайки скоростта за кацане на магистралата. Вебер беше станала и вървеше към него с пистолета в ръка. Съткиф отново непрекъснато задаваше същия въпрос.

Той вдигна ръка и докосна микрофона си:

— Линч. Мъртъв е. Самолетът е тук. Това е всичко.

И тогава реактивният самолет се появи, черна сянка, невероятно ниско, без светлини. Пламъкът на реактивните двигатели проблясна, когато машината кацна по начин, който би убил човек-пилот, след това се чу странно скърцане, докато крилата с променлива геометрия от въглеродни влакна се нагласяваха. Търнър забелязваше зеленикавата отразена светлина на таблото с датчиците по кривата на пластмасовия прозрачен капак.

— Ти се издъни — каза Вебер.

Зад нея с изщракване се отвори капакът на хирургичния модул, очертавайки фигура с маска и зелен целулозен противомикробен костюм. Светлината изотвътре беше брилянтна, синкавобяла; тя хвърляше изкривената сянка на облекения медик навън през тънкия облак прах, който самолетът беше вдигнал над паркинга при кацането си.

— Затвори! — изкрещя Вебер. — Още не!

Когато вратата се спусна, прикривайки светлината, те и двамата чуха двигателя на мотопланера. След рева на реактивния самолет той приличаше на цвърчене на щурче, моторче, което кашляше и отслабваше, докато го слушаха.

— Горивото му свършва — каза Вебер. — Но е близко.

Мъничкият планер премина покрай тях, черен триъгълник на фона на звездите. Чуваха как нещо плющи на вятъра при тихото му преминаване, вероятно някой от крачолите на Митчел. Ти си там горе, помисли си Търнър, абсолютно сам, облякъл най-топлите дрехи, които

имаш, нахлузил чифт инфрачервени очила, които сам си сглобил, и гледаш за две линии от точки, очертани за теб с подгреватели за ръце.

— Щур смотаняко, — каза той, докато сърцето му се изпълваше със странно уважение, — наистина здравата си искал да се махнеш.

Тогава излетя първата осветителна ракета, слабо фестивално изпукване, и магнезиевият пламък бавно се запуска на парашутчето си към пустинята. Почти веднага излетяха още две, след това откъм хълмовете се чу продължителното тракане на автоматична стрелба. С периферията на погледа си забеляза как Вебер се препъва през храсталаците по посока на бункера, но очите му следяха въртящия се микропланер, върху ярките му криле от оранжев и син плат, и фигурката с шлем, свита под отворения метален скелет, над деликатния триножник за кацане.

Митчел.

Паркингът беше осветен от спускащите се ракети като футболно поле. Микропланерът се наклони и зави с мързелива грация, от която на Търнър му се прииска да закрепци. Ред трасиращи куршуми просветна в бяла дъга над паркинга отнякъде далече. Не улучи.

Спусни се. Спусни се. Той тичаше, прескачайки храстчетата, които се закачаха за панталоните му и за полите на парката.

Ракетите. Светлината. Митчел не можеше да използва така очилата си за нощно виждане, не можеше да види инфрачервеното мъждукане на подгревателите за ръце. Спускаше се настрани от ивицата. Носовото колело се закачи за нещо и микропланерът се праметна и смачка като разкъсана пеперуда, и се строполи на земята в свой собствен облак от прах.

Блясъкът на експлозията като че ли го настигна миг преди звука, хвърляйки сянката му пред него върху безцветните храсталаци. Ударната вълна го вдигна и го запрати на земята, и докато падаше видя разбития хирургичен модул в кълбо бял пламък, и разбра, че Вебер е използвала противотанковата си ракета. След това отново беше станал и се движеше, тичаше с пистолета в ръка.

Стигна до остатъците от Митчеловия планер с угасването на първата ракета. Друга излетя отникъде и разцъфна над главите им. Звукът от стрелбата вече беше непрекъснат. Той се прекатери през смачкан лист ръждясала ламарина и откри проснатата фигура на пилота. Главата и лицето му бяха прикрити от саморъчно направен

шлем и грубо сглобени инфрачервени очила. Очилата бяха прикрепени към шлема с мътносребристи ивици изолирбанд. Търнър гледаше как ръцете му раздират лентата и откъсват инфрачервените очила; ръцете му бяха далечни същества, бледи подморски създания, които живееха свой собствен живот някъде долу на дъното на някаква немислима тихоокеанска падина, и той ги гледаше как късат трескаво лепенката, очилата, шлема. Докато всичко не се махна, и дългата кафява коса, мокра от пот, падна върху бялото лице на момичето, размазвайки тъничката ивичка тъмна кръв, която излизаше от едната от ноздрите, и очите ѝ се отвориха, показвайки празни белтъци, и той я влачеше към някаква пожарникарска количка, и я буташе в посоката, където се надяваше, че е самолетът.

Усети втората експлозия през подметките на обувките си, и видя идиотската усмивка върху буцата пластичен експлозив, която стоеше върху дека на Рамирес. Нямаше блясък, само звук и блъсването от ударната вълна през бетона на паркинга.

И след това беше в кокпита, вдишвайки миризмата на нова кола, идваща от дълговерижни мономери, познатият му аромат на последна дума на технологията, и момичето беше зад него, тромава кукла, увиснала в прегръдката на анти-г-мрежата, за която Конрой беше платил на търговеца на оръжия да бъде инсталирана зад тази на пилота. Самолетът трепереше като жив; пъхвайки се по-дълбоко в собствената си мрежа, Търнър заровичка за интерфейския кабел, намери го, откъсна микрософтчето от куплунга си и включи там кабела.

Умението блесна в него като електронна игра, и той се втурна напред на крилата на самолета, усещайки как променливата им геометрия се пренастройва за излитане, докато капакът на кабината се спускаше на серводвигателите си. Анти-г мрежата се изду около него, притискайки крайниците му неподвижно, заедно с пистолета в ръката му.

— Давай, гадино.

Но самолетът вече знаеше, и силата на гравитацията го притисна надолу, в мрака.

— Изгубихте съзнание — каза самолетът. Електронният му глас напомняше леко този на Конрой.

— За колко време?

— Тридесет и осем секунди.

— Къде сме?

— Над Нагос. — Главният екран светна, дузина постоянно променящи се числа под опростена карта на Аризона, линията Сонора. Небето побеля.

— Какво беше това?

Мълчание.

— Какво беше това?

— Сензорите съобщават за експлозия — каза самолетът. — Магнитудът предполага тактическа ядрена бомба, но нямаше електромагнитен импулс. Мястото на взривяване беше точката на нашето излитане.

Белият блясък избледня и изчезна.

— Прекрати курса — каза Търнър.

— Прекратен. Нов курс, моля.

— Добър въпрос — каза Търнър. Не можеше да обърне главата си, за да погледне към момичето зад него. Чудеше се дали е още жива.

15. КУТИЯТА

Марли сънуваше Ален, тъмнина и поле от диви цветя, и той я милваше по главата, след това погали врата ѝ и го пречупи. Тя лежеше неподвижно, но знаеше какво прави той. Той я разцелува цялата, след това взе парите ѝ и ключовете от стаята ѝ. Звездите бяха огромни, увиснали над полето от цветя, и тя все още усещаше дланите му на шията си...

Събуди се в пропитата с миризма на кафе сутрин и видя квадрати слънчева светлина, нашарили книгите по масата на Андреа, чу успокояващо познатата сутрешна кашлица на Андреа, когато тя запали първата за деня цигара от предната дюза на газовия котлон. Отърси се от мрачните тонове на съня и седна на кушетката на Андреа, насъбирайки тъмночервеното одеало около краката си. След Гнас, след полицията и репортерите тя никога не го беше сънувала. Или ако беше, предполагаше че някак е цензурирала сънищата, изтривала ги е от себе си, преди да се събуди. Потрепера, въпреки че вече беше топло утро, и отиде в банята. Не искаше повече да сънува Ален.

— Пако ми каза, че Ален е бил въоръжен, когато се срещнахме — каза тя, когато Андреа ѝ подаде синята емайлирана чаша с кафе.

— Ален въоръжен? — Андреа раздели на две омлета и избута половината върху чинията на Марли. — Ама че абсурдна идея. Ще е като... като въоръжен пингвин. — И двете пригнаха.

— Ален не е този тип — продължи Андреа. — Той ще си простреля крака по средата на поредната страстна декларация относно изкуствата и размера на сметката за вечерята. Той е просто едно голямо лайно, макар че надали казвам нещо ново. Ако бях на твое място, бих се безпокояла малко повече от този Пако. Защо си толкова убедена, че той непременно работи за Вирек? — Тя си отрязва от омлета и се протегна за солта.

— Видях го. Беше там, във Вирековия конструктор.

— Видяла си само едно изображение, изображение на дете, което само прилича на този човек.

Марли гледаше как Андреа яде своята половина от омлета, докато нейната изстиваше в чинията. Как можеше да обясни усещането, което изпитваше, докато се отдалечаваше от Лувъра? Убеждението, че нещо я обкръжава, че я наблюдава със спокойна прецизност, че тя е станала фокус на поне част от Вирековата империя.

— Той е много богат човек — започна тя.

— Вирек? — Андреа остави ножа и вилицата в чинията и взе кафето си. — Съгласна съм. Ако се вярва на журналистите, той е най-богатият човек в света, и точка. Богат колкото някои дзайбацута. И точно тук е номерът: той представлява ли личност? В смисъла, в който си ти, или пък аз? Не. Смяташ ли да го ядеш това?

Марли започна механично да реже и набожда на вилицата парчета от изстиващия омлет, докато Андреа продължаваше:

— Трябва да хвърлиш един поглед на книгата, по която работим този месец.

Марли преглътна и повдигна въпросително вежди.

— Това е история на орбиталните индустриални кланове. Писал я е един човек от университета в Найс. Сега се сецям, че там пише и за твоя Вирек; той е цитиран като контрапример, или по-скоро като един тип паралелна еволюция. Този образ от Найс се интересува от парадокса на индивидуалното богатство в корпоративна ера, защо то изобщо може да съществува. Имам предвид голямото богатство. Той си представя орбиталните кланове, хората като Тесие-Ашпулови, като много късен вариант на традиционните аристократични структури, късен, защото корпоративното време не позволява истинска аристокрация. — Тя остави чашата си върху чинията и ги отнесе в мивката. — Всъщност, почнах да ти я разказвам, но тя не е особено интересна. В нея има прекалено много сива проза относно природата на Масовия Човек. С главни букви, Масовия Човек. Бива си го по главните букви. Не става за стилист. — Тя завъртя кранчетата и водата засъска през филтъра.

— И какво казва той за Вирек?

— Казва, ако си го спомням правилно, а не съм много убедена в това, че Вирек е дори по-голяма флукуация от индустриалните орбитални кланове. Клановете са транспоконийни, и обикновено там играе доста медицина: криогеника, генетично манипулиране, различни начини за борба с остаряването. Смъртта на кой да е даден член на

клана, дори на основателя му, обикновено не докарва клана като бизнесгрупа до криза. Винаги има кой да го замести, винаги има чакащи. Разликата между клана и корпорацията е, че няма нужда да се жениш за корпорацията в буквалния смисъл на думата...

— Но те подписват договори...

Андреа сви рамене.

— Това е нещо като даване под наем. Не е същото. Всъщност е необходимо на службите за охрана. Но когато твоят хер Вирек накрая умре, когато мястото почне да не е достатъчно за поредното уголемяване на биованата му, или там каквото стане, бизнесинтересите му ще изгубят логичния си фокус. Нашият човек от Найс казва, че в тази точка интересите на Вирек & Company или ще се разпаднат, или ще мутират, като във втория вариант ще се появи Нещо си Company, истински мултинационал, още един дом за Масовия Човек с главните букви. — Тя избърса подноса, изплакна го, подсуши го и го остави на дървената стойка до чешмата. — Той казва, че това е много лошо, защото има страшно малко хора, които могат дори само да виждат краищата.

— Краищата на какво?

— Краищата на тълпата. Ние сме изгубени в средата ѝ, ти и аз. Или поне аз все още съм, във всеки случай. — Тя прекоси кухнята и постави длани на раменете на Марли. — Ти искаш да се занимаваш с това. Част от теб вече е много по-щастлива, и сега вече виждам как бих могла да постигна това и сама, като просто ти уредя една вечеря със свинята, която имаш за бивш любовник. За останалото не съм сигурна... Мисля, че нашата академична теория се проваля поради очевидния факт, че Вирек и подобните му изобщо не приличат на хора. Искам да внимаваш много... — Тя целуна Марли по бузата и отиде на работа. Работеше като помощник-редактор в ретробизнеса на печатане на книги.

Тя изкара сутринта в жилището на Андреа, с Брауна, разглеждайки холограмите на седемте кутии. Всяка беше изключителна по свой собствен начин, но тя постоянно се връщаше към онази, която Вирек ѝ беше показал най-напред. Ако имах тук оригинала, мислеше си тя, и махнех стъклото, и извадех едно по едно

нещата отвътре, какво щеше да остане? Безполезни боклуци, празна кутия, може би миризма на прах.

Тя се опна по гръб на кушетката, постави Брауна на корема си и се загледа в кутията. Болеше я. Имаше чувството, че конструкцията пробужда в нея нещо перфектно, но то беше емоция без име. Прекара дланите си през ярката илюзия, проследявайки дължината на кухата птича кост. Беше сигурна, че Вирек вече е възложил на орнитолог да открие от крило на каква точно птица е тази кост. Предполагаше, че е възможно да се определи възрастта на всеки обект с най-голяма точност. Всяка холофишова пластинка съдържаше също подробен рапорт за известното за произхода на всяка част, но нещо в нея умишлено беше избягвало тези рапорти. Когато подхождаш към мистерията, наречена изкуство, понякога е най-добре да подходиш като дете. Детето вижда неща, които са прекалено очевидни и поради това скрити от тренираното око.

Тя остави Брауна на ниската маса до кушетката и отиде до телефона на Андреа с намерението да провери колко е часът. Имаше среща с Пако в един, за да обсъдят начина на плащане на Ален. Ален й беше казал, че ще й звънне у Андреа в три. Когато набра телефона на „Точно време“, по екрана пробяга автоматично резюме на спътниковите новини: совалка на JAL се беше разпаднала при обратно навлизане в атмосферата над Индийския океан, следователи от Столичната ос Бостън-Атланта са били изпратени да огледат мястото на брутално и очевидно безсмислено бомбардиране на блок в западно жилищно предградие на Ню Джърси, милиционери наблюдават евакуацията на южния квадрант на Ню Бон след откриването при строителство на две неексплодирани ракети от времето на войната, за които се смята, че може да са въоръжени с биологични бойни глави, официални източници в Аризона отричат обвиненията на Мексико за взривяване на малко ядрено устройство близо до границата при Сонора... Докато тя гледаше, резюмето започна отначало и симулацията на совалката отново започна огнената си смърт. Марли поклати глава и натисна бутона. Беше обяд.

Беше дошло лятото, небето над Париж беше горещо и синьо, и тя се радваше на миризмата на топъл хляб и черен тютюн. Чувството, че я

наблюдават, беше отслабнало, докато вървеше от метрото към адреса, който Пако ѝ беше дал. Фобург Ст. Хоноре. Адресът ѝ беше смътно познат. Галерия, помисли си тя.

Да. На Робертс. Собственикът беше американец, който притежаваше три галерии и в Ню Йорк. Скъпа, но вече не особено шик. Пако чакаше пред огромен панел, върху който бяха наслоени под дебел неравен слой политура стотици малки квадратни фотографии от типа, правен от някои много стари фотоапарати по гарите и автобусните спирки. Като че ли на всички имаше млади момичета. Тя автоматично отбеляза името на художника и заглавието на произведението: Прочети ни Книгата с Имената на Мъртвите.

— Предполагам, че разбираш този тип произведения — каза испанецът с неудоволствие. Той носеше скъп син костюм, скроен в парижки бизнес-стил, широка бяла риза и вратовръзка в английски стил, вероятно от Шарве. Сега изобщо не приличаше на сервитьор. През рамото му имаше преметната чанта от италиански каучук.

— Какво искаш да кажеш с това? — попита тя.

— Имената на мъртвите. — Той кимна към панела. — Продавали сте такива неща.

— Какво точно не ти е ясно?

— Понякога имам чувството, че това, тази култура, е трик. Номер. През целия си живот съм служил на Сеньор, в един облик или друг, разбираш ли? И работата ми не е била лишена от неговото удовлетворение, от моментите му на триумф. Но никога не съм усещал някаква удовлетвореност, когато ме е намесвал в бизнеса с изкуство. Той сам по себе си е богатство. Светът е пълен с много красиви неща. И въпреки всичко Сеньор преследва... — Той сви рамене.

— Тогава ти си знаеш какво харесваш. — Тя му се усмихна. — Защо избра тази галерия за нашата среща?

— Агент на Сеньор е купил една от кутиите тук. Не сте ли прочели описанията, които ви дадохме в Брюксел?

— Не — каза тя. — Това може да попречи на интуицията ми. Хер Вирек ми плаща за интуицията ми.

Той повдигна вежди.

— Ще ви представя на Пикар, мениджъра. Може би той може да направи нещо за тази ваша интуиция.

Той я поведе през залата, през една от вратите. Посивяващ едър французин в измачкан кадифен костюм говореше по телефона. Тя забеляза на екрана на телефона колони букви и цифри. Цените за деня на пазара в Ню Йорк.

— А, — каза човекът, — Естевес. Моля да ме извините. Само за момент. — Той се усмихна извинително и се върна към разговора. Марли разгледа цените. Полок отново падаше. Предполагаше, че това е аспектът на изкуството, който тя разбира най-трудно. Пикар, ако това беше името на човека, говореше с някакъв брокер в Ню Йорк, уреждайки закупуването на известен брой „точки“ от работите на определен художник. „Точка“ можеше да се дефинира по много различни начини в зависимост от това за какво се използваше, но беше почти сигурно, че Пикар никога няма да види работите, които купува. Ако художникът имаше достатъчно добро положение, беше много вероятно да са заключени някъде в някой сейф, където никой не ги вижда. След дни или години Пикар можеше да вдигне същия този телефон и да нареди на брокера да продава.

Галерията на Марли беше продавала оригинали. От това се печелеше сравнително малко, но в него имаше някаква вътрешна привлекателност. И, разбира се, имаше шанс един ден да ти излезе късметът. Тя беше убедила себе си, че наистина е имала голям късмет, когато Ален беше уредил фалшифицирания Корнел да се появи като чудесна случайна находка. Корнел стоеше на видно място по масите на брокерите, и неговите „точки“ бяха много скъпи.

— Пикар, — каза Пако, като че ли се обръщаше към слуга, — това е Марли Крушкова. Сеньор я е известил за историята с анонимните кутии. Тя може да пожелае да ти зададе някои въпроси.

— Очарован съм — каза Пикар и се усмихна топло, но на нея ѝ се стори, че е забелязала проблесване в очите му. Беше много вероятно той да се опитва да свърже името ѝ с някакъв сравнително скорошен скандал.

— Разбирам, че покупката тогава е минала през вашата галерия?

— Да — каза Пикар. — Бяхме изложили произведението в нашите зали в Ню Йорк, и то беше привлякло доста предложения. Бяхме решили обаче да го изложим и в Париж, — той се усмихна, — и вашият работодател доказва правилността на решението ни. Как е хер Вирек, Естевес? Не сме го виждали вече от няколко седмици.

Марли хвърли бърз поглед към Пако, но тъмното му лице беше неподвижно, великолепно контролирано.

— Бих казал, че Сеньор е много добре — отговори той.

— Великолепно — каза Пикар някак прекалено ентузиазирано. След това се обърна към Марли: — Чудесен човек. Голям меценат. Голям учен.

На Марли й се стори, че чува Пако да въздъхва.

— Бихте ли могли да ми кажете къде вашият нюйоркски клон е закупил въпросното произведение?

Лицето на Пикар потъмня. Той погледна към Пако, след това обратно към Марли.

— Не знаете ли? Не са ли ви казали?

— Бихте ли ми го казали вие?

— Не — отговори Пикар. — Съжалявам, но не мога. Просто не зная.

Марли го зяпна.

— Извинявам се, но ми е трудно да разбера как това е възможно...

— Тя не е чела рапорта, Пикар. Кажй й го ти. За нейната интуиция ще бъде добре да го чуе от теб лично.

Пикар изгледа Пако странно, след това отново се овладя.

— Разбира се — каза той. — За мен ще бъде удоволствие...

— Мислиш ли, че това е вярно? — попита тя Пако, след като двамата излязоха навън, на Фобург Ст. Хоноре в летния слънчев пек. Тълпата гъмжеше от японски туристи.

— Ходих лично в Агломерата — отговори Пако, — и интервюирах всички, имали нещо общо. Робертс не беше оставил данни около покупката, въпреки че е бил не по-потаен от кой да е продавач на произведения на изкуството.

— И смъртта му е била случайна?

Той си сложи чифт огледални очила Порше.

— Толкова случайна, колкото е този тип смърт винаги. — Нямахме как да разберем кога или как е получил кутията. Намерихме я тук преди осем месеца, и всички наши опити да проследим пътя и обратно свършват при Робертс, а Робертс беше умрял още преди

година. Пикар не искаше да ти каже, че почти бяха изгубили кутията. Роберт я е бил пазил в провинциалната си къща, заедно с куп други неща, които наследниците му са смятали за обикновени глупости. Всичко това за малко не е било продадено на публичен аукцион. Понякога ми се иска да беше.

— А тези други неща, какво представляват те? — попита тя, вървейки зад него.

Той се усмихна.

— Мислиш, че не сме проследили всяко от тях ли? Те бяха... — тук той се намръщи, преувеличавайки усилието да си спомни — известен брой абсолютно незначителни произведения на съвременното народно изкуство.

— Известно ли е било Робертс да се интересува от този тип неща?

— Не, — каза Пако, — но ние знаем, че приблизително година преди смъртта си той е подал молба за членство в Институт д'Арт Брут, тук в Париж, и се е уредил като патрон на Айшмановата колекция в Хамбург.

Марли кимна. Айшмановата колекция беше специализирана за произведения на психотици.

— Ние сме почти сигурни, — продължи Пако, като я хвана за лакътя и я поведе около ъгъл в странична уличка, — че той не се е опитвал да използва ресурсите на нито едното от тези места, освен ако не е използвал посредник, и смятаме, че това е малко вероятно. Разбира се, Сеньор нае няколко дузини учени да преровят архивите на двете институции. Безрезултатно...

— Кажи ми, — каза тя, — защо Пикар предполагаше, че е виждал наскоро хер Вирек? Как е възможно това?

— Сеньор е богат. Сеньор може да се явява по колкото си иска различни начини.

Той я въведе в закусвалня с хромирана дограма, блестяща от огледала, бутилки и електронни игри. Огледалата лъжеха окото за дълбочината на помещението; в дъното му тя виждаше отразения паваж, краката на минувачите, слънчев блясък върху капак на автомобилна шина. Пако кимна на летаргично изглеждащия мъж зад бара, хвана я за ръка и я поведе през гъстото ято плътно наредени кръгли пластмасови масички.

— Можете да получите обаждането на Ален тук — каза той. — Уредили сме да го пренасочат от апартамента на приятелката ти. — Той ѝ предложи стол, автоматичен жест на професионална учтивост, която я накара да се замисли дали той наистина не е бил някога сервитьор, и постави чантата си на масата.

— Но той ще види, че не съм там — каза тя. — Ако изключи екрана, ще стане подозрителен.

— Няма да го види. Генерирали сме цифрово изображение на лицето ви и съответния фон. Ще го включим към камерата на този телефон. — Той извади елегантен модулен апарат от чантата и го постави пред нея. Тънък като хартия поликарбонен екран тихо се разви от горната част на апарата и мигновено се втвърди. Тя беше гледала веднъж как пеперуда се появява на този свят, и беше виждала трансформацията на съхнещите ѝ криле.

— Как се прави това? — попита тя и докосна изпробващо екрана. Беше като тънък лист стомана.

— Един от новите варианти поликарбон, от новите продукти на Маас...

Телефонът измърка дискретно. Той го постави по-внимателно пред нея, отстъпи откъм другата страна на масата и каза:

— Позвъняването ви. Помнете, в къщи сте си! — След това се протегна и докосна покрито с титан копче.

Лицето и раменете на Ален изпълниха малкия екран. Изображението имаше мътен, зле осветен вид, като от телефонен автомат.

— Добър ден, скъпа — каза той.

— Здравсти, Ален.

— Как си, Марли? Вярвам, че си намерила парите, за които говорехме? — Тя забеляза, че той носи някакво яке, тъмно, но не можеше да различи подробностите. — Твоята съжителка май има нужда от уроци по разтребване — добави той и се опита да погледне през рамото ѝ.

— Ти никога през живота си не си разтребвал стая — каза тя.

Той сви рамене и се усмихна.

— Всеки има своите дарби. Налице ли са парите ми, Марли?

Тя погледна към Пако, който кимна.

— Да, разбира се.

— Това е чудесно, Марли. Великолепно. Имаме само един малък проблем. — Той все още се усмихваше.

— И какъв е той?

— Моите информанти удвоиха цената си. Съответно аз трябва да удвоя моята.

Пако кимна. Той също се усмихваше.

— Много добре. Ще трябва да питам, разбира се... — Гадеше й се от него. Искаше й се да се махне от телефона.

— И те, разбира се, ще се съгласят.

— Къде да се срещнем тогава?

— Ще ти звънна пак в пет — каза той. Изображението му се сви до синьо-зелена точка, която после също изчезна.

— Изглеждате изморена — каза Пако, свивайки екрана и слагайки телефона обратно в чантата си. — Изглеждате по-възрастна, когато разговаряте с него.

— Наистина ли? — Без да знае защо, пред очите й беше панелът от галерията на Робертс, всичките тези лица, Прочети ни Книгата с Имената на Мъртвите. Всички Марлита, помисли си тя, всички момичета, която тя беше била през дългия сезон на младостта си.

16. ЛЕГБА

— Ей, калтак. — Рия го сръга не особено нежно в ребрата. — Размърдай си задника.

Той се надигна, борейки се с бродирания юрган, с полуоформените очертания на неизвестни врагове. С убийците на майка му. Оказа се в стая, която не си спомняше, която би могла да бъде където и да е. Голям брой огледала със златисти пластмасови рамки. Мъхести пурпурни тапети. Беше виждал Готици да си декорират стаите по този начин, когато можеха да си го позволят, но беше виждал и родителите им да оборудват цели блокове в този стил. Рия метна вързоп дрехи върху темперопора и пъкна ръцете си в джобовете на черното си кожено яке.

Розово-черните квадрати на одеалото се бяха омотали около кръста му. Той погледна надолу и видя сегментираната стоножка, потънала в един пръст дебела издутина от свежа розова ръбцова тъкан. Бийвър беше казал, че тя ускорява заздравяването. Той докосна розовата нова тъкан внимателно с върха на пръста си — беше чувствителна, но поносимо. Погледна нагоре към Риа.

— Размърдай си ти задника върху това — каза той и ѝ показа среден пръст.

Те се гледаха един друг в продължение на няколко секунди над вдигнатия пръст на Боби. След това тя се разсмя.

— Окей, печелиш. Няма да те човъркам повече. Взимай обаче тези дрехи и ги нахлузвай. Все трябва нещо от тях да ти става. Лукас скоро ще бъде тук, за да те вземе, а той не обича да го карат да чака.

— Тъй ли? Че той има фасон на много спокоен тип. — Той започна да се рови в купчината дрехи, бутвайки настрана черна фланелка с кашмирова рисунка, отпечатана в излиняло от прането златно, червена сатенова риза с ивици бяла изкуствена кожа надолу по ръкавите, нещо като черно трико със страни от полупрозрачен материал...

— Хей, откъде ги изрови тия неща? Не мога да нося такива гадости.

— На малкия ми брат са — каза Риа. — От миналата година, и по-добре си обличай белия задник, докато Лукас не е дошъл тук долу. Ей, това е мое — дръпна тя трикото, като че ли Боби се готвеше да го отмъкне.

Той нахлузи черно-златната риза и поведе сражение с издутите копчета от черни изкуствени перли. Намери едни черни дънки, но те се оказаха торбести, с много басти и като че ли без джобове.

— Това ли са единствените панталони, които имаш?

— Исусе. Видях дрехите, които Пай сряза от теб, човече. Нямах ама капка представа от модно плисиране. Просто се облечи, става ли? Не искам да си имам проблеми с Лукас. С тебе може да е много сладък, но това значи просто че имаш нещо, което той иска толкова, че не му се ще да си създава неприятности. Аз с гаранция нямам, така че и Лукас няма особени скрупули по мой адрес, доколкото аз имам нещо общо.

Той се изправи нестабилно до леглото и се опита да дръпне ципа на черните дънки.

— Няма цип.

— Копчета. Там някъде вътре. Това е част от стила, ако искаш да знаеш.

Боби намери копчетата. Бяха нещо доста сложно, и той се чудеше какво ще стане, ако му се наложи да се изпикае бързо. Видя черните пластмасови сандали до дюшека и пъкна в тях краката си.

— А Джаки? — запита той, отивайки към място, където можеше да се види в огледалата с позлатените рамки. — Лукас има ли някакви скрупули към нея? — Наблюдаваше я в огледалото, и забеляза как някаква сянка пробягва по лицето ѝ.

— Какво трябва да значи това?

— Бийвър ми каза, че тя била кон...

— Млъквай — каза тя. Гласът ѝ беше станал нисък и предупредителен. — Ако Бийвър ти разправя такива неща, това си е негова работа. Иначе си дръж за тях езика зад зъбите. В тая работа има неща, пред които би предпочел да се търкаляш там навън с накълцан гъз.

Той гледаше отражението на очите ѝ в огледалото, тъмни очи, засенчени от дълбоката извивка на голямата мека шапка. Сега като че ли в тях имаше малко повече бяло, отколкото преди.

— Окей — каза той. След това добави: — Благодаря. — След това заизвива яката на ризата, вдигайки я отзад, бутвайки я обратно надолу, пробвайки я по различни начини.

— Знаеш ли, — каза Риа и наклони глава на една страна, — като се облечеш свястно, не изглеждаш чак толкова зле. Като не броим това, че очите ти са като две дупки от пикня в снежна пряспа...

— Лукас, — попита Боби, докато пътуваха с асансьора, — знаеш ли кой видя сметката на моята старица? — Не беше планирал да задава този въпрос, но той някакси се надигна като мехур блатен газ.

Лукас го изгледа добродушно. Дългото му лице беше гладко и черно. Великолепно скроеният му черен костюм изглеждаше току-що изгладен. Носеше дебел бастун от импрегнирано и полирано дърво. Шарките му бяха извивки от черно и червено, и на дръжката му имаше голяма топка от полирана мед. Дълги колкото пръст медни издатини се спускаха от топката, вградени изкусно в дървото.

— Не, не знаем. — Дебелите му устни образуваха права и много сериозна линия. — И това е нещо, което много бихме искали да знаем...

Боби се размърда неспокойно. Асансьорът го караше да се чувства неудобно. Беше с размерите на малък автобус, и въпреки че не беше претъпкан, той беше единственият бял. Черните не изглеждат полумъртви на флуоресцентна светлина като белите, отбеляза той, докато очите му се местеха неспокойно по дължината на бастуна.

Три пъти по време на спускането надолу асансьорът спираше на някакъв етаж, единият път за близо петнайсет минути. Когато това стана за първи път, Боби погледна въпросително към Лукас.

— Нещо в шахтата — отговори Лукас.

— Какво?

— Друг асансьор.

Асансьорите се намираха в сърцето на аркологията, и шахтите им вървяха покрай централни водопроводни тръби, канализационни тръби, дебели токови кабели и изолирани тръби, за които Боби

предположи, че са част от геотермалната система, която Бийвър беше описал. Можеше да ги видиш навсякъде, когато се отворят вратите: всичко беше открито, както си е, като че ли хората, които бяха построили това място, бяха искали да могат да виждат как точно работи всичко и какво става там. И всяка видима повърхност, навсякъде без изключение, беше покрита с нацапани един върху друг надписи, толкова плътни и объркани, че беше почти невъзможно да се разбере какъвто и да било текст или символ.

— Никога не си се качвал горе, нали, Боби? — попита Лукас, когато вратите за пореден път се затвориха и те потеглиха надолу. Боби поклати глава.

— Много лошо — каза Лукас. — Разбираемо, естествено, но въпреки това срамно. Две за ден ми каза, че не си си падал много по това да си седиш в Баритаун. Вярно?

— Определено — съгласи се Боби.

— Предполагам, че и това е разбираемо. Имам чувството, че си младеж с въображение и инициатива. Съгласен ли си? — Лукас завъртя ярката медена глава на бастуна в дланта си и закова погледа си върху Боби.

— И аз имам това чувство. Не мога да понасям това място. Напоследък почва да ми прави впечатление, че, хм, нищо не се случва, разбираш? Имам предвид, че се случват разни неща, но винаги все едни и същи, шибано пак и пак, като че ли всичко е някакво повторение, всяко лято като предишното... — Гласът му пресекна, не знаеше какво ще си помисли Лукас за него.

— Да, — каза Лукас, — чувството ми е познато. Може би е малко по-вярно за Баритаун, отколкото за някои други места, но можеш да усетиш същото и в Ню Йорк или Токио.

Не може да бъде, помисли си Боби, но кимна, спомняйки си подсъзнателно предупреждението на Риа. Лукас не изглеждаше по-заstraшително от Бийвър, макар че дори само размерите му вече бяха предупредителни. Боби вече размисляше върху нова теория за личните качества; още не си беше изяснил нещата напълно, но част от нея включваше идеята, че хората, които са наистина опасни, може да нямат нужда изобщо да показват този факт, и че способността да прикриват заплахата си ги прави още по-опасни. Това беше в пълна противоположност с правилата на Голямата Площадка, където

хлапетата, които нямаха никакво особено влияние, си даваха доста зор, за да рекламират хромираната си неистовост. Което вероятно им беше от полза, поне при дребни ежби. Лукас обаче определено нямаше абсолютно нищо общо с дребните ежби.

— Виждам, че се съмняваш — каза Лукас. — Е, добре, вероятно ще го разбереш и сам, но не веднага. По начина, по който е тръгнал животът ти, нещата май ще останат нови и интересни за доста време напред.

Вратата на асансьора се отвори със скърцане, и Лукас тръгна, бутайки Боби пред себе си като дете. Излязоха в покрито с плочки фоайе, което като че ли продължаваше безкрайно, киоскове и окачалки, отрупани с дрехи, и хора, седнали до платнища с пръснати разни неща по тях.

— Дай да не зяпаме — каза Лукас и побутна много внимателно Боби с голямата си ръка, когато Боби спря пред купчина всевъзможен софтуер. — В момента си на път към Агломерата, мой човек, и ще стигнеш там по начин, който подобава на Нулевия Брояч.

— И той е?

— Лимузина.

Колата на Лукас представляваше изумителен корпус от посипани със златни точки черни повърхности и лъсната до огледално мед, обсипан с набор от барокови предмети, за чието предназначение Боби можеше само да се досеща. Едно от нещата беше спътникова антена, реши той, само дете приличаше повече на ацтекски календар-колело, и след това той вече беше вътре, и Лукас остави широката врата деликатно да щракне зад тях. Прозорците бяха толкова тъмни, че навън изглеждаше като нощ, шумна нощ, където тълпите от Проектите въртяха дневния си бизнес. Вътрешността на колата представляваше едно цяло помещение, тапицирано с ярки килими и възглавници от светла кожа, и като че ли нямаше някакво специално място, предназначено за сядане. Нямаше и кормило; приборната дъска беше тапицирана с кожа от край до край, без каквито и да било циферблати по нея. Боби погледна към Лукас, който разхлабваше черната си вратовръзка.

— Как се кара това?

— Сядай някъде. Кара се така: Ахмед, замъкни задниците ни в Ню Йорк, източната част.

Колата плавно се плъзна напред и Боби се отпусна на колене в мека купчина килими.

— Обядът ще бъде сервиран след тридесет минути, сър, освен ако не бихте искали нещо бързо — каза някакъв глас. Беше мек и мелодичен и като че ли идваше отвсякъде.

Лукас се разсмя:

— Знаеха как да ги правят в Дамаск.

— Къде?

— В Дамаск — каза Лукас, докато разкопчаваше сакото си, и седна върху купчина светли възглавници. — Това е Ролс. Стар модел. Тези араби правеха добри коли, докато имаха пари.

— Лукас, — обади се Боби с уста, наполовина пълна със студено пържено пиле, — защо пък трябва да хабим час и половина, за да стигнем до Ню Йорк? Не че точно пълзим...

— Защото, — отговори Лукас и спря за момент, за да отпие глътка студено бяло вино, — това е времето, необходимо за тази цел. Ахмед има всички опции от производителя, включително първокласна контраразузнавателна система. Докато пътува по пътя, Ахмед дава забележителна степен на изолираност, повече, отколкото обикновено ми е нужно в Ню Йорк. Ахмед, имаш ли чувството, че някой се опитва да ни се лепне, да ни слуша или нещо от сорта?

— Не, сър — отговори гласът. — Преди осем минути идентификационният ни номер беше сканиран от Тактически хеликоптер. Номерът на хеликоптера беше МН-тире-3-тире-848, пилотиран от капрал Роберто...

— Добре, добре — каза Лукас. — Чудесно. Стига толкова. Виждаш ли? Ахмед е измъкнал повече от тези Тактици, отколкото те от нас. — Той си избърса ръцете в дебела бяла ленена кърпа и измъкна златна клечка за зъби от джоба на сакото си.

— Лукас, — започна Боби, докато Лукас човъркаше деликатно в дупките между големите си квадратни зъби, — какво ще стане, ако примерно те помоля да ме закараш до Таймс Скуер и да ме оставиш там?

— Охо, — каза Лукас и остави клечката, — най-прословутият акър земя в града. Какъв е проблемът, Боби, нещо с дрога ли?

— Ами не, просто се чудех.

— За какво? Искаш ли да идеш до Таймс Скуер?

— Не, просто това беше първото място, което ми дойде наум. Имах предвид, че, всъщност, дали ще ме пуснеш да изчезна?

— Не, — отговори Лукас, — да не си оставяме неясноти. Но не бива да мислиш за себе си като за затворник. По-скоро като за гост. Ценен гост.

Боби се усмихна слабо.

— Хм. Окей. Сигурно нещо като разходка с охрана.

— Точно — каза Лукас и отново се зае със златната клечка за зъби. — И докато сме тук, сигурно изолирани от добрия Ахмед, е време да си поговорим малко. Мисля, че брат Бийвър вече ти е разказал някои неща за нас. Какво мислиш ти, Боби, за това, което той ти е казал?

— Ами, то е наистина интересно, — каза Боби, — само че не съм сигурен, че ми е ясно.

— И какво не разбираш?

— Ами, не разбирам тая работа с вудуто...

Лукас повдигна вежди.

— Имам предвид, че си е твоя работа дали го купуваш, в смисъл дали го вярваш, нали? Само че примерно сега Бийвър говори за бизнес, на уличен техно по-добре от кой да е, а в следващия момент говори за мамбота, призраци, змии и...

— И какво?

— Конете — каза Боби. Гърлото му се беше свило.

— Боби, знаеш ли какво е метафора?

— Някакъв чарк? Като примерно резистора?

— Не. Остави тогава метафората. Когато Бийвър или аз ти говорим за лоа и техните коне, както наричаме малцината, които лоа са избрали да яздят, ти трябва да си представяш, че говорим на два езика едновременно. Единият от тях вече го знаеш. Това е уличният техно, както му викаш. Може да използваме различни думи, но говорим на техно. Може да наричаме Угу Ферай нещо, което ти би нарекъл ледотрошач, разбираш ли? Но по същото време и със същите думи ние говорим и за други неща, и тях ти не ги разбираш. Не ти е и нужно. — Той остави настрани клечката за зъби.

Боби пое дълбоко въздух.

— Бийвър каза, че Джаки е кон на някаква змия, на змия на име Данбала. Мож' ли ми го изкара това на уличен техно?

— Дадено. Представи си Джаки като кибердек, Боби, киберпространствен дек, много красив и със стройни глезени. — Лукас се ухили и Боби се изчерви. — Представи си Данбала, когото някои хора наричат змията, като програма. Да кажем, като ледотрошач. Данбала се зарежда в дека Джаки, Джаки реже леда. Това е то.

— Окей, — каза Боби, опитвайки се да го схване, — тогава какво е мрежата? Ако тя е дек, а Данбала е програма, какво е киберпространството?

— Светът — отговори Лукас.

— Най-добре ще е да продължим пеша — каза Лукас. Ролсът спря тихо и меко и Лукас се изправи, закопчавайки сакото си. — Ахмед привлича твърде много внимание.

Той взе бастуна си, и вратата се отключи с мек щракащ звук.

Боби се измуши след него в непогрешимата като подпис миризма на Агломерата, богатата амалгама от застояли изпарения от подземните пътища, древни сажди и канцерогенния парлив аромат на нова пластмаса, всичко това пропуснато през въглеродния мирис на забранени изкопаеми горива. Високо над главите, в отразения блясък на лампите по арките, един от недовършените Фулърнови куполи прикриваше две трети от розовото като пушена пъстърва небе. Назъбеният му край приличаше на разчупена сива пчелна пита. Куполите на Агломерата генерираха непланирани микроклимати; срещаха се области от по няколко квартала, където фини кондензирани капки постоянно се сипеха от опушените опори, и секции с високи куполи, известни със статичните си разряди, един типично градски вариант на светкавица. Докато Боби вървеше след Лукас по улицата, духаше груб вятър, топъл, пращен бриз, който вероятно имаше нещо общо с промените в налягането в простиращата се под целия Агломерат система подземни пътища.

— Помни какво ти бях казал. — Лукас присвиваше очи срещу праха. — Този човек е много повече, отколкото изглежда. Дори ако не беше нищо повече, отколкото изглежда, пак щеше да трябва да му

дължиш известен респект. Ако искаш да бъдеш жокей, сега ще видиш един километричен камък в търговията.

— Аха, ясно. — Боби прекрачи посивяло парче разпечатка, което се опитваше да се увие около глезена му. — Значи от него сте купили с Бийвър...

— Ха! Не! Помни какво ти бях казал. Когато говориш навън на улицата, това е все едно да си закачиш думите на дъска за обяви...

Боби направи гримаса, след това кимна. По дяволите. Продължаваше да се дъни. Беше тук с голям оператор, до гуша в някакъв удивителен бизнес, и продължаваше да действа като уилсън. Оператор. Това беше думата за Лукас, също и за Бийвър, и целият този вуду жаргон беше просто някаква игра, която те си играят с хората, реши той. В Ролса Лукас беше изсипал някаква странна продължителна реч за Легба, за когото казваше, че бил лоа на комуникациите, „господарят на пътищата и посоките“, цялата за това как човекът, при когото взимаше Боби на среща, бил любимец на Легба. Когато Боби беше попитал дали онзи също е унган, Лукас беше отговорил не: беше казал, че човекът е бил заедно с Легба през целия си живот, толкова близо, че никога не е знаел, че това лоа изобщо е там, все едно то е било просто част от него, негова сянка. И това беше същият човек, беше казал Лукас, който им беше продал софтуера, който Две за ден беше дал под наем на Боби...

Лукас зави зад един ъгъл и спря, Боби след него. Стояха пред фасадата на почерняла къща от кафяв камък, чиито прозорци бяха запечатани сигурно преди десетилетия с листове гофрирана стомана. Част от партера някога беше била някакъв магазин, и потрошените витрини бяха непрозрачни от мръсотия. Вратата беше подсилена със същата стомана, която запечатваше слепите прозорци на горните етажи, и Боби мислеше, че може да различи някакъв знак под прозореца отляво, угаснал неонов надпис, килнат диагонално в мрака. Лукас просто стоеше срещу вратата с безизразно лице. Върхът на бастуна му беше поставен върху паважа, и големите му ръце стояха една върху друга на медната глава.

— Първото, което ще научиш, — каза той с тона на човек, цитиращ поговорка, — е, че винаги трябва да чакаш...

На Боби му се стори, че чува някакво скръцване иззад вратата, и след това нещо издрънка като верижка.

— Удивително — каза Лукас. — Все едно са ни очаквали специално.

Вратата се отвори десет сантиметра на добре смазани панти и като че ли се закачи за нещо. Едно немигащо око ги изгледа, висящо в тази пукнатина от прах и мрак, и в първия момент на Боби му се стори, че това трябва да е окото на някакво голямо животно. Ирисът имаше странен оттенък на кафеникаво жълто, бялото беше на петна и с кървави жилки, и долният клепач, още по-червен, висеше.

— Един худу, — рече невидимото лице, на което принадлежеше това око, — един худу и някакво ситно лайно. Господи... — Чу се отвратителен гъргорещ звук, сякаш антична флегма се точеше от скрити каверни, и човекът се изплю. — Добре, влизай, Лукас. — Чу се друго стържене и вратата се завъртя навътре в мрака. — Аз съм зает човек... — Това се чу от около метър разстояние, отслабвайки, като че ли собственикът на окото бягаше от светлината, пропусната от отворената врата.

Лукас влезе. Боби също, по петите му, и усети как вратата плавно се затвори зад тях. Внезапната тъмнина изправи косъмчетата на ръцете му. Създаваше усещането, че е жива, че е претъпкана, плътна, и някак разумна.

След това пламна кибритена клечка, и някаква петромаксова лампа изсъска и изпука, когато газът в чорапчето се запали. Боби можеше само да зяпне при вида на лицето зад фенера, където окото с кървавите жилки стоеше заедно с другарчето си сред нещо, за което на Боби много му се искаше да вярва, че е някаква маска.

— Не предполагам, че си ни очаквал, нали, Финландце? — попита Лукас.

— Ако искаш да знаеш, — каза лицето, оголвайки големи плоски жълти зъби, — бях тръгнал да изляза да потърся нещо за ядене. — Той погледна към Боби така, като че ли той можеше да съществува на диета от изгнил килим, или да се зарови търпеливо в кафявата дървесна пулпа на издутите от влагата книги, натрупани на цял ръст височина от двете страни на тунела, където стояха те. — Кое е ситното лайно, Лукас?

— Знаеш ли, Финландце, Бийвър и аз имахме някои проблеми с нещо, което получихме от теб, имайки ти доверие. — Лукас протегна

бастуна си и побутна внимателно опасно наклонена кула от пожълтели книжки джобен формат.

— Наистина ли? — Финландецът сви сивите си устни в подигравателна загриженост. — Не ръчкай тия първи издания, Лукас. Събориш ли ги, ще ги плащаш.

Лукас дръпна бастуна си. Полираната му дръжка проблясна на светлината на лампата.

— И така, — каза Финландецът, — ти си имаш проблеми. Странна работа, Лукас, странна шибана работа. — Бузите му бяха сивкави и прорязани от дълбоки диагонални бръчки. — И аз също имам някои проблеми, три броя. Нямах ги тази сутрин. Предполагам че просто животът е такъв. Понякога. — Той постави съскащия фенер върху изкормен железен шкаф за папки и изрови огъната цигара без филтър от страничния джоб на нещо, което може би някога беше било туидово сако. — Моите три проблема са на горния етаж. Искате ли да им метнете по едно око?... — Той драсна клечка кибрит върху резервоара на фенера и запали цигарата си. Пространството между тях се изпълни с острата миризма на черен кубински тютюн.

— Знаеш ли, — каза Финландецът, прекрачвайки над първото от телата, — от доста време съм на това място. Всички ме познават. Знаят, че съм тук. Купуваш ли от Финландеца, знаеш от кого купуваш. И аз отговарям за стоката си, за всяко едно парче...

Боби гледаше надолу към лицето на мъртвеца, към помътнелите му очи. В структурата на тялото нещо не беше наред, в начина, по който то лежеше там в черните си дрехи. Японско лице, без изражение, мъртви очи...

— И през цялото това време, — продължаваше Финландецът, — знаеш ли колко хора са били тъпи до степен да влязат тук, за да ме вадят навън? Николко! Нито един до тази сутрин, а само дотук са вече трима. Е, добре, — той метна на Боби враждебен поглед, — не броя тук ситното лайно, но... — Той сви рамене.

— Изглежда някак изкривен — каза Боби, все още гледайки към мъртвото тяло.

— Защото отвътре е храна за кучета — изгледа го зловещо Финландецът. — Всичко ситно смляно.

— Финландецът колекционира екзотични оръжия — каза Лукас, бутвайки китката на второто тяло с върха на бастуна си. — Сканира ли ги за импланти, Финландцецо?

— Много ясно. Най-напред. Трябваше да ги мъкна надолу по стълбите до задната стая. Нищо, с изключение на това, което можеш да очакваш. Просто група за очистване. — Той шумно засмука дупките в зъбите си. — Защо ли някой ще си дава зор да очиства мен?

— Може да си му продал нещо много скъпо, което не върши работа — предположи Лукас.

— Надявам се да не казваш, че ти си ги пратил, Лукас, — каза Финландецът с абсолютно равен глас, — освен ако не искаш да видиш как правя номера с кучешката храна.

— Да съм казал, че си ни продал нещо, което не работи?

— Каза „Имахме някои проблеми“. И какво друго сте купували от мен напоследък, момчета?

— Съжалявам, Финландцецо, но те не са наши хора. И ти също го знаеш.

— Да, предполагам, че е така. И какво тогава, по дяволите, те домъкна долу, Лукас? Знаеш, че това, дето го купихте, не беше покрито от обичайните гаранции...

— Знаеш ли, — каза Финландецът, след като изслуша историята за провалилата се киберпространствена акция на Боби, — там вътре има някакви странни гадости. — Той поклати бавно тясната си, странно удължена глава. — Някога не беше така. — Той погледна към Лукас. — Вие, хора, го знаете, нали?

Те седяха около квадратна бяла маса в бяла стая в наземния етаж, зад затрупаните с боклуци предни помещения. Подът беше покрит с болнични плочки, направени с релеф срещу подхлъзване, а стените бяха широки плочи от мръснобяла пластмаса, прикриваща плътни слоеве от изолационни схеми. В сравнение с предните стаи тази изглеждаше чиста като операционна. Няколко метални триножника, покрити със сензори и сканиращи апарати, стояха около масата като абстрактна скулптура.

— Какво да знаят? — попита Боби. С всяко преразказване на историята си той се чувстваше по-малко уилсън. Важен. Караше го да

се чувства важен.

— Не ти, пикльо — каза Финландецът уморено. — Той. Големият худу. Той знае. Знае, че не е същото... Допреди не много време не беше така. В търговията съм от началото на света. Маса време. Още преди войната, преди да я има мрежата, или поне преди хората да знаят, че я има. — Той погледна към Боби. — Чепиците ми са на повече години от теб, та какво, по дяволите, да очаквам да знаеш? Откакто има компютри, има и жокеи. Първите компютри ги бяха построили, за да трошат леда на немците, нали? Разбивачите на кодове. Така че лед е имало и преди компютрите, ако искаш да го кажем така. — Той запали петнадесетата си цигара за тази вечер, и димът започна да изпълва малката стая.

— Лукас знае, и още как. Последните седем-осем години там стават шантави работи, по мрежите на пултовите жокеи. Новите жокеи вземат че сключват сделки с разни неща, нали, Лукас? Да, можеш да хванеш бас, че знам; те още имат нужда от хард и софт, и още трябва да са по-бързи от змии с леда, но всички от тях, всички тези, които наистина знаят как да го режат, сега си имат съюзници, нали, Лукас?

Лукас извади златната си клечка за зъби от джоба и се зае да човърка заден кътник. Лицето му беше тъмно и сериозно.

— Троневи и доминиони — каза Финландецът тайнствено. — Да, там има разни неща. Призраци, гласове. Защо не? Океанът си има русалки и всякакви такива шантавини, а ние си имаме океан от силикон, чактис? Да, това е просто нагласена халюцинация, която всички сме се съгласили да имаме, киберпространството, но всеки, който се жаква там, знае, с гаранция знае, че това е цяла вселена. И всяка година тя става малко по-претъпкана, звучи като...

— За нас, — каза Лукас, — светът винаги е действувал по този начин.

— Да, — рече Финландецът, — и затова вие, типове, се включвате направо в това и разправяте на хората, че нещата, дето въртите бизнеса с тях, са същите стари богове от джунглите...

— Конниците на Господа...

— Да, да. Може би си го вярвате. Ама аз съм достатъчно стар, за да помня как едно време не беше така. Преди десет години отидеш ли в „Джентълменът Мухльо“ и кажеш ли на някой от топ-жокеите, че си приказвал с призраци в мрежата, те веднага те пишат луд.

— Уилсън — вмъкна Боби, чувствайки се забравен и вече маловажен.

Финландецът го изгледа неразбиращо.

— Какво?

— Уилсън. Издънка. Това е хотдогаджийски лаф, предполагам...

— Пак го направи. По дяволите.

Финландецът го изгледа много странно.

— Исусе. Това е вашата дума за това, така ли? Господи боже. Познавам го тоя тип...

— Кой?

— Бодайни Уилсън — каза Финландецът. — Първият тип, който познавам, и е станал нарицателно.

— Беше ли тъп? — попита Боби и мигновено съжали за това.

— Тъп? По дяволите, не, беше хитър като дявол. — Финландецът забучи цигарата си в пропукан керамичен пепелник Кампари. — Просто беше тотална издънка, и толкова. Бачкаше по едно време с Дикси Платото... — Жълтите очи с кръвясали жилки се замъглиха.

— Финландецо, — каза Лукас, — откъде взе ледотрошача, който ни продаде?

Финландецът го изгледа безнадеждно.

— Четиресет години съм в бизнеса, Лукас. Знаеш ли колко пъти са ми задавали тоя въпрос? Знаеш ли колко пъти щях да съм умрял, ако му бях отговорил?

Лукас кимна.

— Разбирам те. Но и имам нещо за теб. — Той държеше клечката за зъби насочена към Финландеца като кинжал-играчка. — Истинската причина ти да седиш тук и да мелиш вятъра е, че мислиш, че онези три купчини горе имат нещо общо с ледотрошача, който ни продаде. Също така седна мирно и внимаваше много, когато Боби ти каза, че блока на майка му е бил гръмнат, нали?

Финландецът показва зъбите си.

— Може би.

— Някой те е вписал в списъка си, Финландецо. Тези трима мъртви нинджи горе са стрували на някого сума ти пари. И когато те не се върнат, някой ще стане още по-решителен, Финландецо.

Обкръжените с червено жълти очи примигаха.

— Носеха си инструментите — каза той. — Бяха готови за почистване, но единият от тях имаше и някои други неща. Неща за разпитване. — Изцапаните му с никотин пръсти, почти с цвета на крила на хлебарка, се вдигнаха и започнаха бавно да масажират късичката му горна устна. — Получих го от Уигън Лъдгейт. Скандала.

— Не ми е известен — каза Лукас.

— Изкукал дребен смотаняк. Едно време беше жокей.

Така бяха нещата, започна Финландецът, и за Боби това беше безкрайно поглъщащо, по-интересно дори от това да слуша Бийвър и Лукас. Уигън Лъдгейт беше изкарал пет години като топ-жокей, което е бая нещо за киберпространствен каубой. Пет години докарват жокея или до богатство, или до малоумие, или пък до това да финансира цяла конюшня млади хакери и да държи само финансовата страна. Скандала, качвайки се на върха на младежката енергия и славата, беше направил продължителна екскурзия из по-рядко населените сектори от мрежата, представляващи географските области, наричани някога Третия Свят.

Силиконът не се износва; микрочиповете са на практика безсмъртни. Скандала беше отбелязал това. Като всяко друго дете на своето време, той знаеше, че силиконът остарява морално, което е по-лошо от това да се износва; този факт беше мрачна и неизбежна константа за Скандала, нещо като смъртта или данъците, и на практика това оборудването му да бъде винаги на върха го занимаваше много повече, отколкото смъртта (беше на двайсет и две), или данъците (не декларираше доходите си, въпреки че плащаше на сингапурска пералня за пари годишен процент, приблизително равен на подоходния данък, който би трябвало да плати, ако ги декларираше). Скандала се беше досетил, че всичкият този остарял силикон трябва да отива някъде. И това някъде беше, както научи той, по най-бедните места, където индустриалната база тепърва се развиваше. Нации толкова изостанали, че още вземаха на сериозно концепцията за нация. Скандала се беше проврял през няколко такива застояли езерца и се беше почувствал като акула, плаваща в басейн, пълен с хайвер. Не че някое от тези мънички вкусни яйчица засищаше много, но можеше просто да си отвориш широко устата и да лапаш, и това беше лесно и

се събираше доста. Скандала обработва африканците една седмица, докарвайки между другото падането на поне три правителства и причинявайки неописуеми човешки страдания. На края на седмицата, обрал каймака от няколко милиона смешно мънички банкови сметки, той се пенсионира. И с измъкването му се намъкнаха пълчища скакалци; и други хора се бяха сетили за африканската идея.

Скандала се излежава две години на брега в Кан, гълтайки само най-скъпите специално проектирани дроги, и включвайки от време на време мъничко телевизорче Хосака, за да гледа подутите тела на умрели африканци със странно и любопитно невинно внимание. В един момент, никой не можеше да каже точно къде, кога или защо, започна да се забелязва, че Скандала е превъртял. И по-точно, каза Финландецът, Скандала беше решил, че Бог живее в киберпространството, или че киберпространството е Бог, или някакво негово ново въплъщение. Теологичните изследвания на Скандала много често претърпяваха големи промени в парадигмата, истински преобразявания на вярата. Финландецът имаше някои лични наблюдения върху това какво представляваше Скандала през тези дни; след приемането на своята нова, самотна вяра, Уигън Лъдгейт се беше върнал в Агломерата, и беше предприел епично, макар и донякъде хаотично изследователско пътешествие в кибернетиката. Като бивш пултов жокей той знаеше къде да търси, за да намери най-доброто от това, което Финландецът наричаше хард и софт. И доколкото все още беше богат, Финландеца го беше снабдил с най-доброто и от двете. Скандала беше обяснил на Финландеца, че техниката му на митологично изследване включва проектиране на съзнанието в празни, неструктурирани сектори на мрежата и чакане. В интерес на истината, каза Финландецът, човекът не казваше, че наистина е срещал Бога, въпреки че твърдеше, че на няколко пъти е усещал присъствието Му, движейки се из мрежата. Скоро Скандала беше останал без пари. Духовното му търсене беше отчуждило малкото останали му бизнес-връзки отпреди африканските му дни, и той беше поел към дъното, без да остави никаква следа на повърхността.

— След това обаче един ден отново цъфна, — продължи Финландецът, — откачен като плъх в кенеф. И без това си беше един ситен бледен боклук, а сега и носеше цял куп африкански работи, огърлици и кокали и разни от сорта. — Боби престана да слуша разказа

на Финландеца доста дълго време, за да се чуди как някой, който изглежда като Финландеца, може да нарече някого ситен бледен боклук, след това погледна към Лукас, чието лице беше убийствено мрачно. Чак тогава се сети, че Лукас може би приема това за Африка един вид на лична основа. Финландеца обаче продължаваше с разказа си.

— Имаше маса стока за продаване. Декове, периферия, софтуер. Бяха на около две години, но си бяха връх отвсякъде, така че му платих доста. Забелязах, че има имплантиран куплунг, и ходи с едно сребристо микрософтче включено зад ухото. Какво е софтчето? Празно е, вика. Седи точно където си ти сега, хлапе, и ми разправя: то е празно и е гласът на Бога, и аз живея завинаги в белия Му шум, или някакви подобни лайна. Господи, викам си, Скандала е мръднал яката, и брои парите, дето му дадох, сигурно за пети път. Скандал, викам, времето е пари, ама би ли ми казал какво смяташ да правиш сега? Бях любопитен, познавах го по бизнес линия от години. Финландецо, вика той, трябва да се качвам по гравитационната шахта, Бог е там горе. Имам предвид, вика, Той е навсякъде, но тук долу има твърде много смущения, и те скриват лицето Му. Точно така, рекох, прав си. Показах му вратата и това ми ти. Повече не го видях.

Боби премига, изчака и се размърда на твърдата седалка на сгъваемия стол.

— Освен че след около година се пръква един тип, орбиталник, слязъл долу в отпуска, и носи нелош софтуер за продан. Не чак велик, но интересен. От Скандала е, казва. Добре де, може Скандала да е бръмнал, и да е далеч извън играта, но все още може би надушва добрата стока. И го купих. Беше преди нещо към десет години. И горе-долу по веднъж годишно по някой домъква по нещо. „Скандала ми рече, че трябва да ти предложи това“. И обикновено го купувам. Никога не е супер, но е окей. И винаги го носят различни хора.

— Само това ли беше, Финландецо, само софтуер? — запита Лукас.

— Да, основно, като изключиш тия странни скулптури ли са, какви са. Бях ги забравил. Предполагам, че Скандала ги прави. Първия път, когато някой донесе такава, купих софтуера му, след това го попитах какво, по дяволите, е това? Скандала рече, че може да се заинтересуващ, казва онзи. Кажи му, че е мръднал, викам аз. Онзи се

разсмя. Добре, вика, задръж я, няма да си я нося обратно горе. Щуротията беше нещо с размерите на кибердек, просто купчина боклуци, натъпкани в кутия... Заврях я аз зад една каса от кока-кола, пълна с отпадъчно желязо, и я забравих, само че старият Смит — той ми беше колега по онова време, бачкаше главно с изкуство и колекционери — я видя и я поиска. Сключихме, значи, една дребна сделка. Дойдат ли още такива, Финландецо, вика, купувай. Горе в града разни гъзари търсят такива работи. Така че когато следващият път пристигна човек от Скандала, купих и скулптурата му, и я продадох на Смит. Някоя обаче не струваше кой знае колко... — Финландеца сви рамене. — Допреди месец. Дойде някакъв хлапак с това, дето го купихте. Беше от Скандала. Виж, вика той, това е биософт, трошач. Скандала казва, че струва доста. Сканирах го — окей. Реших, че изглежда интересно, разбираш? Твоят партньор Бийвър също го намери интересно. Купих го, Бийвър го купи от мен. Край на разказа. — Финландеца измъкна цигара, тя се оказа пречупена и сгъната надве.

— По дяволите. — Той изрови избледнял пакет книжки за цигари от същия джоб, измъкна едно от тънките розови листчета и го нави стегнато около пречупената цигара, нещо като шина. Когато лизна лепилото, Боби забеляза силно заострен сиво-розов език.

— И къде, Финландецо, се намира в момента г-н Скандала? — запита Лукас. Палците му бяха под брадата, и едрите му пръсти образуваха стълбичка пред лицето му.

— Нямам капка помен от представа, Лукас. Живее някъде на орбита. И то нелошо, ако парите, които получава от мен, означават нещо за него. Знаеш, чувал съм, че там горе има места, където нямаш нужда от пари, ако се вместиш в икономиката, така че малко ти стига за много време. Не ме питай обаче къде. Агорафоб съм. — Той се ухили злобно към Боби, който се опитваше да прогони от паметта си образа на този език.

— Знаеш ли, — продължи той и хвърли кос поглед към Лукас, — беше горе-долу по времето, когато започнах да чувам за странни гадости из мрежата.

— Като какво? — попита Боби.

— Пази келеша въвн от тая — каза Финландеца, все още гледайки към Лукас. — Това беше преди да се появите вие, момчета, новият

отбор худувци. Една улична самурайка, дето я познавах, я беше наел някакъв тип от баретите, пред който Скандала беше направо живата норма. Заедно с нея и с някакъв жокей, когото изстъргали от Чиба, бяха тръгнали за нещо подобно. Може да са го намерили. За последен път ги видях в Истанбул. Веднъж преди няколко години чух, че живеела в Лондон. Кой знае, по дяволите? Седем-осем години. — Финландецът изведнъж беше започнал да изглежда уморен и стар, много стар. Приличаше на Боби на голям мумифициран плъх, задвижван с конци и скрити пръчки. Измъкна ръчен часовник с пропукано стъкло и проста мръсна кожена каишка от джоба си и се консултира с него.

— Господи. Добре, това е всичко, което ще получиш от мен, Лукас. Мои приятели от една банка за органи идват след двамайсет минути да обсъдим един бизнес.

Боби помисли за телата на горния етаж. Бяха лежали там цял ден.

— Ей, — каза Финландеца, забелязвайки изражението на лицето му, — банките за органи са супер за да се отървеш от нещо. Аз им плащам. Тези безродни копелета горе нямат останал и помен от органи... — Той се изсмя.

— Казваш, че той бил близо до... Легба? И Легба е този, дето вие с Бийвър казвате, че ми е дал шанс, когато се блъснах в черния лед?

Небето просветляваше зад шестоъгълниците на опорите.

— Да — каза Лукас. Изглеждаше дълбоко замислен.

— Но той като че ли изобщо не вярва в тия работи.

— Това няма значение — каза Лукас, когато Ролсът се появи пред очите им. — Той винаги е бил близо до духа на нещата.

17. КАТЕРИЧАТА ГОРА

Самолетът се беше приземил близо до звука на течаща вода. Търнър я чуваше, въртейки се в анти-г-мрежата в треската или в съня, вода, течаща по камъни, една от най-старите песни. Самолетът беше хитър, хитър като куче, с вградени инстинкти за прикриване. Той го усещаше как се поклаща върху колесниците си някъде в болната нощ и пълзи напред, и клоните стържат и се плъзгат по тъмния похлупак. Самолетът пропълзя в дълбока зелена сянка и приклезна, скелетът му бръмчеше и скърцаше, докато се приплескваше с корем до опадалите листа и гранита като манта върху пясък. Миметичният поликарбон, покриващ крилете и фюзелажа, потъмня и се покри с петна, напомняйки изпъстрен от луната камък и горска почва. Накрая всичко замлъкна, и единственият звук беше ромонът на водата по каменисто русло...

Той се събуди като машина, в мига на отварянето на очите му се втурна празен образ, напомнящ червения блясък на смъртта на Линч отгатак фиксирания мерник на Смит & Уесъна. Дъгата на похлупака над него беше нашарена от миметични подобия на листа и клони. Избледняваща зора и звук на течаща вода. Все още носеше синята работна риза на Оуки. Сега тя миришеше на застояла пот, беше откъснал яката ѝ предишния ден. Оръжието лежеше между краката му, сочейки към черния лост на самолета. Анти-г-мрежата се беше омотала около раменете и бедрата му. Той се извъртя и видя момичето, овално лице и кафява изсъхнала струйка кръв под едната ноздра. Тя все още беше в безсъзнание, изпотена, с леко разтворени устни като на кукла.

— Къде сме?

— На петнадесет метра на юг-югоизток от координатите на приземяване, които зададохте — каза самолетът. — Отново бяхте изгубили съзнание. Погрижих се за маскировка.

Той се протегна назад и измъкна интерфейсия кабел от куплунга, прекъсвайки връзката със самолета. Огледа се зашеметено наоколо, докато намери ръчното управление на капака. Серводвигателите му го вдигнаха, поликарбоните шарки се местеха с движението му. Търнър прехвърли единия си крак над ръба и погледна към дланта си, опряна върху фюзелажа на ръба на кокпита. Поликарбонът беше възпроизвел сивите тонове на съседния камък; докато Търнър гледаше, на него започна да се образува кръпка с размерите и цвета на дланта му. Той прехвърли и другия си крак, забравяйки оръжието на седалката, и се плъзна надолу на земята, върху дългата, мека трева. И там заспа отново с чело, опряно на земята, и сънуваше течаща вода.

Когато се събуди, запълзя напред на четири крака през ниските клани, натезали от роса. Накрая достигна до полянка и се провря на нея, претъркулвайки се, с ръце, разперени като за предаване. Високо над него нещо малко и сиво скочи от един клон и се улови за друг, увисна там за момент и след това се покатери нанякъде, далеч от погледа му.

Лежи неподвижно, чу да му казва глас, преди много години. Просто лежи и се отпусни, и много скоро те ще те забравят, ще те забравят в сивотата на зората и в росата. Излезли са да се хранят, да се хранят и да си играят, и мозъкът им не може да пази две неща едновременно, поне не за дълго. Той лежеше по гръб до брат си, и опакованият в изкуствен плат Уинчестър беше върху гърдите му, изпускайки миризма на нова мед и оръжейна смазка, и ароматът на лагерния им огън все още просмукваше косата му. И брат му винаги беше прав за катеричките. Те идваха. Забравяха ясният знак на смъртта, изписан под тях с кърпен деним и синя стомана, идваха, скачайки по клоните, спирайки, за да подушат утрото, и 0.22-калибровото оръжие на Търнър щракваше, и неподвижно сиво телце политаше надолу. Другите се пръсваха, изчезваха и Търнър подаваше оръжието на брат си. И отново чакаха, чакаха катеричките да ги забравят.

— Вие сте като мен — каза Търнър на катеричките, изплувайки от съня си. Една от тях внезапно седна на дебел клон и загледа право към него. — И аз винаги се връщам. — Катеричката побягна със скокове. — Връщах се, когато избягах от холандеца. Връщах се, когато отидох в Мексико. Връщах се, когато убих Линч.

Той лежа там дълго време, гледайки катеричките, докато гората се пробуди и утрото около него се затопли. Отнякъде долетя гарга и кацна, убивайки инерцията със замах на крилете с пера като черни механични пръсти. Проверяваше дали е умрял.

Търнър се ухили към гаргата, и тя отлетя.
Още не.

Той пропълзя обратно под надвисналите клони и я намери да седи в кокпита. Тя носеше широка бяла фланелка, прорязана диагонално от надписа МААС-НЕОТЕК. По предната част на фланелката имаше петна от прясна червена кръв. Носът ѝ отново кървеше. Яркосини очи, объркани и дезориентирани, подути жълто-черни очници, подобни на някакъв екзотичен грим.

Млада, забеляза той, много млада.

— Ти си дъщерята на Митчел — каза той, припомняйки си името ѝ от биософтовото досие. — Анжела.

— Анджи — каза тя автоматично. — Кой си ти? Тече ми кръв. — Тя му показва парче плат, напоено с кръв.

— Търнър. Очаквах баща ти. — Спомни си за оръжието, другата ѝ ръка не се вижда, под ръба на кокпита. — Знаеш ли къде е той?

— В мезата. Мислеше, че ще може да разговаря с тях, да им обясни. Защото те имат нужда от него.

— С кого? — Той пристъпи напред.

— Маас. Съветът. Те не могат да си позволят да му навредят. Могат ли?

— Защо да не могат? — Още една стъпка.

Тя притисна към носа си почервенелия плат.

— Защото той ме изпрати навън, Защото знаеше, че те ще ми навредят, може би ще ме убият. Заради сънищата.

— Сънищата ли?

— Мислиш ли, че ще му направят нещо?

— Не, не, не мисля, че ще му направят. Ще се покатеря тук горе. Става ли?

Тя кимна. Той трябваше да прокара ръцете си по фюзелажа, за да открие плитките вдлъбнати гнезда за хващане; миметичното покритие

му показваше листа и лишеи, съчки... В следващия момент той се оказа горе, при нея, и видя пистолета до обувия в гуменка крак.

— Нямах ли да дойде той самият? Очаквах него, баща ти.

— Не. Изобщо не сме планирали подобно нещо. Имахме само един планер. Не ви ли го е казал? — Тя започна да хълца. — Не ви ли е казал нищо?

— Достатъчно — рече той и постави ръка на рамото ѝ, — казал ни е достатъчно. Всичко ще бъде наред... — Той преметна краката си през ръба, наведе се, бутна Смит & Уесъна настрани от крака ѝ и намери интерфейсия кабел. С ръка все още върху нея той го вдигна и го включи в куплунга зад ухото си.

— Дай ми процедурите за изтриване на всичко, което се запазил за последните четиридесет и осем часа — каза той. — Искам да изчистя курса за Мексико Сити, полетът от брега, всичко...

— Няма записан полетен план за Мексико Сити — каза гласът по директния неврален вход.

Търнър изгледа момичето и потри брадичката си.

— Къде отивахме?

— Богота — и самолетът изстреля координатите на приземяването, което те не бяха направили.

Тя премига, клепачите ѝ бяха покрити с тъмен оток също като околната тъкан.

— С кого разговаряш?

— Със самолета. Каза ли ти Митчел къде смята, че ще отидеш?

— В Япония...

— Познаваш ли някого в Богота? Къде е майка ти?

— Не. Берлин, мисля. Всъщност, не я познавам.

Той изтри паметта на самолета, разчиствайки програмите на Конрой, всичко, което беше останало: идването от Калифорния, идентификационните данни за мястото, полетният план, който би ги отвел до една ивица на триста километра от градското ядро на Богота...

В крайна сметка някой щеше да намери самолета. Той си помисли за орбиталната наблюдателна система на Маас и се замисли дали програмите за прикриване и маскировка, които беше наредил на

самолета да изпълни, бяха свършили някаква работа. Можеше да предложи самолета на Руди, за да го пази, но се съмняваше дали Руди ще иска да се меси в тази работа. Всъщност, достатъчно беше да се покаже на фермата, влачейки дъщерята на Митчел със себе си, за да вкара Руди вътре до козирката. Нямахме обаче къде другаде да отиде, поне за нещата, от които имаше нужда сега.

Беше на около четири часа ходене по полузабравени пътечки, след това надолу по обрасъл с плевели извит черен път. Дърветата му се струваха различни, и след това той се сети колко много трябва да са порасли през годините, изминали оттогава. На равни интервали минаваха покрай стърчащи парчета от дървени стълбове, на които някога са били окачени телефонни жици, парчета, покрити сега от къпините и орловите нокти. Жиците отдавна бяха свалени. В покритата с цветя трева край пътя бръмчаха пчели.

— Там, където отиваме, има ли храна? — попита момичето. Подметките на белите й гуменки се влачеха по обезцветения чакъл.

— Разбира се — каза Търнър. — Всичко, което искаш.

— Точно в момента искам вода. — Тя бръсна тънко кичурче кестенява коса от загорялата си буза. Той забелязваше, че тя започва да куца, и че започва да се мръщи всеки път, когато стъпи на десния си крак.

— Какво ти е на крака?

— Глезенът. Нещо му стана. Мисля, че когато разбих планера. — Тя направи гримаса и продължи да ходи.

— Ще спрем.

— Не. Искам да отида там, да отида където и да е.

— Спираме — каза той, взе я за ръка и я отведе до тревата край пътя. Тя направи недоволна физиономия, но седна до него с десен крак, протегнат внимателно напред.

— Голям пистолет имаш — каза тя. Беше горещо, прекалено горещо за парката. Беше препасал подмишничния кобур на голо, под работната риза с откъсната яка, измъкната от панталона му. — Защо дулото изглежда така отдолу, като глава на кобра?

— Това е осветително устройство, за нощен бой. — Търнър се наведе, за да разгледа глезена й. Той се подуваше бързо. — Не знам за колко още път ще ти стигне желанието да ходиш на този крак.

— Често ли се биеш нощем? С пистолети?

— Не.

— Не мога да разбера с какво се занимаваш.

Той погледна нагоре към нея.

— И аз не винаги го разбирам напоследък. Очаквах баща ти. Той искаше да смени компанията, да работи за някой друг. Хората, за които той искаше да работи, наеха мен и още няколко души, за да подсигурят това той да се измъкне от стария си договор.

— Но от този договор нямаше никакъв начин за измъкване — каза тя. — Не и легално.

— Точно така. — Развърза връзките и събу гуменката. — Не и легално.

— Аха. Значи това ти е работата?

— Да. — Гуменката беше събута, тя не носеше чорапи, глезенът беше зле подут. — Това е навяхване.

— А какво стана тогава с другите хора? Там, в онази руина, имахте повече хора, нали? Някой стреляше, и осветителните ракети...

— Трудно е да се каже кой стреляше, — каза той, — но ракетите не бяха наши. Може би охраната на Маас те е последвала. Мислиш ли, че си се измъкнала чисто?

— Направих каквото ми каза Крис — отговори тя. — Крис е баща ми.

— Знам. Мисля, че ще ми се наложи да те нося останалата част от пътя.

— А какво стана с приятелите ти?

— Какви приятели?

— Там, в Аризона.

— Аха. Ами, — той обърса потта от челото си с гърба на дланта, — не мога да кажа. Не знам със сигурност.

Виждайки побелялото небе, блясъкът на енергията, по-ярък от слънцето. Но без електромагнитен импулс, беше казал самолетът...

Първото от специалните кучета на Руди ги забеляза петнайсет минути, след като тръгнаха отново. Анджи беше яхнала Търнър, с ръце около раменете му, кльощавите ѝ бедра под неговите мишници, ръцете му склучени пред гръдната кост в двоен юмрук. Тя миришеше като хлапе от предградията, някакъв далечен намек на билков шампоан или сапун. Усещайки това, Търнър помисли как ли ѝ мирише той. Руди имаше баня...

— По дяволите, какво е това? — Тя се размърда на гърба му и посочи.

Слабо сиво куче ги гледаше от висока тревна туфа край завоя на пътя. Тясната му глава беше пъхната в калъф и опакована в черна качулка, обсипана със сензори. То отвори уста, езикът му се заклати, и бавно завъртя глава наляво-надясно.

— Всичко е наред — каза Търнър. — Стражево куче. Принадлежи на мой приятел.

Къщата беше порасла, присъединявайки нови крила и работилници, но Руди никога не беше боядисвал издадения долен праг на старата ѝ част. Беше оградил къщата с опънати мрежи, прикривайки колекцията си от превозни средства, но вратата беше отворена, когато пристигнаха, и пантите ѝ се губеха под великолепието на утрото и под ръждата. Търнър знаеше, че истинската защита се крие другаде. Четири от специалните кучета вървяха след него, докато той се влачеше нагоре по посипаната с чакъл пътека. Главата на Анджи беше отпусната неподвижно на рамото му, ръцете ѝ все още бяха заключени около него.

Руди го чакаше на предната врата, облечен в стари бели шорти и моряшка фланелка. От единичния ѝ гръден джоб стърчаха поне девет всевъзможни химикалки. Той ги изгледа и вдигна приветствено зелена кутийка датска бира. Зад него от кухнята се показа блондинка с избледняла риза в цвят каки. В ръката ѝ имаше хромирана шпатула, и косата ѝ беше подстригана късо и сресана нагоре и назад по начин, който напомни на Търнър корейската медичка в модула на Хосака, за горящия модул, за Вебер, за бялото небе... Той просто се олюляваше на посипаната с чакъл пътека на Руди, с разкрачени крака, за да запазва равновесие под тежестта на момичето, с голи гърди със струйки пот по тях, покрит с прах от аризонската пустиня, и гледаше към Руди и блондинката.

— Пригответе ми закуска — каза Руди. — Когато се появи на екраните на кучетата, решихме, че ще си гладен. — Тонът му беше внимателно уклончив.

Момичето изохка.

— Това е добре — отвърна Търнър. — Глезенът ѝ е подут, Руди. Добре е да му хвърлим един поглед. Трябва да говоря с теб и за някои други работи.

— Малко млада за теб, бих казал. — Руди отпи още една глътка от бирата си.

— По дяволите, Руди, — каза жената зад него, — не виждаш ли, че е пострадала? Внеси я отгук — обърна се тя към Търнър и изчезна обратно през кухненската врата.

— Изглеждаш различен — каза Руди, оглеждайки го, и Търнър забеляза, че той е пиян. — Същият, но различен.

— Мина доста време — каза Търнър и се приближи към дървените стъпала.

— Нещо да са ти преработвали лицето?

— Реконструкция. Трябваше да го сглобяват по снимки. — Той се изкатери по стълбите. Кръстът го прорязваше при всяко движение.

— Не е лоша — каза Руди. — Почти не я забелязах. — Той се оригна. Беше по-нисък от Търнър, и беше започнал да напълнява, но и двамата имаха еднаква кестенява коса и много подобни черти.

Търнър спря на стълбите, докато очите им се оказаха на едно ниво.

— Още ли се занимаваш с по малко от всичко, Руди? Имам нужда това хлапе да бъде сканирано. Имам нужда и от още някои други неща.

— Добре, — каза брат му, — ще видим какво можем да направим. Чухме нещо миналата нощ. Като че ли звуков удар. Има ли това нещо общо с теб?

— Да. Горе в катеричата гора има самолет, но е доста прилично замаскиран.

Руди въздъхна.

— Господи... Добре, вкарай я.

Годините под стопанисването на Руди бяха махнали от къщата доста неща, които Търнър можеше да си спомни, и нещо вътре в него тайничко му беше благодарно за това. Той гледаше как блондинката чупи в ръба на железен тиган яйца с кафеникави жълтъци; Руди гледаше кокошки.

— Казват ми Сали — рече тя, разбърквайки яйцата с вилица.

— Търнър.

— И той винаги те нарича така — каза тя. — Не разговаря много за теб.

— Не сме поддържали връзка много време. Може би трябва да се кача и да му помогна.

— Седи си тук. Малката ти е окей с Руди. Той умее да работи.

— Дори когато е махмурлия?

— Полумахмурлия. Пък и не смята да я оперира, само да ѝ лепне някой дерм и да бинтова глезена. — Тя натроши сух чипс в черна тенджерата върху съскащото масло и го заля отгоре с яйцата. — Какво е станало с очите ти, Търнър? Ти и тя... — Тя разбърка сместа с хромираната шпатула, сипвайки салса от пластмасова тубичка.

— Гравитационно претоварване. Трябваше да излитаме бързо.

— Тогава ли си е изкълчила глезена?

— Кой знае. Може би.

— Някой души ли подир теб сега? Подир нея? — Тя засваля чинии от шкафа над мивката, и евтиният кафяв талашит на вратичките на шкафа внезапно отключи в Търнър прилив на носталгия, загорелите ѝ китки му се привидяха като тези на майка му.

— Вероятно — каза той. — Не знам какво е замесено, все още.

— Хапни от това. — Тя пресипа от сместа в бяла чиния и затърси вилица. — Руди е изплашен от това какви хора може да те дирят.

Той взе чинията и вилицата. От яйцата се вдигаше пара.

— И аз също.

— Намерих ти дрехи, — чу се гласът на Сали през шума на душа, — един приятел на Руди ги забрави, трябва да ти станат... — Душът работеше на гравитационен принцип, с дъждовна вода от резервоар на покрива, над главата на душа беше монтиран дебел бял филтър. Търнър показа главата си между замъглените найлони и премига към нея:

— Мерси.

— Момичето е в безсъзнание — каза тя. — Руди смята, че това е шок от преумора. Казва, че показателите ѝ са добри, така че може да

направи сканирането и сега. — Тя излезе от стаята, вземайки комбинезона на Търнър и ризата на Оуки.

* * *

— Какво е тя? — Руди му протегна смачкано руло сребриста разпечатка.

— Не умея да разчитам такива неща. — Търнър огледа бялата стая, търсейки Анджи. — Къде е?

— Спи. Сали я наблюдава. — Руди се обърна и тръгна към другия край на стаята, и Търнър си припомни, че тя някога беше всекидневна. Руди заизключва пултовете, малките светодиоди изгасваха един по един. — Не знам, човече. Просто не знам. Какво е това, някакъв тумор ли?

Търнър го последва през стаята от другата страна на работната маса, където стоеше микроманипулатор, покрит с капак против прах. Оттатък прашните правоъгълни очи на ред стари монитори, един от тях със счупен екран.

— През цялата й глава е — каза Руди. — Като дълги повлекла. Не прилича на нищо, което да съм виждал, на абсолютно нищо. Съвсем.

— Доколко се оправяш с биочипове, Руди?

Руди изпъшка. Сега той изглеждаше абсолютно трезвен, но напрегнат и оживен. Непрекъснато сресваше с пръсти косата си.

— И аз си помислих това. Това е някакъв... Не точно имплант. Присадка.

— За какво служи?

— За какво ли? Господи. Кой, по дяволите, може да знае? Кой й го е направил? Тези, за които бачкаш ли?

— Баща й, предполагам.

— Исусе. — Руди избърса устни с ръка. — Дава засенчване като тумор на скенограмите, но показателите й се достатъчно високи, нормални. Какво представлява тя обикновено?

— Де да знам. Хлапе.

— Адски шибана работа — каза Руди. — Изумен съм, че тя изобщо може да ходи. — Той отвори мъничък лабораторен фризер и

измъкна заскрежена бутилка Московская. — Искаш ли направо от бутилката?

— Може би по-късно.

Руди въздъхна, погледна към бутилката и я върна във фризера.

— И какво искаш? С нещо толкова шантаво като това в главата на това момиченце, някой скоро ще го дири. Ако вече не го дири.

— Дирят го — каза Търнър. — Не знам дали знаят, че тя е тук.

— Засега. — Руди изтри ръцете си в мръсните си бели шорти. — Но вероятно ще научат, нали?

Търнър кимна.

— Къде тогава смяташ да отидеш?

— Агломерата.

— Защо?

— Защото имам там пари. Имам кредитни линии под четири различни имена, няма начин да успеят да ги проследят обратно до мен. Защото имам там много други връзки, които може да използвам. И защото там винаги можеш да се покриеш, в Агломерата. Прекалено е голям, ако разбираш.

— Окей — каза Руди. — Кога?

— Доста си загрижен за това. Сигурно би предпочел веднага?

— Не. В смисъл че не знам. Всичко това, дето е в главата на приятелката ти, е адски интересно. Имам приятел в Атланта, може да ми заеме функционален анализатор, мозъчен картограф, едно към едно: да ѝ го пуснем. Може да започна да загарявам какво представлява това... Може да струва нещичко.

— Определено. Ако знаеш къде да го продадеш.

— Не си ли любопитен? Имам предвид какво, по дяволите, е тя? От някоя военна лаборатория ли си я измъкнал? — Руди отново отвори вратата на белия фризер, измъкна бутилката водка, отвори я и отпи.

Търнър пое бутилката и я надигна, оставяйки ледената течност да се плисне върху зъбите му. Преглътна и потрепера.

— Корпорация. Голяма. Трябваше да измъкна баща ѝ, но той вместо това изпрати нея. След това някой забърса цялото място, изглеждаше като малка атомна бомба. Едва се измъкнахме. Това дотук. — Той подаде бутилката на Руди. — Давай направо, Руди. Когато си изплашен, пиеш прекалено много.

Руди го гледаше, игнорирайки бутилката.

— Аризона — каза той. — Имаше го в новините. Мексико още вдига пушилка по въпроса. Но не е било атомна. Пратили са спецове, прочесали са цялото място. Няма атомна.

— Какво е било?

— Предполагат, че е било електромагнитно оръдие. Смятат, че някой е монтирал хиперскоростно оръдие на товарен самолет и го изпразнил по някаква изоставена спирка в пустинята. Знаели са, че наблизо е имало самолет, но до момента никой не го е намерил. Можеш да опроводиш електромагнитно оръдие така, че да се взриви на плазма, когато даде изстрела. Снарядът може да е бил на практика каквото и да било, при тези скорости. Сто и петдесетина кила лед биха свършили екстра работа. — Той взе бутилката, затвори я и я остави на бюрото зад себе си. — Всичката земя наоколо принадлежи на Маас, Биолоборатории Маас, нали? Имаше ги в новините. Съдействуват напълно на всички оторизирани. Можеш да се обзаложиш. Така че това ни казва откъде си измъкнал мъничката сладурана, предполагам.

— Така е. Само че не ми казва кой е използвал оръдието. Или защо.

Руди сви рамене.

— По-добре елате да видите това — каза Сали от вратата.

Много по-късно Търнър и Сали седяха на предната веранда. Момичето най-сетне беше навлязло в нещо, което енцефалографът на Руди наричаше сън. Руди беше отишъл в една от работилниците си, вероятно с шишето си водка. Около ластуните орлови нокти по оградата около портата се въртяха нощни пеперудки. Търнър забеляза, че ако затвори отчасти очите си, може да види от мястото на дървената тераса една ябълка, която вече я нямаше, дърво, от което висеше парче сребристосиво въже и древна автомобилна гума. И тогава имаше мушички, и токовете на Руди тупаха по твърдата гола кожа на земята, когато той се засилваше по дъгата на люлеенето, ритайки с крака, и Търнър лежеше по гръб на тревата, гледайки звездите...

— Езици — каза Сали, жената на Руди, от скърцащия бамбуков стол. Цигарата ѝ беше като червено око в мрака. — Говори на разни езици.

— Тоест?

— Това прави хлапето ти там, на горния етаж. Знаеш ли френски?

— Не, не много. Не без речник.

— Някои от нещата ми звучаха на френски. — Червеното въгленче за момент описа къса резка, когато тя тръсна пепелта. — Когато бях малка, моят старец ме замъкна на един процес, и тогава видях свидетелстване и говорене на разни езици. Изплаши ме. Мисля, че днес ме изплаши още повече, когато тя започна.

— Руди записа края му, нали?

— Да. Знаеш ли, Руди не се оправя особено добре. Това е главната причина да се преместя обратно тук. Казах му, че няма да стоя, ако той не се справи, но тогава нещата станаха наистина лоши, така че преди около две години се преместих обратно вътре. Бях почти готова да си тръгна, когато дойде ти. — Въгленчето на цигарата прелетя над парапета и падна на чакъла, покриващ двора.

— Пиенето?

— То и нещата, които си забърква сам в лабораторията си. Знаеш, той разбира по мъничко от сигурно абсолютно всичко. Все още има доста приятели из страната; чувала съм ги да разправят истории за него и теб, когато сте били още хлапета, преди да се вдигнеш.

— И той трябваше да се вдигне — каза Търнър.

— Той мрази града — отбеляза тя. — Казва, че и така всичко си идва по линията, така че защо да ходи там?

— Вдигнах се, защото тук нямаше какво да се прави. Руди винаги можеше да намери по нещо за вършене. И все още може, като го гледам.

— Трябваше да си наблизю. Той искаше да дойдеш, когато майка ти умираше.

— Бях в Берлин. Не можех да оставя това, което вършех.

— Предполагам, че е така. И аз не бях тогава тук. Дойдох покъсно. Беше екстра лято. Руди ме измъкна от един развратен клуб в Мемфис; пристигна една нощ с един куп момчета от провинцията, и следващия ден се оказах тук, без да знам защо точно. Освен че тогава той беше добър към мен, и смешен, и даваше възможност на главата ми да си отпочине. Той ме научи да готвя. — Тя се разсмя. — Харесваше ми, като не броим това, че се плашех от онези проклети кокошки отзад. — Тя се изправи и протегна, старият стол изскърца, и

той забеляза дължината на загорелите ѝ крака, миризмата ѝ и лятната ѝ топлина близо до лицето му.

Тя постави ръце на раменете ме. Очите му бяха на нивото на ивичката от кафяв корем, над ластика на шортите ѝ, пъпът ѝ беше мека сянка, и спомняйки си за Алисън в бялата сводеста стая, му се прииска да притисне лицето си там, да опита вкуса ѝ... Стори му се, че тя леко се олюля, но не беше сигурен.

— Търнър, — каза тя, — понякога да бъдеш тук с него е все едно да бъдеш сама...

И той се изправи, веригата на старата окачена на тавана седалка издрънка там, където куките ѝ бяха завити дълбоко в сглобките на покрива на верандата, куки, които неговият баща беше завил преди може би четиридесет години, и я целуна по устата в момента, в който тя се отвори, откъсвайки се от времето в разговора и нощните пеперуди и сублиминалните спомени, и докато прокараваше дланите си нагоре по топлината на голия ѝ гръб под бялата фланелка, и му се струваше, че хората в живота му не са нанизани като зърна на жицата на случайността, а са групирани като кванти, и че я познава също толкова добре, колкото познава Руди, или Алисън, или Конрой, или момичето, което беше дъщеря на Митчел.

— Хей, — прошепна тя, освобождавайки устните си, — ела сега горе.

18. ИМЕНАТА НА МЪРТВИТЕ

Ален звънна в пет, за да провери достъпността на сумата, която искаше. Тя трябваше да се бори с гаденето, което предизвикваше у нея неговата алчност. Преписа внимателно адреса на гърба на картичка, която беше взела от бюрото на Пикар в Галерия Робъртс. Андреа се върна от работа след десет минути, и Марли беше благодарна, че приятелката ѝ не беше в къщи по време на разговора с Ален.

Тя гледаше как Андреа подпира кухненския прозорец с остарял втори том на Кратък Английски Оксфордски Речник, шесто издание. Беше заклинила там, на каменния перваз, нещо като шперплатава полица, достатъчно широка, за да се постави на нея малкото хибачи, което държеше под мивката. Сега подреждаше черните квадратни въгленчета върху скарата.

— Имах днес разговор за твоя наемател — каза тя, като постави хибачито върху шперплата и запали зеленикавата смес за разпалване с пиезозапалката от котлона. — Беше дошъл нашият академик от Найс. Беше много учуден защо съм избрала Йозеф Вирек за център на интереса си, но е също и рогат стар козел, така че направо си умираше да приказва.

Марли стоеше до нея, гледайки как почти невидимите пламъчета лижат въглените.

— Непрекъснато намесваше в това Тесие-Ашпулови, — продължаваше Андреа, — и Хюгс. Хюгс бил американец от средата и края на двайсетия век. И него го има в книгата, като нещо като прото-Вирек. Не знаех, че Тесие-Ашпулови са започнали да се разпадат. — Тя се върна до масата и разопакова шест големи тигрови рака.

— Те не бяха ли франко-австралийци? Май си спомням нещо документално. Притежаваха една от големите станции?

— Свободната станция. Професорът ми каза, че тя сега е продадена. Изглежда че една от дъщерите на стария Ашпул някак си е успяла да завладее контрола върху цялата финансова империя, станала

все по-ексцентрична и интересите на клана отишли по дяволите. Всичко това в продължение на последните седем години.

— Не виждам какво общо има това с Вирек. — Марли гледаше как Андреа набучва всеки рак на отделна дълга бамбукова игла.

— И аз също. Професорът ни разправя, че както Вирек, така и Тесие-Ашпулови са изумителни анахронизми, и че като се наблюдават може да се научи много за корпоративната еволюция. Във всеки случай, беше убедил доста от главните ни редактори...

— И какво казваше той за Вирек?

— Че лудостта на Вирек ще приеме различна форма.

— Лудост?

— Всъщност той избягваше да я нарича така. Но Хюгс очевиден е бил луд за връзване, старият Ашпул също, а дъщеря му направо откачена до дупка. Той казваше, че Вирек ще бъде принуден от еволюционния натиск да направи някакъв преход. Това беше думата му — преход.

— Еволюционният натиск?

— Да — каза Андреа, поставяйки набучените раци в хибачито. — Той говори за корпорациите като че ли те са някакъв вид животни.

След вечерята те излязоха да се поразходят. Марли усети, че от време на време се напруга да усети представата за механизма на контрола на Вирек, но Андреа изпълваше вечерта с обичайните си топлина и здрав разум, и Марли беше благодарна да се разхожда в град, в който нещата бяха просто самите себе си. Какво можеше да бъде просто в света на Вирек? Тя си спомняше медната дръжка в Галери Дюпероа, как тя се беше променила така неописуемо в ръката ѝ, докато я повличаше във Вирековия модел на Парк Гюел. Беше ли той винаги там, чудеше се тя, в парка на Гауди, в един безкраен следобед? Сеньор е богат. Сеньор може да се явява по колкото си иска различни начини. Тя потрепера в топлия вечерен въздух и се приближи до Андреа.

Неприятното на един симстимов конструкт беше всъщност, че той носеше усещането, че всяка една заобикаляща среда може да бъде нереална, че стъклата на витрините, покрай които преминаваха те с Андреа, можеха да бъдат само изображения. Огледалата са по някакъв

начин изначално цялостни, беше казал някой, конструктите са още повече, реши тя.

Андреа спря до един киоск, за да купи английските си цигари и новото Elle. Марли чакаше на тротоара, потокът на минувачите автоматично се разделяше около нея, плъзгаха се и отминаваха лица, студенти, бизнесмени и туристи. Някои от тях бяха част от машината на Вирек, смяташе тя, с жици, вързани към Пако, Пако с кафявите му очи, приятелското му поведение, сериозността му, мускулите, движещи се под свободната фланелка. Пако, който беше работил за Сеньор през целия си живот...

— Какво ти става? Изглеждаш, като че ли току-що си глътнала някаква гадост. — Андреа скъса целофана на пакетчето с двајсет Силк Кът.

— Не — отговори Марли и потрепера. — Но ми се струва, че почти съм го направила...

По пътя към къщи, въпреки разговора с Андреа и топлината ѝ, витрините се превръщаха в кутии, всяка една от тях, конструкции, като работите на Джоузеф Корнел или на мистериозния майстор на кутии, когото търсеше Вирек, и книгите и кожите и италианските платове бяха подредени така, че да отразяват геометрията на безименна тъга.

И отново се събуди с лице, притиснато към кушетката на Андреа, червеното одеало се беше събрало около раменете ѝ, миришеше на кафе, докато Андреа си тананикаше някаква токийска поп-песен в съседната стая и се обличаше в сивото утро на дъждовния Париж.

— Не — каза тя на Пако. — Ще отида сама. Предпочитам го.

— Това са страшно много пари. — Той сведе поглед към италианската чанта на масичката за кафе между тях. — Опасно е, разбирате ли?

— Никой не знае, че нося пари, нали? Само Ален. Ален и твоите приятели. И не твърдя, че ще отида сама, само че не ми е до компания.

— Нещо не е наред ли? — В ъгълчетата на устата му се появиха сериозни линии. — Ядосана ли сте?

— Просто ми се иска да остана насаме със себе си. Ти и другите, които и да са те, можете да ме последвате, да ме следвате и да ме наблюдавате. Ако ме изгубите, което не ми се вижда много вероятно, сигурна съм, че имате адреса.

— Вярно е — каза тя. — Но да носите няколко милиона Нови Йени сама през цял Париж... — Той сви рамене.

— И какво, ако ги изгубя? Ще забележи ли Сеньор загубата? Или просто ще има друга чанта, други четири милиона? — Тя стисна ремъка за през рамо и се изправи.

— Разбира се, че ще има друга чанта, въпреки че ще е нужно да положим известни усилия, за да съберем това количество пари в наличност. И не, Сеньор няма да „забележи“ тази загуба, в смисъла, който вие влагате в това, но ще ми бъде потърсена отговорност за безсмислената загуба на дори по-малка сума. Много богатите имат една обща характеристика — грижат се добре за парите си. Ще го забележите и сама.

— Въпреки това тръгвам отделно. Не сама, но ме оставете насаме със себе си.

— С интуицията ви.

— Да.

Ако я следвах, а тя беше сигурна, че го правех, то те бяха невидими както винаги. Всъщност, не изглеждаше най-вероятно да оставят Ален без наблюдение. Сигурно адресът, който той й беше дал тази сутрин, щеше да бъде вече в центъра на интересите им, без значение дали той беше там, или не.

Днес тя усещаше нова сила. Беше стояла до Пако. Това беше имало нещо общо с внезапното й подозрение предишната нощ, че Пако може би е там отчасти заради нея, с неговия хумор, мъжко поведение и затрогващо неразбиране на изкуството. Тя си припомни Вирек да казва, че те знаят за нея повече, отколкото тя знае за себе си. Какво тогава беше по-лесно за тях от това да запълнят последните няколко празни места в мрежата, която представляваше Марли Крушкова? Пако Естевес. Перфектният непознат. Твърде перфектен. Тя се усмихна на отражението си в стена от сини огледала, докато ескалаторът я носеше надолу в метрото, доволна от подстрижката на тъмната си коса и от

стилно строгите титанови рамки на тъмните очила Порше, които беше купила тази сутрин. Добри устни, помисли си тя, наистина съвсем нелоши устни, и слабичко момче в бяла риза и черно кожено яке ѝ се усмихна от ескалатора за нагоре. Под мишницата му имаше огромна черна чанта-портфейл.

В Париж съм, помисли си тя. За пръв път от много дълго време това само по себе си вече беше повод да се усмихне. И днес ще дам на отвратителния глупак и бивш мой любовник четири милиона Нови Йени, и той ще ми даде нещо в замяна. Име, или адрес, може би телефонен номер. Тя си купи билет за първа класа: вагонът щеше да бъде по-малко претъпкан, и тя можеше да си прекарва времето, гадаейки кой от спътниците ѝ принадлежи на Вирек.

* * *

Адресът, който ѝ беше дал Ален, беше една от двадесетте бетонни кули на мрачно северно предградие, издигащи се от също бетонено плато, вероятно нечий експеримент от средата на миналото столетие. Дъждът валеше непрекъснато, но тя се чувстваше като че ли си имаше тайна уговорка с него; той придаваше на деня нещо конспиративно и се плъзгаше по шикозната каучукова чанта, натъпкана с щастието на Ален. Колко странно беше да крачи през този отвратителен пейзаж с милиони под мишница, запътила се да награди абсолютно неверния ѝ бивш любовник с тези пачки Нови Йени.

Когато тя звънна на номерирания долен звънец на апартаментата, не последва отговор. Зад зацапаната стъклена плоскост тъмнееше абсолютно гол вход. Място от типа, където включваш светлината, когато влезеш; те се изключват автоматично, винаги преди асансьорът ти да е пристигнал, оставяйки те да чакаш в миризмата на дезинфектант и уморен въздух. Тя отново позвъни.

— Ален?

Нищо.

Тя натисна дръжката на входната врата. Не беше заключено. Във входа нямаше никого. Мъртвото око на древна видеокамера я изгледа през слой прах. Воднистата светлина на следобеда се просмукваше от бетонната равнина зад нея. Токчетата ѝ тракаха по кафявите плочки,

докато тя отиде до асансьорите и натисна бутон 22. Чу се кухо избухтяване, метален стон и един от асансьорите започна да се спуска. Пластмасовите прозорчета над вратите не светеха. Кабината пристигна с въздишка и тъничко, отслабващо бръмчене. „Сher Ален, позакъсал си с общественото положение. Това място наистина е гадно.“ Когато вратите се отвориха в мрака на кабината, тя изрови изпод италианската чанта своята брюкселска чантичка. Намери плоското малко зелено ламаринено фенерче, което носеше още от първата си разходка из Париж, с лъвската глава на марката Пайл Уондър върху предницата му, и го извади. В парижките асансьори човек може да нагази в много неща: ръцете на грабител, димяща купчинка пресни кучешки изпражнения...

И слабият лъч освети сребристите кабели, смазани и блестящи, люлеещи се леко в празната шахта, върхът на десния ѝ ботуш вече излязъл на сантиметри извън ожуления стоманен ръб на плочата, на която тя стоеше; ръката ѝ автоматично насочи лъча надолу в ужас, надолу върху пращия, покрит с боклуци покрив на кабината два етажа по-долу. Тя забеляза невероятно количество детайли за секундите, когато фенерчето ѝ светеше в шахтата. Имаше чувството, че е мъничка подводница, носеща се над върховете на някакво дълбоко морско дъно, и слабият лъч светлина се движи по тиня, несмуцавана от столетия: меко легло от древни пухкави сажди, изсъхнало сиво нещо — употребяван кондом, ярките отразяващи светлината очи на смачкани парченца метално фолио, тънкото сиво резервоарче и бялото бутало на диабетична спринцовка... Тя стискаше ръба на вратата толкова силно, че ставите на пръстите я заболяха. Много бавно премести тежестта си назад, надалече от дупката. Още една крачка и изключи фенерчето.

— По дяволите — каза тя. — Ох, Господи...

Намери вратата към стълбището, включи фенерчето отново и започна да се изкачва. След осем етажа безчувствеността започна да изчезва, и тя вече трепереше, и сълзите разваляха грима ѝ.

Потропа отново на вратата. Беше талашитена, ламинирана с отблъскваща имитация на розово дърво, зърната на литографията

различими в светлината на единствената биофлуоресцентна ивица в дългия коридор.

— По дяволите, Ален? Ален!

Късогледото рибешко око на мъничката шпионка гледаше през нея, празно и отсъстващо. В коридора миришеше отвратително, престоляли миризми от готвено със синтетична подправка в тях.

Пробва дръжката, топката се завъртя, евтината мед беше мазна и студена, и чантата с парите внезапно натезава, ремъкът се впива в рамото ѝ. Вратата се отваря лесно. Къса ивица от оранжев килим, с неправилни розови правоъгълници, десетилетна мръсотия утъпкана в рязко очертана следа от хиляди наематели и техни посетители...

— Ален? — Миризма на черни френски цигари, почти успокояваща.

И го намира там в същата тази водниста светлина, сребриста светлина, другите блокове-кули безлични зад правоъгълника на прозореца, на фона на бледото дъждовно небе, и той лежи свит като дете на отвратителния оранжев килим, гърбът му като въпросителен знак под изпънатото бутилково зелено велурено яке, лявата му ръка разперена над ухото, бели пръсти с лек синкав оттенък в основата на ноктите.

Тя коленичи и докосна шията му. Знаеше. Зад прозореца дъждът се плъзгаше надолу завинаги. Взе главата му в скута си с разтворени крака, държеше го, разтърсваше го, люлееше го, глухото тъжно животински остро чувство изпълваше голия правоъгълник на стаята... След известно време забеляза острото нещо под дланта му, гладкия край на много тънка и много твърда жица от неръждаема стомана, който стърчеше от ухото му, между разтворените пръсти.

Грозно, грозно, това не беше начин да се умре, гневът я изправи на ръка с пръсти, свити като нокти. За да разучи тихата стая, където той беше умрял. Нямаше следи от него, нищо, освен парцаливото му куфарче. Отвори го и намери два бележника на спирала с новички и чисти страници, непрочетен, но много модерен роман, кутийка кибритени клечки и полупразен син пакет Голоаз. Подвързаният с кожа тефтер от Браунс го нямаше. Тя потупа якето му, плъзна пръсти по джобовете, но той беше изчезнал.

Не, помисли си тя, ти не би го записал там, нали? Но ти никога не можеше да си спомниш телефон или адрес, нали? Тя огледа отново

стоята. Беше я обхванало странно спокойствие. Налагаше ти се да си записваш, но ти беше потаен, и не вярваше на малкото ми тефтерче от Браунс, не: ти можеше да срещнеш момиче в някое кафе и да си запишеш телефона ѝ върху кибритена кутийка или на парче хартия и да го забравиш, и аз да го намеря след седмици, докато подреждам нещата ти.

Тя влезе в мъничката спалня. Там имаше яркочервен сгъваем стол и дюшек от евтин жълт дунапрен, който служеше за легло. На него имаше кафяво пеперудообразно петно от менструална кръв. Тя го вдигна, но под него нямаше нищо.

— Трябва да си бил разтревожен, — каза тя, гласът ѝ трепереше от бяс, който не се опитваше да разбере, ръцете ѝ бяха студени, постудени от тези на Ален, докато тя ги прокарваше по червените тапети, търсейки някой отлепил се ръб, някое място за криене. — Горкият глупав лайнар. Горкият глупав мъртъв лайнар.

Нищо. Отново във всекидневната, и беше някак изумена от това, че той не се е помръднал; очакваше той да скочи, да каже здрасти, да размаха няколкото сантиметра жица за шеги. Свали обувките му. Те имаха нужда от лепене и нови токове. Погледна в тях, опипа подплатата. Нищо.

— Не ми причинявай това. — Отново в спалнята. Тясната тоалетна. Бутна настрани завеската от евтини бели пластмасови ленти — увиснала пластмасова етажерка. Домъкна дунапрена с петното и се покатери на него, токчетата ѝ потъваха, за да прокара ръце по дължината на шперплатовата подставка, и откри в далечния ъгъл твърдо сгънато парче хартия, правоъгълно и синьо. Разгърна го, забелязвайки как са се олющили ноктите, които беше лакирала толкова внимателно, и намери номера, който той беше записал със зелен фулмастер на празния пакет Голоаз.

На вратата се почука.

И гласът на Пако:

— Марли? Ехо? Какво е станало?

Тя пхна хартиятката под колана на дънките и се обърна, за да срещне спокойните му, сериозни очи.

— Ален — каза тя. — Мъртъв е.

19. ХИПЕРМАРТ

Той видя Лукас за последен път пред една голяма стара общинска сграда на Мадисън Авеню. И така го помнеше след това: едър черен мъж в строг черен костюм, тръгнал да се качва в дългата си черна кола, едната черна, меко лъсната обувка вече на пухкавия килим във вътрешността на Ахмед, другата все още на напукания бетон на тротоара.

Джаки стоеше до Боби, и лицето ѝ беше засенчено от широката периферия на накачената със златни джунджурии шапка, и на врата ѝ имаше завързана оранжева копринена кърпа.

— Погрижи се сега за нашия млад приятел — каза Лукас, насочвайки върха на бастуна си към нея. — Той не е останал без врагове, нашият Брояч.

— Че кой е? — рече Джаки.

— Ще се грижа за себе си сам — заяви Боби, отхвърляйки идеята, че Джаки е по-оправна от него, въпреки че знаеше, че тя почти със сигурност е.

— По-добре недей — каза Лукас, и бастунът се завъртя и насочи към очите на Боби. — Агломератът е заплетено място, мойто момче. Нещата рядко са каквото изглеждат. — За да илюстрира идеята си, той направи нещо с бастуна, от което дългите медни издатъци под дръжката плавно се отвориха в един миг, и се разтегнаха като спици на чадър, всеки един блестящ като бръснач, с връх като игла. След това изчезнаха, и широката врата на Ахмед се затръшна със звука на бронирана плоча.

Джаки се разсмя.

— По дяволите. Лукас още носи тази тояга за трепане. Вече едър адвокат, но улицата си оставя белега върху теб. Предполагам, че е от полза...

— Адвокат?

Тя го изглежда.

— Да не ти пука, сладур. Просто ела с мен, прави каквото ти кажа, и всичко ще е наред.

Ахмед се вля в рядкото движение, и водач на педикаб безсмислено засвирка след отдалечаващата се медна броня с ръчна тромба.

След това тя постави маникюрираната си, със златни пръстени ръка на рамото му и го поведе по пресечката, покрай спяща купчина омотани в парцали скитници, в бавно пробуждащия се свят на Хипермарт.

Четиринайсет етажа, беше казала Джаки, и Боби подсвирна.

— Всичкото като това?

Тя кимна, сипвайки с лъжицата кафяви едри кристали захар върху тъмната пяна на повърхността на кафето си. Седяха на покрити с извити линии кастиронови столчета до мраморния тезгях на малко павилионче, където момиче на възрастта на Боби, с коса, боядисана и лакирана във формата на нещо като гръбен стабилизатор, действуваше по копчетата и ръчките на голяма стара машина с медни резервоари и куполи и горелки и орли с разперени хромирани криле. Тезгяхът по начало беше представлявал нещо друго; Боби виждаше къде единият край беше очукан като дълга извита издатина, за да може да се вмести между две боядисани в зелено стоманени колони.

— Харесва ли ти, а? — Тя поръси пяната с канела от тежка стара стъклена солница. — Толкова далече от Баритаун, колкото изобщо си бил понякога.

Боби кимна. Очите му бяха объркани от хилядите цветове и повърхности на нещата на пазара, и дори от самия пазар. Като че ли нямаше никаква подреденост, никакъв намек за някаква централна планираща институция. Усуканите коридори се извиваха от мястото пред павилиона за еспресо. Като че ли нямаше и никакво централно осветление. Червен и син неон блестяха до бялото съскане на примусов фенер, а една будка, тъкмо отваряна от брадат мъж с кожени панталони, като че ли беше осветена от свещи, и меката им светлина се отразяваше от стотици полирани месингови катарамии, окачени на фона на червеното и черното на стари парцали. Над целия пазар се носеше сутрешен шум, кашляне и прочистване на гърла. Син охранителен

автомат Тошиба се показа от един коридор, влачейки очукана пластмасова количка, отрупана със зелени пластмасови пакети с боклук. Някой беше залепил голяма пластмасова глава на кукла на горната част на Тошибата, над групирани камери и сензори, усмихнато синеоко изделие, което някога е било правено с намерението да наподобява чертите на симстимова звезда, без да нарушава авторските права на Sense/Net. Розовата глава с платинова коса, обвързана с наниз бледосини пластмасови перли, се клатеше абсурдно, докато роботът се движеше. Боби се разсмя.

— Това място е екстра — каза той и махна на момичето да напълни пак чашата му.

— Чакай малко, задник такъв — каза тя, напълно приятелски. Отмерваше смляно кафе в изкривено желязно сито на края на антична везна. — Джаци, успя ли да дремнеш миналата нощ, след шоуто?

— Разбира се. — Джаци отпи от кафето. — Танцувах във втората група, след това спях при Тъпкача. Направо залепнах на дивана.

— Ще ми се и аз да бях. Всеки път, когато Хенри те види да танцуваш, не ми оставя минута сън... — Тя се разсмя и напълни чашата на Боби от черен пластмасов термос.

— Добре, — каза Боби, когато момичето отново се зае с машината за еспресо, — а сега какво?

— Бързаш ли, що ли? — Джаци го изгледа хладно под окичената със злато периферия на шапката. — Да трябва да ходиш някъде, да имаш среща с някого?

— Ами, не. По дяволите. Имах предвид просто дали това е всичко?

— Дали какво е всичко?

— Това място. Тук ли ще останем?

— На най-горния етаж. Мой приятел, викат му Тъпкача, върти там клуб. Там е много малко вероятно да те намерят, и дори ако успеят, там не е лесно да се промъкнеш. Четиринайсет етажа почти само сергии, и много от тези хора продават неща, които не биха изложили направо, нали? Така че всички тук много внимават за разни страници, които се навъртат или задават въпроси. И повечето от тях са ни приятели по една или друга линия. С една дума, ще ти хареса тук. Добро място за теб. Много неща за учене, ако не забравяш да си държиш устата затворена.

— Че как ще науча нещо, ако не питам?

— Ами имам предвид по-скоро да си държиш ушите отпушени. И бъди възпитан. Тук има някои грубовати типове, но ако си гледаш работата, и те ще си гледат тяхната. Бийвър сигурно ще пристигне покъсно следобеда. Лукас отиде до Проектите да му каже какво сте научили от Финландеца. А какво всъщност научихте от него, сладурче?

— Че в къщата му има проснати трима умрели типове. Казва, че са нинджи. — Боби я изгледа. — Той е доста особен...

— Умрелите типове не са обичайната му стока. Иначе да, наистина е особен. Защо не ми разкажеш това? Спокойно и без емоции. Ще се справиш ли?

Боби ѝ разказа каквото можеше да си спомни от посещението му при Финландеца. На няколко пъти тя го спираше и задаваше въпроси, на които той обикновено не можеше да отговори. Кимна, когато той за пръв път спомена за Уигън Лъдгейт.

— Да, — каза тя, — Тъпкача разказва за него, когато започне да си припомня доброто старо време. Трябва да го питам... — На края на изложението му тя се беше облегла на една от зелените колони, и шапката ѝ беше нахлупена много ниско върху тъмните ѝ очи.

— Е? — запита той.

— Интересно — каза тя, но не добави нищо друго.

— Искам някакви други дрехи — каза Боби, когато се изкачваха по неподвижния ескалатор към втория етаж.

— Да имаш някакви пари?

— По дяволите! — каза той и бръкна в джобовете на торбестите джинси с баста. — Нямам никакви шибани пари, но искам дрехи. Ти и Лукас и Бийвър ми държите задника натясно заради нещо, нали? Добре, писнало ми е от тая изродска фланелка, която ми нахлузи Риа, и тези панталони непрекъснато са на път да паднат от задника ми. И съм тук, защото Две за ден, който е един скапан мизерник, се опита да ми рискува задника, за да могат Лукас и Бийвър да пробват шибания си софтуер. Така че можеш ли да вземеш да ми купиш някакви дрехи, а?

— Добре — каза тя след пауза. — Имам идея. — Тя посочи към китайка в избледнял дънков костюм, която навиваше найлоните,

прикривали една дузина направени от стоманени тръби закачалки, накачени с дрехи. — Виждаш ли там Лин? Тя ми е приятелка. Избери си каквото искаш, а аз ще го уредя между Лукас и нея.

След половин час той се появи от закритата от одеало пробна и постави чифт индо-явайски огледални пилотски очила.

— Супер отвсякъде, а? — ухили се той към Джаки.

— О, йе! — Тя направи с ръка движение, като че ли можеше да се опари на нещо. — Не ти ли хареса фланелката, която ти даде назаем Риа?

Той погледна надолу към черната фланелка, която беше избрал, към хололепенката с изображение на киберпространството на гърдите. Беше направена така, че да изглежда все едно летиш на пълна скорост през мрежата, и линиите ѝ се размазват към краищата на лепенката.

— Не. Беше прекалено безвкусна...

— Аха — каза Джаки, оглеждайки пристегнатите черни джинси, тежките кожени ботуши с гънки в стил скафандър на глезените, черен кожен колан, поръбен с двойна линия пирамидални хромови капси. — Е, предполагам, че така повече приличаш на себе си. Хайде, Нулев Брояч, имам една кушетка за спане за теб горе, в клуба на Тъпкача.

Той я погледна накриво с палци, закачени за предните джобове на черните Левис.

— Сам, — добави тя, — не се бой.

20. ПОЛЕТ ОТ ОРЛИ

Пако подкара Ситроен-Дорнието надолу по Шампс, покрай северния бряг на Сена, след това нагоре през Ле Хале. Марли беше потънала в изумително меката кожена седалка, с шевове, по-красиви от тези на брюкселското й яке, и си наложи да изпразни мозъка си докрай, до липса на чувства. Бъди само очи, каза си тя. Само очи, тялото ти е просто тежест, притисната плавно назад от скоростта на тази развращаващо скъпа кола. Избръмчаха през Площада на Невинните, където проститутките се пазаряха с пилотите на товарни коптери в bleu de travail. Пако шофираше без усилие по тесните улички.

— Защо казахте: „Не ми причинявай това“? — Той вдигна ръка от пулта на кормилото и постави слуховия приемник в ухото си.

— Защо си подслушвал?

— Защото това ми е работата. Изпратих една жена да се качи в кулата срещу неговата, на двајсет и втория етаж, с параболичен микрофон. Телефонът в апартамента му беше отрязан, иначе щяхме да използваме него. Тя се качи, разби една празна квартира на западната страна на кулата, и насочи микрофона си точно навреме, за да ви чуем да казвате: „Не ми причинявай това“. Сама ли бяхте?

— Да.

— И той беше умрял?

— Да.

— Защо тогава го казахте?

— Не знам.

— Кой смяташ че ви е причинявал нещо?

— Не знам. Може би Ален.

— Какво ви е причинявал?

— Това, че е мъртъв? Че усложнява нещата? Кажете ми ти.

— Вие сте трудна жена.

— Пусни ме да сляза.

— Ще ви откарам до апартамента на приятелката ви...

— Спри колата.

— Ще ви откарам до...

— Ще отида пеша.

Ниската сребриста кола приближи до тротоара.

— Ще ви звънна в...

— Приятна вечер.

— Сигурни ли сте, че не бихте предпочели някоя от станциите?

— запита г-н Палеологос, слаб и елегантен като богомолка в бялото си сако. Косата му също беше бяла и сресана назад с изключително внимание. — Ще бъде по-евтино и много по-весело. Вие сте много красиво момиче...

— Извинете ме? — Тя рязко отклони вниманието си от улицата зад набраздения от дъжда прозорец. — Какво? — Френският му беше тромав, ентузиазизиран и със странен акцент.

— Много красиво момиче. — Той се усмихна формално. — Не бихте ли предпочели един празник в групата Мед? С хора на вашата възраст? Еврейка ли сте?

— Моля за извинение?

— Дали сте еврейка?

— Не.

— Жалко — каза той. — Имате скулите на един тип елегантни млади еврейки... Имам чудесна отстъпка за петнайсет дни на Йерусалим Едно, великолепни условия за цената. Включва скафандри под наем, храна три пъти дневно, и директна совалка от тора на JAL.

— Скафандри под наем?

— На Йерусалим Едно още не са стабилизирали напълно атмосферата — каза г-н Палеологос, бутайки купчинка розови филмчета от единия край на бюрото към другия. Офисът му беше мъничка стаичка със стени, покрити с холографски изгледи от Порос и Макао. Беше избрала неговата агенция заради неизвестността ѝ, и защото беше възможно да я посети без да напуска малкия търговски комплекс в станцията на метрото до Андреа.

— Не — каза тя. — Станциите не ме интересуват. Искам да отида тук. — Тя потупа написаното на смачкания син пакет от Голоаз.

— Добре. Това е възможно, разбира се, но нямам списък на местата в хотелите. При приятели ли отивате?

— Пътувам по работа — каза тя нетърпеливо. — Трябва да тръгна веднага.

— Много добре, много добре. — Г-н Палеологос взе евтин на вид преносим терминал от подставката зад бюрото му. — Бихте ли ни дали кредитния си код, моля?

Тя бръкна в черната си кожена чанта и измъкна дебелата пачка Нови Йени, които беше измъкнала от чантата на Пако, докато той оглеждаше апартамента, където Ален беше умрял. Парите бяха завързани с червен полупрозрачен ластик.

— Искам да платя в брой.

— О, скъпа, — Г-н Палеологос протегна розовия си пръст и докосна най-горната банкнота, като че ли очакваше тя да изчезне. — Разбирам. Хм, сигурно разбирате, по принцип не бих правил бизнес по този начин... Но предполагам, че нещо ще може да се уреди.

— Бързо, — каза тя, — колкото се може по-бързо.

Той я изгледа.

— Разбирам. Бихте ли ми казали, моля, — пръстите му се раздвижиха над клавишите на преносимия терминал, — името, под което бихте желали да пътувате?

21. ПО МАГИСТРАЛАТА

Търнър се събуди в тихата къща и чу песента на птиците по ябълковите дървета в неподдържаната градина. Беше спал на разбитата кушетка, която Руди държеше в кухнята. Наля вода за кафе, пластмасовите тръби до резервоара на покрива свиреха, докато той пълнеше тенджерата, остави я върху пропановата горелка и излезе на верандата.

Осемте возила на Руди, подредени старателно върху чакъла, бяха покрити с роса. Едно от специалните кучета претича през отворената врата, когато Търнър слезе по стъпалата, черната качулка щракаше меко в сутрешната тишина. То спря, проточвайки струйка слюнка, поклати деформираната си глава от една страна на друга и избяга по чакъла покрай ъгъла на верандата.

Търнър спря до купето на мътнокафяв джип Сузуки, пригоден за водородно-клетъчна работа. Руди сигурно беше го преработил сам. Четириколесно задвижване, големи гуми с едри грайфери, покрити със светла изсъхнала речна кал. Малък, бавен, надежден, по-скоро за извън пътя...

Мина покрай два напръскани с ръжда седана Хонда, еднакви, от един и същи модел и година. Руди щеше да разглоби единия за резервни части за другия; другият пак нямаше да тръгне. Усмихна се разсеяно на безупречната тъмнокафява боя на Шевролет модел 1949, спомняйки си ръждясалото купе, което Руди беше докарал от Арканзас на взет под наем паяк. Колата все още работеше на бензин, и вътрешните повърхности на двигателя ѝ сигурно бяха също така безупречни, както и ръчно положеният шоколадов лак по ламарините.

Следваше половин аероплан Дорние с надземно планиране, закрит отгоре със сиви пластмасови маскировъчни мрежи, до него подобен на оса черен състезателен велосипед Сузуки върху домашно изработена стойка. Чудеше се колко ли време е минало откакто Руди е участвувал в състезания. Под друга мрежа до стойката на велосипеда имаше стар рагтрак. До него стоеше изцапаният сив екранолет,

наследство от войната, плосък клин бронирана стомана, миришещ на керосина, с който работеше турбината му. Подсилената с брезент апронова пола лежеше на чакъла. Прозорците му представляваха тесни цепнатини от дебела, устойчива на удар пластмаса. На извитите му буфери имаше завинтени номера от Охайо. Бяха нови.

— Разбирам какво мислиш — каза Сали, и той се обърна и я видя до парапета на верандата с тенджерата димящо кафе в ръка. — Руди казва, че ако това не може да мине над нещо, ще мине през него.

— Бързо ли е? — Той докосна бронираната страна на екранолета.

— Да, само че ще имаш нужда от нова турбина след около час.

— А законът?

— Надали ще им хареса особено как изглежда, но с гаранция е разрешено. Не съм чувала да има закони срещу бронята.

— Анджи е по-добре, — каза Сали, когато той я последва през кухненската врата, — нали, сладурче?

Дъщерята на Митчел вдигна поглед от кухненската маса. Синините под очите ѝ, както и Търнървите, бяха се свили до чифт дебели запетайки, подобни на нарисувани синкавочерни сълзи.

— Моят приятел тук е доктор — каза Търнър. — Той те прегледа, докато беше в безсъзнание. Казва, че се оправяш екстра.

— Твоят брат. Той не е доктор.

— Съжалявам, Търнър — каза Сали откъм печката. — Доста съм директна.

— Добре де, не е доктор — каза той, — но е голям акъл. Тревожехме се дали Маас не са ти направили нещо, дали не са се погрижили да се разболееш, ако напуснеш Аризона...

— Като кортикална бомба ли? — Тя гребна с лъжицата студена овесена каша от пропукана купа с изрисувани цветя по ръба, част от сервиз, който Търнър помнеше.

— Господи, — обади се Сали, — в какво си се забъркал, Търнър?

— Добър въпрос. — Той седна до масата.

Анджи дъвчеше кашата си и го гледаше.

— Анджи, — каза той, — когато Руди те сканира, той намери нещо в главата ти.

Тя спря да дъвче.

— Той не знаеше какво е това. Нещо, което някой е поставил там, може би когато си била много по-малка. Знаеш ли за какво говоря?

Тя кимна.

— Знаеш ли какво е това?

Тя преглътна.

— Не.

— Обаче знаеш кой го е поставил там?

— Да.

— Баща ти?

— Да.

— Знаеш ли защо?

— Защото бях болна.

— От какво беше болна?

— Не бях достатъчно умна.

По обяд той беше готов. Екранолетът беше зареден с гориво и чакаше до мрежестите врати. Руди му беше дал правоъгълна черна чантичка, натъпкана с Нови Йени. Някои от банкнотите бяха износени почти до прозрачност от употреба.

— Пробвах записа с френски лексикон — каза Руди, докато едно от кучетата чешеше прашните си ребра в краката му. — Не е това. Мисля, че е някакъв вид жаргон. Може би африкански. Искаш ли копие?

— Не, — каза Търнър, — действай го ти.

— Благодарности, — отвърна Руди, — само че без благодарност. Нямам намерение изобщо да потвърдя, че си бил тук, ако някой попита. Сали и аз заминаваме за Мемфис този следобяд, ще погостуваме на едни приятели. Кучетата ще наглеждат къщата. — Той почеса животното под пластмасовата качулка. — Нали, момчето ми? — Кучето изскимтя и се изви. — Трябваше да ги отуча да ловят ракуни, когато им поставих инфрасензорите — добави той. — Нямаше да остане пукнат ракун наоколо...

Сали и момичето слязоха по стъпалата на верандата. Сали носеше прокъсана брезентова мешка, пълна със сандвичи и термос с кафе. Търнър си я спомни в леглото на горния етаж и се усмихна. Тя

му върна усмивката. Днес изглеждаше състарена, уморена. Анджи беше свалила изцапаната с кръв фланелка на МААС-НЕОТЕК с безформена черна фланелка, която Сали ѝ беше намерила, и която я правеше да изглежда още по-млада, отколкото беше. Сали се беше погрижила също да прикрие останалото от синините под бароков грим, който неприятно не се връзваше с детското лице и торбестата фланелка.

Руди подаде на Търнър ключа на екранолета.

— Накарах стария ми Крей да ми сглоби един преглед на последните корпоративни новини от тази сутрин. Едно нещо, което сигурно трябва да знаеш, е че Биолаборатории Маас са съобщили за смъртта на д-р Кристофър Митчел при нещастен случай.

— Впечатляващо е колко неопределено могат да се изкажат тези хора.

— И се вържи здраво с колана, — говореше Сали, — иначе задникът ти ще посинее целия преди да минете разклона за Стейтсбъро.

Руди хвърли поглед към момичето, след това обратно към Търнър. Търнър различаваше пропуканите венчки в основата на носа на брат си. Очите му бяха кръвясали и левият му клепач подскачаше в тик.

— Е, предполагам, че е това. Може да ти е смешно, но ми се струваше, че няма да те видя повече. Странно ми е да те видя отново тук...

— Е, — каза Търнър, — и двамата сте направили повече, отколкото имах каквото и да било право да очаквам.

Сали отклони очи.

— Така че благодаря. Май ще е по-добре да тръгвам. — Той се покатери в кабината на екранолета, искаше му се да е далеч оттук. Сали стисна ръката на момичето, подаде ѝ мешката и стоя до нея, докато тя се покатери по заварените стъпала. Търнър се настани на седалката на водача.

— Тя все питаше за теб — каза Руди. — По едно време нещата станаха адски зле, ендорфиновите аналози не можеха да спрат напълно болката. И на всеки два часа тя питаше къде си ти, кога ще дойдеш...

— Пратих ти пари — отвърна Търнър. — Можеше да я вземеш до Чиба. Клиниките там можеха да пробват нещо ново.

Руди изсумтя.

— Чиба? Господи! Тя беше стара. Каква полза щеше да има от това да бъде държана в Чиба жива още няколко месеца? Това, което искаше, беше да те види.

— Този начин не свърши работа — каза Търнър, докато момичето сядаше на седалката до неговата и оставяше торбата на пода между краката си. — Ще се видим, Руди. — Той кимна. — Чао, Сали.

— До скоро — каза Сали, прегърнала Руди.

— За кого говорехте? — попита Анджи, когато люкът се затвори. Търнър постави ключа в гнездото му и запали турбината, надувайки едновременно апроновата пола. Забеляза през тясното прозорче от неговата страна как Руди и Сали се отдръпват бързо от екранолета, и кучето отскача и лае при воя на турбината. Педалите и ръчките бяха огромни, проектирани за лесна работа в радиационен костюм. Търнър прекара машината през вратите и я завъртя на широката площадка, посипана с чакъл. Анджи закопчаваше коланите си.

— Майка ми — каза тя.

Той засили турбината и те тръгнаха напред.

— Никога не съм познавала майка ми — каза тя, и Търнър си спомни, че баща ѝ е мъртъв, и че тя още не го знае. Натисна лоста и те профучаха надолу по чакълестата пътечка, едва не закачайки едно от кучетата на Руди.

Сали беше права за работата на машината: турбината непрекъснато вибрираше. При деветдесет километра в час по изровения асфалт на старата щатска магистрала зъбите им дрънчаха. Бронираната апронова пола тежко закачаше неравната повърхност, плъзгащото усещане на граждански спортен модел щеше да бъде възможно само върху идеално равна и гладка повърхност.

Търнър обаче забеляза, че така му харесва. Насочваш, отпускаш леко дръжката, и се носиш. Някой беше закачил две розови, избледнели от слънцето пластмасови зарчета над предния процеп за гледане, и воят на турбината отдолу му придаваше усещане за солидност. Момичето като че ли си почиваше, оглеждайки крайпътния пейзаж с разсеяно, почти примирено изражение, и Търнър беше благодарен, че не му се налага да води разговор. Париш здравата,

помисли си той, хвърляйки страничен поглед към нея, ти си може би най-старателно търсената дреболия днес по цялата планета, и аз съм тук и те влача към Агломерата в старата бойна играчка на Руди, без и помен от идея къде, по дяволите, да те откарам сега... Или пък кой унищожи онази спирка...

Превърти го отново, каза си той, докато се носеха надолу по долината, прекарай го цялото отново, все нещо ще щракне. Митчел се е свързал с Хосака и е казал, че иска прехвърляне. Хосака са наели Конрой и са организирали медицинска група да провери Митчел за гадости. Конрой беше събрал групите, работейки с агента на Търнър. Агентът на Търнър беше глас от Женева, телефонен номер. Хосака бяха пратили Алисън да го преслуша, след това Конрой го беше издърпал. Вебер беше казала, точно преди лайното да падне във вентилатора, че тя е агентът на Търнър на мястото... След това някой беше изскочил, когато момичето идваше, с осветителни ракети и автоматично оръжие. Това му приличаше на Маас; това беше ходът, който той би очаквал, този тип проблем, заради който бяха наети мускули. След това бялото небе... Той си спомни думите на Руди за електромагнитното оръдие... Кой? И тази гадория в главата на момичето, нещата, които Руди беше видял на томографа и резонансния скенер. Тя казваше, че баща ѝ никога не е планирал да избяга сам.

— Нямах компания — каза тя от прозореца.

— Тоест как?

— Ти си нямаш компания, нали? Имам предвид че работиш за който те наеме.

— Така е.

— Не се ли плашиш понякога?

— Да, но не от това...

— Ние винаги сме си имали компанията. Баща ми казваше, че всичко с мен ще бъде окей, че просто отивам при друга компания...

— Ще бъдеш екстра. Бил е прав. Просто трябва да разбере какво става. След това ще те закарам където трябва да отидеш.

— В Япония ли?

— Където и да е.

— Бил ли си там?

— Да.

— Ще ми хареса ли?

— Защо не?

Тя отново замълча, и Търнър се концентрира върху пътя.

— Кара ме да сънувам — каза тя, когато той се наведе, за да включи фаровете. Гласът ѝ едва се чуваше от турбината.

— Кое? — Той се правеше на зает с шофирането, внимавайки да не погледне към нея.

— Нещото в главата ми. Обикновено само когато спя.

— Да? — Той си спомни бялото на очите ѝ в спалнята на Руди, треперенето, потока думи на език, който той не знаеше.

— Понякога и когато съм будна. То е като да съм се включила към кибердек, само дето съм свободна от мрежата, летя, и не съм сама там. Една друга нощ сънувах едно момче, той се беше протегнал и беше пипнал нещо, и нещото му причиняваше болка, и той не можеше да види, че е свободен, че просто трябва да се изскубне. И аз му го казах. И за секунда можех да видя къде е той, и това изобщо не приличаше на сън, просто една малка грозна стая с изцапан килим, и имах чувството, че той има нужда да се изкъпе, и усещах, че обувките му са лепкави отвътре, защото не носеше чорапи... Не приличаше на сън.

— Не?

— Не. Всички сънища са големи, големи неща, и аз съм голяма, и се движа заедно с другите...

Търнър внимателно изпусна дъх, когато екранолетът застърга бетонната рампа на магистралата, забелязвайки внезапно, че се е приближил твърде много до нея.

— Какви други?

— Умните. — Още мълчание. — Не хора...

— Много време ли прекарваш в киберпространството, Анджи? Имам предвид включена към кибердек?

— Не. Само в училище. Баща ми казва, че не е полезно за мен.

— Казва ли той нещо за тези сънища?

— Само че те стават все по-реални. Но никога не съм му казвала за другите...

— Искаш ли да ми кажеш? Може би това ще ми помогне да разбера, да узная какво трябва да правим...

— Някои от тях ми разказват разни неща. Истории. Едно време там нямало нищо, нищо не се е движело само, само данни и хора, които ги местят напред-назад. След това нещо се случило, и то... то се осъзнало. Това е цяла друга история, за това как е станало, за едно момиче с огледала пред очите и един мъж, който се боял да го е грижа за каквото и да било. Нещо, което мъжът направил, помогнало на цялото да се осъзнае... И след това то като че ли се разделило на различни части, и мисля, че частите са другите, умните. Но това е трудно да се разбере, защото те не го казват точно с думи...

Търнър усети косата на врата му да настръхва. Дълбоко в него нещо се надигаше, нагоре от потъналата информация от досието на Митчел. Парещият, изгарящ срам в коридора, мръсно кремави люспи боя, Кембридж, общежитията за специализанти...

— Къде си родена, Анджи?

— Англия. След това баща ми влезе в Маас, и се преместихме. В Женева.

Някъде във Вирджиния той изкара екранолета на посипаната с чакъл ивица край пътя и след това на изоставените ливади отстрани, и сухият летен прах се завъртя във вихрушка зад тях, когато той зави наляво, в борова горичка. Турбината изгасна, и машината се отпусна върху апроновата пола.

— Сега бихме могли да хапнем — каза той и се протегна назад за брезентовата мешка на Сали.

Анджи се измъкна от коланите и разкопча ципа на черната фланелка. Под нея носеше нещо стегнато и бяло, и гладката детинска загоряла плът се виждаше в деколтето над младите гърди. Тя взе чантата от него и започна да развива сандвичите, които Сали беше направила за него.

— Какво му има на брат ти? — попита тя и му подаде половин сандвич.

— Какво имаш предвид?

— Ами, нещо такова... Сали казва, че той непрекъснато пие. Нещастен ли е?

— Не знам — каза Търнър и се изви, раздвижвайки започналите да го болят врат и рамене. — В смисъл, че сигурно е, но не знам защо

точно. Понякога хората просто затъват.

— Имаш предвид когато си нямат компания, която да се грижи за тях ли? — Тя отхапа от своя сандвич.

Той ѝ хвърли поглед.

— Разпитваш ли ме?

Тя кимна с пълна уста. Преглътна.

— Мъничко. Знам, че много хора не работят за Маас. Никога не са работили, и никога няма да работят. Ти си един от тях, брат ти също. Руди май ми хареса, разбираш ли? Само дето изглеждаше толкова...

— Изпаднал — довърши той вместо нея, със сандвича в ръка. — Затънал. Мисля, че като че ли има един скок, който човек трябва да направи, понякога, и ако не го направи, затъва здраво... Руди никога не го направи.

— Както баща ми искаше да ме изведе от Маас? Това скок ли е?

— Не. Някои скокове трябва да ги предприемеш сама пред себе си. Просто да разбереш, че там някъде другаде те чака нещо по-добро... — Той прекъсна изречението с чувството, че изглежда не в ред, и отхапа от сандвича.

— За това ли си мислеше?

Той кимна, чудейки се дали това не е истина.

— И ти се вдигна, а Руди остана?

— Беше голям акъл. И все още е. Навързал е една купчина титли, всичките задочно, чрез мрежата. Направи докторат по биотехнология в Тулейн, когато беше на двайсет, и още куп други неща. Никога не е публикувал статии, нищо подобно. Търсеха го работодатели откъде ли не, и той ги разкара всички до един, псуваше ги и се караше с тях... Май мислеше, че може да постигне нещо и сам. Като тези качулки на кучетата. Мисля, че е получил няколко оригинални патента за тях, но... Както и да е, той остана. Зае се да продава и прави хардуер за този-онзи, и се беше попрочул из страната. А след това майка ни се разболя, тя беше болна вече от доста време, а аз бях далече...

— Къде си бил? — Тя отвори термоса и миризмата на кафе изпълни кабината.

— Колкото се може по-надалече — каза той, изненадан от гнева в гласа си.

Тя му подаде пластмасовата чашка, напълнена до ръба с горещо черно кафе.

— А ти? Казваш, че никога не си виждала майка си.

— Не съм. Те са се разделили, когато съм била малка. Тя нямало да се върне към брака, ако той не я включел в някакво семейно планиране. Или поне той казва така.

— И що за човек е той? — Той отпи от кафето и го подаде обратно.

Тя го погледна над ръба на пластмасовата чаша с очи, обкръжени от грима на Сали.

— Ти ми кажи. Или ме попитай, когато стана на двайсет. Сега съм на седемнайсет, откъде, по дяволите, да знам?

Той прихна.

— Започваш ли сега да се чувстваш по-добре?

— Предполагам, че да. Като се имат предвид обстоятелствата.

И той внезапно я усети по начин, по който не я беше усещал преди, и ръцете му тревожно хванаха лостовете.

— Добре. Имаме още много път...

Тази нощ те спаха в екранолета, паркиран зад ръждясала стоманена конструкция, поддържала екрана на пътен кинотеатър в южна Пенсилвания, върху парката на Търнър, простряна върху бронираните плочи на пода до продълговатата издатина на турбината. Тя беше изсърбала последното им кафе, вече изстинало, докато надничаше през квадратния отвор на люка над мястото за пътник, гледайки как светулките пулсират над пожълтялата трева на полето.

Някъде в сънищата му — все още оцветени от случайни проблясвания на досието на баща ѝ — тя се претъркули до него, гърдите ѝ бяха меки и топли до голия му гръб, зад тънката материя на фланелката ѝ, и ръката ѝ се протегна над него да погали плоските мускули на корема му, но той лежеше неподвижно, правейки се на дълбоко заспал, и скоро потегли надолу към тъмните проходи на Митчеловия биософт, където странни неща се появяваха и се смесваха със собствените му стари страхове и рани. И се събуди призори, за да я чуе как си тананика тихо откъм отвора на покривния люк:

Тате мъжествен е дявол и има

*верижка сто мили на дължина.
И на всяка брънка сърце окачил е
на срещната и прелъстена мома.*

22. ПРИ ТЪПКАЧА

Заведението на Тъпкача беше дванадесет етажа по безжизнения ескалатор по-нагоре и заемаше задната трета на най-горния етаж. Боби никога не беше виждал нощен клуб, освен заведението на Леон, и мястото му се стори едновременно впечатляващо и смуцаващо. Впечатляващо заради размерите си, и заради изключителното по мерките на Боби качество на обзавеждането, и смуцаващо, защото в един нощен клуб през деня има нещо не съвсем реално. Шантаво. Той се огледа, пъхнал палци в задните джобове на новите си дънки, докато Джаки водеше шепнешком разговор с дълголик бял мъж в раздърпан син комбинезон. Залата беше обзаведена с кресла от тъмен дерматин, кръгли черни маси и дузини орнаментирани прегради от надупчено дърво. Таванът беше боядисан в черно, и всяка маса беше слабо осветена от малка лампичка, поставена във вдлъбнатина и насочена право надолу. В средата имаше сцена, ярко осветена с работни прожектори, окачени на жълт статив, и по средата ѝ стояха вишневочервени акустични барабани. Не беше сигурен защо, но точно те го смуцаваха: някакво косо чувство за почти живост, като че ли нещо точно на границата на зрението му всеки миг щеше да помръдне...

— Боби, — каза Джаки, — ела се запознай с Тъпкача.

Той мина по ивицата обикновен тъмен килим с цялото спокойствие, на което беше способен, и се изправи пред дълголикия мъж. Онзи имаше тъмна, започнала да оредява коса, и носеше бяла риза под комбинезона си. Очите му бяха присвити, и хлътналите бузи потъмнели от едnodневна брада.

— Е, добре, — каза мъжът, — ти искаш да бъдеш жокей? — Гледаше към фланелката на Боби, и Боби имаше неприятното чувство, че мъжът е на път да се разсмее.

— Тъпкача е бил жокей — каза Джаки. — Тежка категория. Нали така, Тъпкач?

— Така разправят — отвърна Тъпкача, все още гледайки Боби. — Преди маса време, Джаци. Колко часа си стоял включен? — попита той Боби.

Лицето на Боби пламна.

— Ами, предполагам, един.

Тъпкача вдигна гъстите си вежди.

— Все трябва да се почне отнякъде. — Той се усмихна. Зъбите му бяха малки и неестествено равни, и твърде многобройни, помисли си Боби.

— Боби, — намеси се Джаци, — защо не попиташ Тъпкача за онзи Скандал, за който ти е разправял Финландеца?

Тъпкача хвърли поглед към нея, след това отново към Боби.

— Познаваш Финландеца? Доста си навътре за хотдогаджия, май. — Той извади син пластмасов инхалатор от задния си джоб, пъкна го в лявата си ноздра, смръкна и го набуца обратно в джоба. — Лъдгейт. Скандала. Финландецът е разправял за Скандала? Трябва да го е дотирал с нещо.

Боби не знаеше какво означава това, но май не му беше времето сега да пита.

— Ами, този Скандал е някъде горе на орбита, и продава понякога стока на Финландеца...

— Без майтап? Да-а, поскри ми топката. Щях да ти кажа, че Скандала или е умрял, или е на умиране. По-щур е и от обикновените жокеи, разбираш ли какво значи това? Кукувица. Изфирясал. Не съм чувал за него от години.

— Тъпкач, — обади се Джеки, — мисля, че ще е най-добре Боби да ти разправи цялата история. Бийвър пристига тук следобед, и ще има някои въпроси към теб, та е по-добре да знаеш как стоят нещата...

Тъпкача я изгледа.

— Да-а, разбирам. Г-н Бийвър иска тази услуга, нали?

— Не мога да говоря от негово име — каза тя, — но и аз мисля същото. Имаме нужда от сигурно място за Брояча.

— Какъв брояч?

— Мен — обади се Боби. — Това съм аз.

— Супер — каза Тъпкача без нито капка ентузиазъм. — Елате тогава отзад в офиса.

Боби не можеше да си отлепи очите от киберпространствения дек, който заемаше една трета от древното дъбово бюро на Тъпкача. Беше матовочерен, правен по поръчка, без никакви търговски марки по него. Боби все се навеждаше напред, докато разказваше на Тъпкача за Две за ден и опита му за набег, за усещането за момиче и за това как майка му беше взривена. Това беше най-жестоко изглеждащият дек, който изобщо беше виждал някога, и си спомни, че Джаки беше казала, че Тъпкача е бил страхотен жокей на времето.

Когато Боби свърши, Тъпкача се облегна назад в стола си.

— Искаш ли да го пробваш? — попита той. Изглеждаше уморен.

— Да го пробвам?

— Дека. Мислех си, че може би искаш да го пробваш. Нещо си търкаш особено задника в стола. Или ти се ще да го пробваш, или ти се пикае наистина яко.

— Шибано точно, имам предвид да, мерси, да. Бих...

— Че що не? Няма начин някой да разбере, че това си ти, а не аз, нали? Защо не се включиш с него, Джеки? Един вид да му хвърляш по едно око. — Той отвори едно чекмедже на бюрото и измъкна два набора троди. — Но не прави нищо, окей? Просто се помотай и поогледай малко. Не се опитвай да набиращ координати. Дължа на Бийвър и Лукас една услуга, и се очертава като да им я плащам с това да те пазя жив и здрав. — Той подаде единия набор троди на Джаки, другия на Боби. Изправи се, хвана ръчките от двете страни на черния пулт, и го завъртя срещу Боби. — Действуй. Направо ще се изпразниш. На десет години е вече, гадорията, и още ще подпали задника на буквално каквото зърне. Един образ на име Джак Автоматичния я сглоби от нулата. Някога беше хардуерният спец на Боби Куайн. Двата заедно изгориха Сините светлини, само че това беше сигурно преди да си бил роден.

Боби вече си беше поставил тродите, и гледаше към Джаки.

— Включвал ли си се някога в тандем?

Той поклати глава.

— Добре. Ще се включим, но ще вися на лявото ти рамо. Ако кажа изключвай се, изключвай се. Видиш ли нещо странно, ще е защото аз съм с теб, ясно?

Той кимна.

Тя измъкна две дълги игли със сребърни глави от задната част на шапката си, свали я и я постави на бюрото до дека на Тъпкача. Плътна тродите по оранжевата копринена кърпа за глава и приглади контактите върху челото си.

— Да тръгваме.

Напред на пълна скорост, все напред, декът на Тъпкача включен високо горе над неоновите бази данни, топографии, които Боби не познаваше. Огромни, като планини, отчетливи и корпоративни в несъществуващите измерения на киберпространството.

— Задръж малко, Боби. — Гласът на Джаки, нисък и спокоен, до него в пустотата.

— Господи боже, това е направо мълния!

— Да, само че го задръж малко. Нямаме никаква полза от бързане. Искаш да позяпаш. Дръж ни тук горе и позабави малко.

Той намали скоростта, докато почти заплуваха. Обърна се наляво, очаквайки да я види, но там нямаше нищо.

— Тук съм, — обади се тя, — не се тревожи.

— Кой е този Куайн?

— Куайн? Някакъв жокей, познат на Тъпкача. Той ги е познавал всичките на времето.

Той зави рязко надясно, след това наляво, въртейки се плавно по едно пресичане на мрежата, пробвайки управлението на дека. Беше изумително, абсолютно различно от всичко, което той беше усещал преди в киберпространството.

— По дяволите. Това нещо кара Оно-Сендая да изглежда като детска играчка...

— Вероятно в него има схеми на Оно-Сендай. Тъпкача казва, че някога са използвали тях. Вдигни ни малко нагоре...

Те се издигнаха без усилие през мрежата, и данните заизчезваха под тях.

— Тук горе няма на какво да ти се закачи окото — оплака се той.

— Грешка. Като повисиш достатъчно в празните сектори, можеш да видиш интересни работи...

Тъканта на мрежата точно пред тях като че ли затрептя.

— Тъъ, Джаки...

— Спри тук. Задръж. Всичко е окей. Повярвай ми.

Някъде далече ръцете му се движеха над непривичната клавиатура. Задържа ги на едно място, докато част от киберпространството се замъгли и побеля като мляко.

— Какво...

— Danbala ar monte I, — каза глас, който пронизваше главата му и оставяше в устата му вкус на кръв. — Данбала я язди. — Боби някак си знаеше какво означават думите, но гласът отекваше в главата му като желязо. Побелялото пространство се раздели, като че ли забълбука и се превърна в две области от местещо се сиво.

— Легба, — каза тя, — Легба и Угу Ферай, бог на войната. Папа Угу! Сен Жак Мажьор! Viv la Vyei!

Железният смях изпълни мрежата, цепейки главата на Боби.

— Mar kite tout mize ak tout giyon, — каза друг глас, течен, живачен и студен. — Гледай, Папа, тя е дошла тук, за да се освободи от лошия си късмет! — След това и този се разсмя, и Боби се напъна да подтисне надигащата се вълна от истерия, когато сребристият смях се надигна през него като мехури.

— Имала ли е тя лош късмет, конят на Данбала? — прогърмя железният глас на Угу Ферай, и за момент на Боби му се стори, че вижда в сивата мъгла да проблясва фигура. Гласът забоботи в чудовищния си смях.

— Наистина! Наистина! Но не знае го тя! Не е тя мой кон, не, иначе бих поправил късмента ѝ! — Боби искаше да се разплаче, или да умре, каквото и да е, за да избегне гласовете, абсолютно невъзможния вятър, който беше започнал да духа от сивите облаци, горещ влажен вятър, който миришеше на непознати му неща. — И тя сторва молитва на Девата! Чуй ме, малка сестрице! La Vyej e naistina близо!

— Да, — каза другият, — тя се движи през Моето царство сега, царството на Мен, господаря на пътищата и пътеките.

— Но аз, Угу Ферай, ти казвам, че и враговете ти също са близо! Към портите, сестро, и внимавай!

И след това сивите области избледняха, разпаднаха се и се свиха...

— Изключвай се — каза тя. Гласът ѝ беше слаб и далечен. След това добави:

— Лукас е мъртъв.

Тъпкача измъкна бутилка скоч от чекмеджето на бюрото си и внимателно наля шест сантиметра в пластмасова чаша.

— Изглеждаш като настъпено лайно — каза той на Джаки, и Боби беше изненадан от нежността в гласа му. Бяха се изключили преди поне десет минути, и никой не беше казал каквото и да било. Джаки изглеждаше смачкана и непрекъснато хапеше долната си устна. Тъпкача изглеждаше или нещастен, или ядосан, Боби не беше сигурен кое точно.

— Откъде го изрови това, че Лукас е мъртъв? — напъна се Боби. Струваше му се, че тишината се надига в задръстения офис на Тъпкача като нещо, което може да те задави.

Джаки погледна към него, но като че ли не го виждаше.

— Нямаше да дойдат така при мен, ако Лукас беше жив — каза тя. — Има си договори, съглашения. Легба винаги се явява пръв, но трябваше да е дошъл с Данбала. Личността му зависи от това лоа, с което той се проявява. Лукас трябва да е мъртъв.

Тъпкача бутна чашата уиски по бюрото, но Джаки поклати глава, тродите още опасваха челото ѝ, хром и черен найлон. Той направи отвратена физиономия, дръпна чашата обратно и я надигна.

— Купища дрънканици. Нещата звучаха далеч по-смислено преди вие да почнете да се мешате в тях.

— Не сме ги довели ние, Тъпкачо — каза тя. — Те просто си бяха тук, и ни намериха, защото ги разбрахме!

— Същите дрънканици — уморено каза Тъпкача. — Каквото и да са те, и откъдето и да са дошли, те просто са се нагодили към това, което няколко откачени чернилки са очаквали да видят. Чактисваш ли? Няма една капка начин там вътре да има к'вото и да било, на което да трябва да му плямпаш на шибан тарамбукски хаитянски! И ти, и твоят вуду култ просто сте видели тези работи, и сте видели далаверата, и Бийвър и Лукас и останалите са преди всичко бизнесмени. А тези проклети неща си ги бива да сключват сделки! Естествено е! — Той зави капачката на бутилката и я бутна обратно в чекмеджето. — Знаеш ли, захарче, може би просто някой много голям, с купища мускули в мрежата просто те използва. Проектира ти тези неща, всичките тези глупости... И ти знаеш, че това е възможно, нали? Нали, Джаки?

— Няма начин — каза Джаки. Гласът ѝ беше студен и равен. — Но не мога да обясня откъде го знам...

Тъпкача измъкна черна пластмасова кутийка от джоба си и започна да се бръсне.

— Да-да — каза той. Бръсначът бръмчеше покрай линията на челюстта му. — Живял съм в киберпространството осем години, нали? Е, добре, знам, че там нямаше абсолютно нищо, поне не тогава... Както и да е, искаш ли да се обадя на Лукас, или да те успокоя по един или друг начин? Имаш ли телефона на Ролса му?

— Не. Не си давай зора. По-добре да не вдигаме много шум, докато не се появи Бийвър. — Тя се изправи, махна тродите и взе шапката си. — Отивам да се опъна и да пробвам да поспя. Хвърляй по едно око на Боби... — Обърна се и излезе. Изглеждаше, като че ли ходи насън, всичката ѝ енергия беше изчезнала.

— Великолепно — каза Тъпкача, прокарвайки бръснача по горната си устна. — Искаш ли едно питие? — попита той Боби.

— Ами, — започна Боби, — май е малко рано...

— За теб, може би. — Тъпкача пхна бръснача обратно в джоба си. Вратата се затвори зад Джаки, и той се наведе леко напред.

— Как изглеждат те, малкия? Зърна ли нещо?

— Някак си сивкави. Мъхнати...

Тъпкача изглеждаше разочарован. Облегна се обратно назад в стола.

— Не вярвам да можеш да ги видиш добре, освен ако не си част от нещата. — Той потропа с пръсти по ръкохватката на стола. — Мислиш ли, че са реални?

— Ами, не бих пробвал да си правя бъзици с някой от тях...

Тъпкача го изгледа.

— Не би? Е, може да си по-хитър, отколкото изглеждаш. И аз също не бих пробвал да си правя бъзици с тях. Излязох от играта преди да почнат да се появяват...

— И какво мислиш, че са те?

— Аха, и ставаш още по-хитър... Просто не знам. Както казах вече, нещо ми е трудно да преглътна, че те са група хаитянски вуду божества, но кой знае? — Той присви очи. — Възможно е да са вирусни програми, които са тръгнали по мрежата и са се възпроизвеждали, и са станали наистина умни... И това вече е

страшничко; може би Тюринговите ченгета искат да не се вдига шум. Или пък може ИИ-тата да са намерили начин да отцепват части от себе си в мрежата, от което Тюринговците ще пощуреят. Познавах един тибетчанин, правеше хардуерни джаджи за жокеите, та той казваше, че са тулпи.

Боби премига.

— Тулпата е мисловна форма, нещо от сорта. Предубеждение. Наистина големите хора могат да създадат нещо като призрак, направен от негативна енергия. — Той сви рамене. — Още дрънканици. Като на вуду приятелите на Джаки.

— Ами, имам чувството, че Лукас и Бийвър и останалите направо твърдо играят като че ли всичко това е реално, не като че ли е просто идея...

Тъпкача кимна.

— Точно така. И освен това намазват от цялата работа наистина много яко, така че там има нещо. — Той сви рамене и се прозя. — И аз трябва да поспя. Можеш да правиш каквото искаш, стига да си държиш ръцете по-далече от дека ми. И не се опитвай да излезеш, иначе десет вида аларми ще се съдерат да пицят. В хладилника зад бара има сокове и сирене и дрога...

Боби реши, че мястото все още е малко страшничко, дори при положение че сега беше негово, но че е достатъчно интересно, за да си струва шубето. Той се разходи напред-назад зад бара, докосвайки дръжките на кранчетата за бира и хромираните им отвори. Имаше машина за правене на лед, и друга, която цедеше вряла вода. Той си направи една чаша японско бързоразтворимо кафе и прегледа списъка от аудиокасети на Тъпкача. Никога не беше чувал за който и да било от съставите или певците. Чудеше се дали това означава, че Тъпкача, който е стар, обича старите работи, или че всичко това е толкова ново, че няма да стигна до Баритаун през Леон поне още две седмици... Под сребристо-черния универсален кредитен пулт на края на бара откри оръжие, малък дебел автоматичен пистолет с пълнител, стърчащ право надолу от дръжката. Беше залепен под бара с ивица от зеленикаво велкро, и той реши, че няма да е добра идея да го пипа. След малко вече не се чувстваше наплашен, само му беше скучно и нервно. Взе

изстиващото кафе и отиде сред масичките. Седна до една и си представи, че е Нулевиът Брояч, най-големият пултов герой в Агломерата, и че чака някакви типове да дойдат да обсъждат една сделка, да предложат някакъв набег, от който те остро се нуждаят и който никой друг освен него не би могъл и да си помисли да направи.

— Разбира се — каза той със замъглени очи на празния нощен клуб. — Ще го срежа за вас... Ако имате достатъчно пари... — Те побледняха, когато той назова цената си.

Мястото беше звукоизолирано; изобщо не се чуваше шумът от сергиите на четиринайсетия етаж, само бръмченето на някакъв климатик и от време на време гъргоренето на машината за гореща вода. Уморен да си играе на всесилния Нулев Брояч, Боби остави чашата кафе на масата и отиде до входната врата, прокарвайки длан по старата преплетена копринена връв, окачена между полираните месингови дръжки. Внимавайки да не докосва самите стъклени врати, той се покатери на евтино желязно столче с облепена с лепенки дерматинова седалка, оставено до прозорчето към гардероба. В гардероба светеше прашна крушка; можеш да видиш една дузина стари дървени куки, увиснали на стоманени пръчки, и на всяка от тях окачено кръгло жълто надписано на ръка номерче. Той предположи, че Тъпкача понякога поглежда оттук, за да провери клиентелата. Беше му трудно да си представи защо всъщност някой, който е бил такъв забележителен жокей на времето си ще иска да върти нощен клуб, но предполагаше, че това сигурно е нещо като хоби. Предполагаше, че ако въртиш нощен клуб, можеш да си намериш един куп момичета, но вероятно ако си богат можеш да си ги намериш така или иначе. А ако Тъпкача беше бил топ-жокей осем години, то Боби предполагаше, че той трябва да бъде богат...

Припомни си сцената в мрежата, сивите облаци и гласовете. Потрепери. Все още не разбираше как това може да означава, че Лукас е мъртъв. Как така Лукас можеше да е мъртъв? След това си спомни, че майка му е мъртва, и това също не му изглеждаше особено реално. Господи. Всичко това му лазеше по нервите. Искаше му се да е навън, от другата страна на вратите, да разглежда сергиите и купувачите и хората, които просто се разхождаха наоколо...

Той се протегна и побутна велурената завеса настрани, само колкото да може да погледне през дебелото старо стъкло, поглъщайки

дъгоцветната шарения на сергиите и характерната небрежна походка на купувачите. И право срещу него, точно в средата на всичко, зад маса, претрупана с допълнителни аналогови VOM-ове, логически анализатори и регулатори на напрежението, стоеше безрасовото, с щръкнали кости лице на Леон, и дълбоко разположените отблъскващи очи изгледаха Боби така, че като че ли се чу прецтракване от разпознаването. И след това Леон направи нещо, което Боби не можеше да си спомни да го е виждал да прави когато и да било. Усмихна се.

23. ПО-БЛИЗО

Стюардът на JAL ѝ предложи няколко симстимови касети: посещение на Фокстънската ретроспектива при Тейт от предишния август, многосерийна приключенка, записана в Гана (Ашанти!), извадки от „Кармен“ на Бизе, гледана от частна ложа в Токийската опера, или половин час от копродукцията-шоу на Тали Ишъм „Водещи фигури“.

— Първият ви полет ли е, мис Овски?

Марли кимна. Беше се записала при Палеологос под моминското име на майка си, което сигурно беше глупава идея.

Стюардът се усмихна разбиращо.

— Една касета определено ще ви облекчи излитането. „Кармен“ е много популярна тази седмица. Страхотни костюми, наистина.

Тя поклати глава — не беше в настроение за опери. Отвращаваше се от Фокстън, и би предпочела да изпита пълната сила на ускорението, отколкото да изживее Ашанти!. Взе касетката с Тали, като най-малко зло от четирите.

Стюардът провери коланите ѝ, подаде ѝ касетата и малка еднократна тиара от сива пластмаса и се отдалечи. Тя постави пластмасовите троди, включи ги в ръчката на седалката, въздъхна и постави касетата в отвора до куплунга. Вътрешността на совалката на JAL изчезна в експлозия от егейско синьо, и пред очите ѝ думите ТАЛИ ИШЪМ — ВОДЕЩИ ФИГУРИ се простряха върху безоблачното небе, изписани с елегантни курсивни букви.

Тали Ишъм беше константа в симстимовата индустрия откакто Марли се помнеше, едно Златно Момиче без възраст, което се беше появило с първата вълна на новата медия. Марли се оказа затворена в загорелия, строен, невъобразимо комфортен сензориум на Тали. Тали се усмихваше, дишаше дълбоко и леко, елегантните ѝ кости се плъзгаха в прегръдките на мускулатура, която като че ли не знаеше какво е напрежение. Включването в нейните стим-записи беше като плуване в басейн от перфектно здраве, усещане за пролет във високите

извивки на стъпалата ѝ и в допира на гърдите ѝ в копринено белия египетски памук на простичката ѝ блуза. Беше се навела над нащърбен бял парапет над гръцко островно градче, и под нея каскада цъфтящи дървета се спускаше надолу по склона на хълм, съграден от побелял камък и тесни, извити пътечки. В пристанището извири параходче.

— Туристите в момента бързат обратно към кораба за разходки — каза Тали и се усмихна, и когато тя се усмихна Марли усети гладкостта на белите зъби на звездата и свежестта на устата ѝ, и камъкът на парапета беше приятно грапав под допира на голите ѝ ръце. — Но един от посетителите на нашия остров ще остане този следобяд с нас, един, когото отдавна искам да срещна, и съм сигурна, че ще бъдете приятно изненадани, тъй като той обикновено избягва срещите с големите медии... — Тя се изправи, обърна се и се усмихна в загорялото, усмихнато лице на Йозеф Вирек.

Марли дръпна електродите от челото си, и бялата пластмасова вътрешност на совалката като че ли се стовари на мястото си около нея. На пулта отпред мигаха предупредителни знаци, и тя усещаше вибрация, която като че ли ставаше все по-фина...

Вирек? Тя погледна набора троди.

— Е, добре. Предполагам, че наистина си водеща фигура...

— Моля да ме извините? — Студентът-японец до нея се поклати под коланите си в странно подобие на поклон. — Някакви проблеми със стима си ли имате?

— Не, не. Вие ме извинете... — Тя отново постави тродите, и вътрешността на совалката се разтвори в бръмченето на сензорни смущения, кипящ меланж от усещания, който внезапно изчезна в спокойната грация на Тали Ишъм, която държеше хладната, твърда ръка на Вирек и се усмихваше в меките му сини очи. Вирек върна усмивката, зъбите му бяха много бели.

— Радвам се, че съм тук, Тали — каза той, и Марли се остави да потъне в реалността на касетката, да възприеме записаните сензорни възприятия на Тали като нейни собствени. Стимът беше нещо, което тя обикновено избягваше, нещо в личността ѝ не приемаше изискваната степен на пасивност.

Вирек носеше тънка бяла риза, памучни панталони, навити до под коляното, и обикновени сандали от кафява кожа. Все още държейки ръката му, Тали отново се обърна към парапета.

— Сигурна съм, — започна тя, — че нашите зрители се вълнуват от много неща...

Морето изчезна. До хоризонта се простря начупена равнина, покрита със зеленикавочерна растителност, и прорязана от силуетите на неоготическите кули на църквата на Гауди на Саграда Фамилия. Границите на света се губеха в ниска ярка мъгла, и над равнината се носеше звук като от потопени във вода камбани...

— Днес нашите зрители наброяват един — каза Вирек и погледна Тали през кръглите си очила без рамки. — Здравсти, Марли.

Марли се опита да достигне тродите, но ръцете ѝ бяха от камък. Гравитационната сила, совалката се издига от бетонната си писта... Той я беше уловил като в капан...

— Разбирам — каза Тали усмихнато и се облегна обратно на парапета, с лакти върху топлия грапав камък. — Каква чудесна идея. Вашата Марли, хер Вирек, сигурно е наистина щастливо момиче... И след това се сети, Марли се сети, че това не е Sense/Net-овското шоу на Тали Ишъм, а част от конструкта на Вирек, програмирана ситуация, събрана от годините на „Водещи личности“, и че вече няма избор, няма изход, освен да я приеме, да слуша, да предостави на Вирек вниманието си. Фактът, че той я беше хванал тук, че я беше приковал така ѝ казваше, че интуицията ѝ е била права. Че машината, структурата, е тук, реална. Парите на Вирек бяха нещо като универсален разтворител, размиващ всякакви бариери пред волята му...

— Съжалявам да науча, че си разтревожена — каза той. — Пако ми казва, че бягаш от нас, но аз предпочитам да го разглеждам като стремеж на човек на изкуството към неговата цел. Предполагам, че си усетила нещо от природата на моя гесталт, и че то те е уплашило. Разбираемо е. Тази касета беше приготвена един час преди излитането ти от Орли. Разбира се, ние знаем къде отиваш, но нямам намерението да те следвам. Ти просто си вършиш работата, Марли. Съжалявам единствено че не можахме да предотвратим смъртта на твоя приятел Ален, но вече знаем кои са убийците му и кои са техните работодатели...

Очите на Тали Ишъм сега бяха очите на Марли, и те бяха впити в тези на Вирек, в които гореше синя енергия.

— Ален беше убит от агенти, наети от Биолоборатории Маас, — продължи той, — и именно Маас са му дали координатите, към които пътуваш сега, а също и холограмата, която си видяла. Връзката ми с Биолоборатории Маас е била, най-меко казано, нееднозначна. Преди две години мой подчинен се опита да ги купи. Обсъжданата сума би повлияла цялата световна икономика. Те отказаха. Пако определи, че Ален е умрял, защото те са открили, че той се опитва да продаде информацията, която са му дали, да я продаде на трета страна... — Той се намръщи. — Извънредно глупаво, защото той нямаше и представа от същността на продукта, който предлагаше.

Точно в стила на Ален, помисли си тя, и усети вълна от жалост. Отново го видя свит на отвратителния килим, с гръбнак, очертан под зеления плат на якето...

— Предполагам, че се досещаш, че моето издирване на автора на кутиите включва нещо повече от изкуство, Марли. — Той махна очилата си и ги изтри в гънка на бялата си риза; струваше й се, че в изчислената човещина в движението му има нещо светотатствено. — Имам основания да предполагам, че създателят на тези предмети донякъде е в състояние да ми предложи свобода, Марли. Не съм добре със здравето. — Той постави отново очилата, нагласяйки внимателно фините златни дръжки. — Когато за последен път поисках изглед на биованата в Стокхолм, в която се намирам, ми беше показано нещо като три железопътни контейнера, омотани в капеща мрежа от тръби... Ако можех да напусна това, Марли, или по-точно да напусна разбунтувалата се тълпа клетки, която то съдържа... Е, — той отново се усмихна с прочутата си усмивка, — какво не бих платил?

И очите на Тали-Марли се завъртяха към прострелите се тъмни лишеи и далечните кули на изместената катедрала...

— Изгубихте съзнание — казваше стюардът, и пръстите му се движеха до шията й. — Това не е рядкост, и медицинските ни компютри твърдят, че сте в отлично здраве. За всеки случай приложихме дермадиск, за да облекчим адаптационния синдром, който е възможно да изпитате преди влизането в дока. — Ръката му се дръпна от шията й.

— „Европа след дъждовете“ — каза тя. — Макс Ернст. Лишеите...

Човекът се вгледа в нея. Лицето му беше внимателно и изразяваше професионална загриженост.

— Извинете ме? Бихте ли го повторили?

— Извинявам се — каза тя. — Просто сънувах... Пристигнахме ли вече там, на терминала?

— След около час.

* * *

Орбиталният терминал на Джапан Аероспейс беше бял тороид, отрупан с куполи и обрамчен от тъмни овални отвори на докове. Терминалът над г-мрежата на Марли — въпреки че нагоре беше изгубило обичайното си значение — изобразяваше доста груба анимация на въртящия се тороид, докато поредица от гласове съобщаваха на седем езика, че пътниците на борда на совалка 580 на JAL, терминал Орли 1, ще бъдат приети на терминала на станцията при първа възможност. JAL поднасяше извиненията си за забавянето, което се дължи на редовни ремонтни работи в седем от дванадесетте дока...

Марли се присви в мрежата, виждайки вече незримата ръка на Вирек във всичко около нея. Не, помисли си тя, трябва да има начин. Искам да се измъкна, каза си тя, искам да изкарам няколко часа като свободен човек, и след това ще свърша работата... Сбогом, хер Вирек, връщам се в света на живите, където бедният Ален никога няма да се върне. Ален, който умря, защото приех работата ви. Тя мигна, когато се появи първата сълза, след това зяпна с широко отворени като на дете очи мъничката плуваща във въздуха капчица, в която се беше превърнала сълзата...

И Маас, чудеше се тя, кои бяха пък те? Вирек твърдеше, че те са убили Ален, че Ален беше работил за тях. Тя имаше смътни спомени за съобщения по масмедиите, нещо свързано с най-новото поколение компютри, някакъв умопомрачително сложно звучащ процес при който безсмъртни хибридни ракови клетки произвеждаха специални

молекули, които ставаха части от схеми. Тя си спомни, че Пако беше казал, че екранът на мобифона му е производство на Маас...

Вътрешността на тороида на JAL беше толкова успокояваща, незабележителна и подобна на кое да е претъпкано летище, че на Марли ѝ се искаше да се разсмее. Същият мирис на парфюм, напрежение на нерви и добре кондициониран въздух, същият фонов шум на разговори. Осемте десети гравитация биха направили по-лесно мъкненето на куфар, но тя носеше само черната си чантичка. Измъкна билетите си през един от закопчаните с цип вътрешни джобове и потърси номера на совалката за връзка из колоните числа, изписани на най-близкия стенен екран.

Два часа до отлитането. Каквото и да казваше Вирек, тя беше сигурна, че машината му вече работи, прониквайки в екипажа на совалката или набора ѝ от пътници, и заместванията биват гресирани от слой пари... Щеше да има болести, промени в плановете и инциденти в последния момент...

Тя праметна чантичката през рамо и тръгна по вдлъбнатия бял керамичен под, като че ли наистина знаеше къде отива, или че има някакъв план, но с всяка стъпка разбираше, че това не е така.

Тези меки сини очи я преследваха.

— Върви по дяволите — каза тя, и някакъв руски бизнесмен с масивна челюст и тъмен костюм от Гинза подсмръкна и вдигна факса си, отграждайки я от своя свят.

— И ѝ викам на тая кучка, значи, или ги качваш тези оптоизолатори заедно с изключвателите на Сладката Джейн, или ще ти залепя задника за преградата с уплътнителна паста... — Пресипналият женски смях накара Марли да вдигне поглед от чинията суши. Трите жени седяха през две празни маси от нея, тяхната маса беше затрупана с халби бира и купчини стиропорови подноси, омазани с кафяв соев сос. Едната от тях се оригна шумно и отпи глътка бира.

— И как ѝ дойде, Рез? — Това по някакъв начин беше повод за още по-дълъг смях, и жената, която първа беше привлякла вниманието на Марли, обхвана глава с ръце и се захили така, че раменете ѝ се

затресоха. Марли гледаше с празен поглед триото, чудейки се какви ли са те. Смехът се успокои, и първата жена отново седна, бършейки сълзите от очите си. И трите са доста пийнали, реши Марли, млади, шумни и груби. Първата жена беше слаба, с остро лице и широки сиви очи над тънък прав нос. Косата ѝ имаше някакъв невъзможен сребрист оттенък, подрязана късо като на ученик. Носеше твърде голям брезентов жакет или яке без ръкави, цялото в издути джобове, копчета и правоъгълни ивици велкро. Беше разкопчано и откриваше откъм мястото на Марли малка кръгла гърда, обхваната от нещо, приличащо на сутиен от фина розова и черна дантела. Другите две бяха по-стари и по-пълни, и мускулите на голите им ръце се очертаваха рязко в идващата като че ли отникъде светлина на терминалното кафе.

Първата жена сви рамене вътре в широкото яке.

— Не че би го направила, де.

Втората отново се разсмя, но не толкова сърдечно, и погледна хронометъра си, окачен на ръката ѝ на широка кожена каишка.

— Време ми е. Трябва да отскачам до Цион, след това осем контейнера алги за шведите. — Бутна стола си назад, изправи се и Марли прочете избродираната кръпка върху раменете на черния ѝ кожен жакет:

О'ГРЕЙДИ — ВАДЖИМА
ЕДИТ С.
ИНТЕРОРБИТАЛЕН ТРАНСПОРТ

Жената до нея също се изправи и придърпа нагоре торбестите си дънки.

— Казвам ти, Рез, оставиш ли тая путка да те метне с прекъсвачите, името ти ще пострада.

— Извинете ме — намеси се Марли, борейки се с несигурността в гласа си.

Жената в черния жакет се обърна и я изгледа?

— Да? — Огледа я отгоре додолу, без да се усмихва.

— Видях на жакета ви името Едит С. Това кораб ли е? Космически кораб?

— Космически кораб? — Жената до нея повдигна вежди. — О, да, сладурче, цял грамаден космически кораб!

— Влекач е — каза жената в черния жакет, обърна се и тръгна към изхода.

— Искам да ви наема — каза Марли.

— Да ме наемеш? — Сега всички я гледаха, лицата им бяха безизразни и без усмивка. — Какво ще рече това?

Марли заровичка из черната брюкселска чанта и измъкна половината от пачката Нови Йени, която туристическият агент Палеологос ѝ беше върнал, след като си беше удържал таксата.

— Ще ти дам това...

Момичето с късата сребриста коса подсвирна тихичко. Жените размениха погледи. Тази в черното сви рамене.

— Исусе Христе. Къде искаш да ходиш? До Марс ли?

Марли отново се зарови в чантичката и измъкна сгънатата синя хартийка от пакет Голоаз. Подаде я на жената с черния жакет, която я разгъна и прочете орбиталните координати, записани със зелен фулмастер от Ален.

— Е, — каза жената, — това е доста кратък полет за тези пари, но О'Грейди и аз трябва да сме в Цион в 23.00 GMT. Договор. Ти какво ще кажеш, Рез?

Тя подаде хартийката на седналото момиче, което я прочете, погледна нагоре към Марли и попита:

— Кога?

— Сега, — отвърна Марли, — веднага.

Момичето се опря на масата и се надигна, краката на стола ѝ изтракаха по керамичния под, и жакетът ѝ се разтвори, показвайки на Марли, че това, което беше сметнала за сутиен от розова и черна дантела, е всъщност татуирана роза, която изцяло покриваше лявата ѝ гърда.

— На път сме, сестричко, наличността в брой.

— Има предвид че иска парите сега — обади се О'Грейди.

— Не искам никой да знае къде отиваме — каза Марли.

Трите жени се разсмяха.

— Улучила си подходящото момиче — каза О'Грейди, и Рез се ухили.

24. ПРАВО НАДОЛУ

Заваля дъжд, когато той отново обърна на изток, насочвайки ги към крайните предградия на Агломерата и опушения пояс на промишлените зони. Валеше като плътна стена, заслепявайки го, докато не откри ключа за чистачките. Руди не се беше погрижил за тях, така че трябваше да намали скоростта, воят на турбината премина в рев, и продължи по крайпътната ивица. Апроновата торба застъпваше накъсаните кожуси на стари камионни гуми.

— Какво има?

— Не виждам. Чистачките не са в ред. — Той натисна бутона за фаровете, и четири плътни лъча блеснаха от двете страни на екранолета и изчезнаха в сивата стена от падаща вода. Поклати глава.

— Защо не спрем?

— Твърде близо сме до Агломерата. Всичко наоколо се патрулира. Коптери. Ще ни сканират идентификационния номер на покрива, ще видят, че номерата ни са от Охайо и че шасито е със странна конструкция. Може да поискат да ни направят проверка. По-добре да го избегнем.

— Какво ще правиш сега?

— Ще карам край пътя, докато намеря къде да спра, след това ще ни пъкна под някакъв покрив, ако мога...

Той спря екранолета и го завъртя на място, и фаровете пробляснаха върху светлоотразителните диагонали на знак, отбелязващ страничен път. Тръгна към знака, издутата предна част на апроновата торба се прехвърли над дебел правоъгълен бетонен блок.

— Това може да свърши работа — каза, докато минаваха покрай знака. Пътят беше съвсем тесен: клони и храсти драскаха тесните странични прозорци и стържеха по бронираните стени на екранолета.

— Там има светлини — обади се Анджи и опъна напред предпазния си колан, за да се вгледа през дъжда.

Търнър различи воднистожълта светлина и сдвоени тъмни стълбове. Разсмя се.

— Бензиностанция. Останала от старата система, преди да прекарат големия път. Тук трябва да живее някой. Жалко, че не сме на бензин... — Той спусна екранолета по чакълестия склон; приближавайки се, видя, че жълтата светлина идваше от два правоъгълни прозореца. Като че ли забеляза някаква фигура да се появява на един от тях.

— Провинция. Тези момчета може да не ни се зарадват особено. — Той бръкна в парката, измъкна Смит & Уесъна от пластмасовия му кобур и го постави на седалката между краката си. Когато стигнаха на пет метра от ръждясалите бензинови колонки, той отпусна екранолета в широка локва и угаси турбината. Дъждът продължаваше да се лее по обдуханите листове ламарина, и фигура в пляскащо пончо от каки изскочи от предната врата на бензиностанцията. Той отвори страничния прозорец десетина сантиметра и надвика дъжда:

— Съжалявам че ви безпокоя. Трябваше да се махнем от пътя. Чистачките ни са скапани. Не знаехме, че сте тук долу.

Ръцете на онзи бяха скрити зад пластмасовото пончо на фона на светлината от прозорците, но беше очевидно, че държи нещо.

— Частна собственост — обади се мъжът. Дъждът течеше по лицето му.

— Нямахме как да продължим да се движим — извика Търнър. — Съжалявам, че ви обезпокоих...

Човекът отвори уста, започна да жестикулира с нещото, което държеше под пончото, и главата му експлодира. На Търнър почти му се стори, че това стана преди червената линия светлина да замахне надолу и да го докосне, дебел колкото молив лъч, подскачащ небрежно, като че ли някой си играеше с фенерче. Пръснаха червени струи, отмити мигновено от дъжда, и фигурата падна на колене и рухна напред, и изпод пончото се изплъзна омотан с жица Savage 410.

Търнър не беше усетил как се движи, но откри, че е форсирал турбината, че е завъртял лостовете към Анджи и се е измъкнал от предпазните колани.

— Кажа ли давай, карай през станцията. — След това нагоре, блъсна лоста, който отваря горния капак, с тежкия револвер в ръка. Бученето на черната Хонда го достигна в момента, когато капакът се отметна, спускаща се сянка над главите им, едва видима през падащия дъжд.

— Давай!

Натисна спусъка, преди тя да успее да ги изстреля напред през стената на старата бензиностанция, откатът блъсна лакътя му до изтръпване в покрива на екранолета. Куршумът експлодира някъде над главите им с доволен трясък; Анджи наклони машината и те се хвърлиха през дървената постройка, Търнър едва успя да вмъкне раменете и главата си обратно през капака. Нещо в къщата експлодира, сигурно бутилка пропан, и екранолетът отскочи наляво.

Анджи ги завъртя обратно, когато изскочиха през задната стена.

— Накъде? — надвика тя турбината.

Като в отговор черната Хонда се спусна, въртейки се около оста си, на дващестина метра пред тях, и вдигна сребриста пелена от дъжд. Търнър сграбчи лостовете и те се плъзнаха напред, хвърляйки десетметрови струи от локвите, удариха малкия боен хеликоптер право в поликарбоновата кабина, и металният фюзелаж се смачка като хартия под удара. Търнър дръпна машината назад и отново връхлетя, побързо. Този път смазаният коптер се заби в стволите на два мокри сиви бора и остана да лежи като някаква дългокрила муха.

— Какво стана? — каза Анджи с лице, скрито в дланите. — Какво стана?

Търнър дръпна регистрационните документи и прашните слънчеви очила от жабката във вратата пред тях, изрови фенерче и провери батериите.

— Какво стана? — повтори отново Анджи като запис. — Какво стана?

Той се измъкна обратно горе през покрива, с пистолета в едната ръка и фенерчето в другата. Дъждът беше поотслабнал. Скочи върху предницата и през бронята в дълбоките до глезен локви, и зацапа към изкривените черни ротори на Хондата.

Миришеше на изтекло самолетно гориво. Поликарбоновата кабина беше смазана като яйце. Той прицели Смит & Уесъна и включи ксеноновия фенер два пъти, два беззвучни взрива от безпощадна светлина, показали кръв и изкривени крайници под смазаната пластмаса. Изчака, след това включи фенерчето. Двама. Приблужи се, държейки фенерчето далече от тялото си, стар навик. Нищо не помръдваше. Миризмата на изтекло гориво се засили още повече. След това натисна изкривения капак. Той се отвори. И двамата носеха очила

за нощно виждане. Кръглото празно око на лазера сочеше право нагоре в нощта, и Търнър се протегна да докосне смачканата яка на якето от овча кожа на мъртвеца. Кръвта, покрила брадата на мъжа, изглеждаше много тъмна, почти черна в лъча на фенерчето. Беше Оуки. Завъртя лъча наляво и видя, че другият мъж, пилотът, е японец. Върна отново светлината и намери плоско черно шише до крака на Оуки. Вдигна го, пъкна го в един от джобовете на парката и претича обратно до екранолета. Въпреки дъжда оранжеви пламъци бяха започнали да лижат остатъците от бензиностанцията. Той се покатери на бронята на екранолета, оттам на корпуса, на покрива и обратно надолу през люка.

— Какво стана? — каза Анджи, като че ли той не беше излизал.
— Какво стана?

Той седна на седалката си, без да се занимава с предпазните колани, форсира турбината и завъртя машината.

— Хеликоптер от Хосака. Трябва да са ни следвали. Имаха лазер. Изчакали са, докато се махнем от магистралата. Не са искали ченгетата да ни намерят там. Когато се спуснахме тук долу, решиха да се оправят с нас, но сигурно са помислили, че оня нещастник е бил наш. Или просто са очистили свидетел...

— Главата му, — каза тя с треперещ глас, — главата му...

— Лазерът. — Търнър пое обратно по страничния път. Дъждът отслабваше, почти беше спрял. — Пара. Мозъкът се изпарява и черепът се пръсва...

Анджи се преви и повърна. Търнър управляваше с една ръка, в другата беше шишето на Оуки. Измъкна капачката със зъби и отпи голяма глътка „Дива пуйка“.

Когато стигнаха до крайпътната ивица, горивото на Хондата достигна пламъците на бензиностанцията, и безформената огнена топка отново върна Търнър към спирката, светлината на ракетите, побеляващото небе, докато самолетът се измъкваше към линията Сонора.

Анджи се изправи, избърса уста с гърба на дланта си и затрепера.

— Трябва да се измъкваме оттук — каза той, поемайки отново на изток. Тя мълчеше, и Търнър погледна настрани и я видя изправена вдървено в седалката, лицето ѝ беше празно и белтъците на очите ѝ блестяха в слабата светлина на приборите. Беше я виждал така в

спалнята на Руди, когато Сали ги беше повикала, и сега отново избликваше същият онзи език, меко, бързо дърдорене на нещо, което приличаше на туземен френски. Нямахме с какво да я запише, нямаше време, трябваше да кара...

— Успокой се — каза той, докато набираха скорост, — всичко ще бъде наред... — Зъбите ѝ тракаха; той го чуваше през воя на турбината. Спри, помисли си той, само докато пъхнеш нещо между зъбите ѝ, портфейла ѝ или намотана дреха. Ръцете ѝ дърпаха в спазми предпазните колани.

— В дома ми има болно дете. — Екранолетът замалко не изскочи от пътя, когато Търнър чу гласа, идващ от устата ѝ, дълбок и бавен и странно желеподобен. — Чувам да се хвърлят зарове за кървавата ѝ дреха. Много са ръцете, копаещи тази нощ гроба ѝ, и твоя също. Врагове се молят за смъртта ти, наемнико. Молят се до изпотяване. И молитвите им са река от страх. — И след това хъркане, което вероятно трябваше да бъде смях.

Търнър рискува да погледне отново, и видя сребриста нишка слюнка да се спуска от вцепенените ѝ устни. Дълбоките мускули на лицето ѝ се бяха изкривили в непозната му маска.

— Кой си ти?

— Аз съм Господарят на Пътищата.

— Какво искаш?

— Това дете за мой кон, да може да се движи между градовете на хората. Добре е, че караш на изток. Заведи я в твоя град. Отново ще я яздя. И Самеди язди с теб, стрелецо. Той е вятърът, който държиш в ръцете си, но е неверен Господарят на Гробищата, нищо че му служиш добре...

Той отново се обърна и я видя как се отпуска в сбруята колани, главата ѝ се килва и устата ѝ е отворена.

25. НЕБРЕЖЕН / ГОТИК

— Тук е телефонната програма на Финландеца — каза високоговорителчето под екрана, — а Финландеца го няма. Ако имате да смъквате нещо, кода за достъп го знаете вече. Ако имате да оставяте съобщение, оставяйте го вече.

Боби зяпна изображението на екрана и бавно поклати глава. Повечето телефонни програми бяха снабдени с козметични видео-подпрограми, написани за привеждане на изображението на собственика в по-добро съответствие с разпространените схващания за лична красота, заличавайки отблъскващото и лекичко моделирайки лицевите очертания в съответствие с идеализираните статистически норми. Ефектът на козметичната програма върху гротескните черти на Финландеца беше определено най-шантавото нещо, което Боби беше виждал някога, все едно някой се беше погрижил за муцуната на умрял лалугер с пълен набор моргаджийски гримове и парафинови инжекции.

— Не е естествено — каза Тъпкача, отпивайки скоч.

Боби кимна.

— Финландецът е агорафоб — продължи Тъпкача. — Тръпки го налазват, ако трябва да напусне този смачкан кенеф, дето го има за магазин. И е телефонен боклучар, просто не може да не отговори на телефона, ако е там. Почвам да си мисля, че онази кучка е права. Лукас е мъртъв и на главите ни се стоварва нещо много лайняно...

— Кучката вече го знае — каза Джаки иззад бара.

— Тя знае, — Тъпкача остави пластмасовата бутилка и попипа тънката си вратовръзка, — тя знае. Приказвала е с някакъв худу в мрежата, та знае...

— Добре де, Лукас не отговаря, Бийвър не отговаря, може и да е права — Боби се протегна и затвори телефона, прекъсвайки скърцането на сигнала.

Тъпкача беше облякъл плисирана риза, бяло вечерно сако и черни панталони със сатенени ивици по кантовете, и Боби реши, че

това е работното му облекло за в клуба.

— Няма никой — каза той, местейки поглед между Боби и Джаки. — Къде са Буцьо и Акулестия?

— Кои са Буцьо и Акулестия? — запита Боби.

— Барманите. Това не ми харесва. — Тъпкача стана от стола, отиде до вратата и внимателно откря една от завесите. — Какво, да им го начукам, правят тия скапаняци там? Ей, Брояч, това мяза на твоя диапазон. Я ела...

Боби се изправи, пълен с лоши предчувствия — не му се искаше да казва на Джаки или на Тъпкача, че е позволил на Леон да го види, защото не искаше да изглежда като уилсън — и отиде до собственика на клуба.

— Действай. Метни един поглед. Не позволявай да те видят. Така яко се правят че не ни гледат, че можеш направо да го надушиш.

Боби побутна завесата, внимавайки цепнатината да не стане поширока от сантиметър, и погледна навън. Пазаруващата тълпа като че ли беше напълно заместена от чернокръсти Готици в кожа и нитове, и — учудващо — от равна пропорция руси Непукисти, облечени в тазседмични книжни фланелки от Шинджуку и меки бели кожени обувки със златни халки за връзки.

— Де да знам, — каза Боби и погледна нагоре към Тъпкача, — ама те не може да са заедно, Непукисти и Готици, разбираш? Те са нещо като естествени врагове, в ДНК-то им е или там от сорта... — Той погледна отново. — По дяволите, има поне стотина.

Тъпкача пхна длани дълбоко в джобовете на плисираните си панталони.

— Познаваш ли някой от тези момчета лично?

— Ами Готиците, някои ги познавам достатъчно, за да ги заговоря. Само дето е трудно да ги различиш един от друг. Непукистите, те ще смачкат всичко дето не е Непукисти. Занимават се почти само с това. Ама пък мен скоро ме клаха Чворовете, пък те май са в мир с Готиците, така че кой знае?

Тъпкача въздъхна.

— И, доколкото предполагам, не ти се ще особено да излезеш навън и да питаш някого какво са си навили на пръста?

— Не — отговори Боби убедено. — Не ми се ще.

— Хмммм. — Тъпкача го изгледа преценяващо, по начин, който никак не хареса на Боби.

Нещо малко и твърдо падна от високия черен таван и тракна силно върху една от кръглите черни маси. Отскочи, тупна на килима, търкули се и спря между ботушите на Боби. Той автоматично се наведе и го вдигна. Старомоден машинен болт, с жлеб за отвертка, с кафява от ръждата резба и глава, омазана с матов черен латекс. Той погледна нагоре и в същия момент втори тупна на масата, и мярна изненадващо пъргавия Тъпкач зад бара, зад универсалната кредитна машина. Тъпкача изчезна, чу се мек дерящ звук — велкрото — и Боби разбра, че Тъпкача е измъкнал малкото плоско автоматично оръжие, което беше видял по-рано този ден. Огледа се наоколо, но Джаки я нямаше никъде.

Трети болт дрънна експлозивно върху гетинаксовата повърхност на масата.

Боби се забави още миг, объркан, след това последва примера на Джаки и се измъкна настрани, движейки се колкото се може по-тихо. Сви се зад една от дървените прегради в клуба и загледа как пада четвъртият болт, последван от тъничък водопад фин черен прах. Чу се скърцане, след това една квадратна стоманена плоча от тавана внезапно изчезна, дръпната в някакъв проход. Погледна бързо към бара, точно навреме, за да види как дебелият антиоткат на дулото на пистолета на Тъпкача се вдига нагоре...

От отвора висяха чифт тънки кафяви крака и сива роба от акулова кожа, изцапана с прах.

— Задръж, — каза Боби, — това е Бийвър!

— И още как — чу се отгоре глас, усилен и кух от ехото на прохода. — Махнете тая проклета маса.

Боби се измъкна иззад преградата и издърпа масата и столовете настрани.

— Дръж това — Бийвър провеси издут намастен пакет на един от ремъците на тогата, след това го пусна. Тежестта му едва не събори Боби на пода. — Сега се пази... — Бийвър се измъкна от прохода, увисна от ръба на отвора на ръце и скочи.

— Какво е станало със сирената, която бях сложил там? — запита Тъпкача, изправяйки се иззад бара с малкия автоматичен пистолет в ръка.

— Ето ти я — Бийвър хвърли мътносиво парче фенолова гума на килима. Беше увито с тънка черна жица. — Нямах друг начин да вляза без цяла една армия смотаняци да го разбере, както се е задало. Някой очевидно им е дал схемите на мястото, но са пропуснали този вход.

— Как си се качил на покрива? — запита Джаци, излизайки иззад една преграда.

— Не съм се качвал. — Бийвър бутна големите пластмасови рамки за очила нагоре по носа си. — Изстрелях една мономолекулярна жица от покрива на съседната сграда, и се плъзнах по нея с керамична макара. — Късата му къдрава коса беше пълна със сажди. Изглежда я тежко. — Знаеш вече.

— Да. Легба и Папа Угу, в мрежата. Включихме се с Боби през дека на Тъпкача...

— Взривили са Ахмед на магистралата в Джърси. Вероятно със същата базука, с която са ликвидирали майката на Боби...

— Кой?

— Още не е ясно, — каза Бийвър, коленичейки до пакета и щраквайки пригодените за бързо отваряне пластмасови закопчалки, — но вече започва да се оформя... Това, с което се занимавах, докато не чух, че Лукас е бил убит, беше да следя Чворовете, които обраха Боби за дека му. Сигурно това беше просто инцидент, най-обикновен бизнес, но това да се мотаят Чворове с нашия ледотрошач... Това определено можеше да донесе нещо, защото Чворовете са хотдогаджии, поне някои от тях, и те въртят по малко бизнес с Две за ден. И затова Две за ден и аз се въртяхме наоколо и душехме да научим каквото можем. Което се оказа партенка, като изключим че докато бяхме с боклукчийската кофа на име Аликс, втори помощник-вожд или там не знам какво си, на него му звънва противоположният му еквивалент, който Две за ден идентифицира като баритаунски Готик на име Раймонд. — Докато говореше, той вадеше от пакета и подреждаше оръжия, амуниции, инструменти, намотки жица. — Раймонд страшно иска да говорят, но Аликс е прекалено важен, за да го прави пред нас. „Сори, джентълмени, това е официална работа на вождове“, казва тъпото му лайно, и съответно наши нищожества се извиняват почтително и се скатават зад ъгъла. Дрънваме по мобифона на Две за ден до жокеите ни в Агломерата и ги насочваме към телефона на Аликс, действайте моментално. Забиват се те в разговора на Раймонд и

Аликс като жица в кашкавал. — Той измъкна крива пушка с дванадесеткратен мерник, малко по-дълга от предмишницата му, избра дебел магазинен пълнител от изложбата на килима, и ги съедини с щракване. — Да си виждал някога тези пукала? Южноафрикански, отпреди войната... — Нещо в гласа му и в линията на брадичката му внезапно накара Боби да осъзнае прикрития му бяс. — Раймонд като да се е свързал с някакъв тип, пълен с пари до ушите, който иска да наеме Готиците едно към едно, целия им апарат, да ги заведе в Агломерата да направят абсолютна масова сцена. Толкова много го иска, че е готов да наеме и Непукистите. Е, тогава вече лайното цапна вентилатора, защото Аликс си пада малко консервативен. Добър Непукист е само мъртвият, и то след х часа мъчения и пр. „Заеби я тая“, казва Раймонд, великият дипломат. „Говорим за големи пари тук, корпоративни.“ — Той отвори кутия дебели червени пластмасови патрони и започна да зарежда оръжието, щраквайки ги един след друг в магазина. — Можех и да не загрея, но напоследък все виждам разни официални типове от Биолоборатории Маас по новините. Станало е нещо много шантаво, в някакво тяхно място в Аризона. Някои хора казват, че било ядрен взрив, някои казват друго. А сега пък разправят, че главният им спец по биософтове е мъртъв, при нещо, което те казват, че било несвързан с другото инцидент. Става дума за Митчел, човекът, който повече или по-малко внедри тия неща. До момента никой друг дори не претендира да може да произведе биочип, така че Лукас и аз още от началото решихме, че тоя ледотрошач е производство на Маас. Ако изобщо това беше ледотрошач... Но нямахме идея от кого ли може да го е взел Финландеца, нито пък откъде може да го е взел пък онзи на свой ред. Ако обаче теглиш чертата под всичко, излиза като че ли Биолоборатории Маас се готвят да ни изпържат в сос. И тук е мястото, където смятат да го направят, защото са ни сгасили в ъгъла всичките тук.

— Де да знам де, — каза Тъпкача, — имам доста приятелчета в тази сграда...

— Имаше. — Бийвър остави пушката и започна да зарежда автомат Намбу. — Повечето от хората на този етаж и по-долния са били купени този следобяд. Кеш. Пълни сакове. Няколко са останали, но не са достатъчно.

— Тая нещo не ми се вярва. — Джаки взе чашата скоч от ръката на Тъпкача и я изпи на един дъх. — Какво пък чак толкова имаме, че да е притрябвало толкова яко на някого?

— Ей, — каза Боби, — не забравяй, че те сигурно не знаят, че Чворовете ми забърсах ледотрошача. Може да искат само него.

— Не. — Бийвър щракна магазина в Намбуто. — Не биха могли да знаят, че не си го покрил при майка ти, нали?

— Може би са минали оттам и са видели...

— И как тогава са знаели, че Лукас не го носи в Ахмед? — запита Тъпкача, връщайки се към бара.

— Финландецът също мислеше, че някой е пратил онези, тримата нинджи, за да го убият — каза Боби. — Само че каза, че те са имали някакви работи за измъкване на отговори...

— Пак Маас — отвърна Бийвър. — Който и да е, налице е сделката с Готиците и Непукистите. Щяхме да разберем и повече, но Аликс Чвора яхна белия кон и отказа да говори с Раймонд. Никаква съвместна работа с омразните Непукисти. Даже и нашите каубои биха загрели, че онази армия отвън е за да държи вас вътре. И такива като мен отвън. Хора с оръжия и т.н. — Той подаде зареденото Намбу на Джаки.

— Знаеш ли да действаш с оръжие? — запита той Боби.

— Разбира се — излъга Боби.

— Не — каза Тъпкача. — Имамe си достатъчно проблеми и без да даваме оръжие на него. Господи боже...

— Всичко това ми заформя мнението, — продължи Бийвър, че можем да очакваме някого да дойде тук за нас. Някой по-професионален...

— Ако просто не взривят целия Хипермарт на парчета и си заминат — обади се Тъпкача, — заедно с всички тези зомбита вътре...

— Няма — каза Боби, — иначе щяха вече да са го направили.

Всички го зяпнаха.

— Момчето заслужава похвала — каза Джаки. — Даде го право в десетката.

Двайсет минути по-късно Тъпкача гледаше мрачно Бийвър.

— Ти ще си го реализираш. Това е най-откаченият план, който съм чувал от маса време.

— Добре де, Бийвър, — намеси се Боби, — защо просто не се измъкнем обратно през вентилационната тръба, не се промъкнем по покрива и не се прехвърлим на съседната сграда? Да използваме нишката, по която си се прехвърлил ти?

— Покривът е покрит с Непукисти като лайно с мухи — отговори Бийвър. — Някои може дори да са имали достатъчно акъл, за да намерят капандурата, която отворих, за да слеза тук долу. Оставил съм им някоя и друга осколочна миничка. — Той се ухили грозно. — Освен това, съседната сграда е по-висока. Трябваше да се кача на покрива ѝ и да изстрелям мономола към тази. Не можеш да се катериш на ръце по мономолекулярна нишка, ще ти отхвъркнат пръстите.

— И как тогава, по дяволите, предлагаш да се измъкнем?

— Зарежи това, Боби — каза тихичко Джаки. — Бийвър е направил каквото трябваше. Сега той е тук при нас, и сме въоръжени.

— Боби, — каза Бийвър, — защо не ни повториш плана още веднъж, за да се увериш, че сме го разбрали...

Боби имаше неприятното усещане, че Бийвър по-скоро иска да се увери дали той е разбрал, но се облегна на бара и започна:

— Въоръжаваме се до зъби и чакаме, нали? Тъпкача и аз се връзваме към дека му и обдушваме мрежата наоколо, да пробваме дали можем да разберем какво става...

— Мисля, че ще мога да се справя и сам — възрази Тъпкача.

— По дяволите! — Боби се отблъсна от бара. — Бийвър каза! Искам да отида и да се включа! Как иначе изобщо мога да науча нещо?

— Да не ти пука, Боби, — каза Джаки, — давай нататък.

— Добре, — каза намусено Боби, — рано или късно образите, дето са наели Готиците и Непукистите да ни държат тук ще трябва да дойдат при нас. И като дойдат, ги почваме. Трябва ни поне един жив. Едновременно с това си пробиваме път навън, и Готици и там разни няма да са очаквали такава огнева мощ, така че изхвъркваме на улицата и духваме към Проектите...

— Мисля, че това горе-долу изчерпва нещата — каза Тъпкача, крачейки по килима към заключената и задрапирана врата. — Мисля, че като цяло е това. — Той притисна палец върху кодовата метална

плочка и полуотвори вратата. — Хей, ти там! Не ти! Ти с шапката! Дигай си задника насам. Искам да поговорим за...

Дебелият колкото молив червен лъч прониза вратата и завесите, два от пръстите на Тъпкача и премига над бара. Експлодира бутилка, и съдържанието ѝ пръсна навън като пара и сублимирали естери. Тъпкача остави вратата да се затвори, погледна обезобразената си ръка и се отпусна тежко на килима. Клубът бавно се изпълваше с коледната миризма на подгрят джин. Бийвър грабна сребрист сифон от бара и запръска пушещата завеса със селтерска вода, докато въгледвуокисният патрон не се изпразни и струята не секна.

— Имаш късмет, Боби. — Той хвърли бутилката назад през рамо. — На брат Тъпкача май не му се очертава скоро да трака на дек...

Джаки беше коленичила над ръката на Тъпкача и оттам се чуваха щракащи звуци. Боби мярна вида на каутеризирана плът, след това бързо погледна в друга посока.

26. СКАНДАЛА

— Знаеш ли, — каза Рез, висейки надолу с главата пред Марли, — изобщо не ми влиза в работата, но дали някой ще те очаква, когато пристигнем? Имам предвид, че ще те откарам дотам с гаранция, и ако не можеш да влезеш, ще те върна обратно до терминала на JAL. Но ако никой не те чака, не знам колко дълго ще ми се ще да вися наоколо. Това място е отпадък, и по такива се е навъдил разен шантав народ. — Рез — или Тереза, както разбра Марли от покритото с найлон свидетелство за пилот, прикрепено към пулта на Сладката Джейн — беше свалила брезентовото си яке за по време на пътуването.

Марли, замаяна от набора дермове, които Рез беше лепнала на китката ѝ, за да контрира конвулсивното гадене на космическия адаптационен синдром, гледаше към татуираната роза. Беше изпълнена в японски стил, стотици години стар, и Марли замаяно реши, че я харесва. Че всъщност ѝ харесва Тереза, която беше едновременно твърда и с нещо детинско в нея и загрижена за странната си пътничка. Рез беше харесала коженото ѝ яке и чантичката ѝ, преди да ги опакова в някаква стегната найлонова мрежа, вече натъпкана с касети, печатани книги и непрани дрехи.

— Не знам — успя да промърмори Марли. — Просто трябва да пробвам да вляза...

— Знаеш ли какво е това, сестричко? — Рез нагласяваше г-мрежата около раменете и подмишниците на Марли.

— Кое? — премига Марли.

— Мястото, където отиваме. То е част от старите конструкции на Тесие-Ашпул. Било е някога компютрите с главната им корпоративна памет...

— Чувала съм за тях — каза Марли, затваряйки очи. — Андреа ми каза...

— Разбира се, всеки ги е чувал — някога държаха целеничка Свободната станция. Даже я построили. След това оголили циците и я продали. Отрязали си жилището от вретеното и го извлекли на друга

орбита, само че преди това забърсали компютрите, откълцали ги и ги продали на боклукчия. Той никога не си мръднал пръста за тях. Не съм чула някой да се разполага там, но тук наоколо живееш както завариш... Предполагам, че това важи за навсякъде, де. Като например разправят, че леди Джейн, дъщерята на стария Ашпул, все още си живее в старото им място, окончателно превъртяла. — Тя подръпна професионално г-мрежата за последен път. — Окей. Просто се отпусни. Ще дам повечко газ на Джейн за двайсет минути, но пък ще стигнем бързо, за което предполагам че плащаш...

И Марли се плъзна обратно в някакъв пейзаж, изграден изцяло от кутии, огромни дървени Корнелови конструкции, в които материалните остатъци от любви и памет бяха изложени зад размазани от дъжда прашни стъкла, и фигурата на мистериозния им автор бягаше пред нея надолу по улици, павирани с мозайка от човешки зъби, и парижките ботуши на Марли тракаха сяпко по символи, очертани с матови златни коронки. Авторът беше мъж и носеше зеленото яке на Ален, и се боеше от нея повече от всичко на света. „Съжалявам“, викаше тя, тичайки след него. „Съжалявам...“

— Да, Тереза Лоренц, Сладката Джейн. Кодовете ли искате? Какво? Да, с гаранция сме пирати. Аз съм примерно Капитан шибания Хук... Скив, Джак, дай да ти дам кодовете, можеш да ги провериш... Казах вече, возя пътник. Моля за разрешение, и там по дяволите понататък... Марли Незнамсикаква, говори на френски насън...

Клепачите на Марли премигаха и се отвориха. Рез висеше в мрежата пред нея, и всяко мускулче по гърба ѝ беше прецизно очертано.

— Ей, — каза Рез и се завъртя в мрежата. — Съжалявам. Разръчках ги за теб, но нещо не звучат много ентузиазирано. Религиозна ли си?

— Не — каза обърканата Марли.

Рез направи физиономия.

— Добре. Надявам се тогава да можеш да прихванеш нещо от тези идиотщини. — Тя се измъкна от мрежата и направи стегнато задно салто, което я доведе на сантиметри от лицето на Марли. От ръката ѝ се проточваше към пулта оптична лента, и Марли за пръв път

забеляза деликатния небесносин куплунг, вживен на нивото на кожата на китката на момичето. Тя мушна конусчето на говорителче в дясното ухо на Марли и нагласи прозрачната тръбичка за микрофон, излизаща от него.

— Нямах право да смущаваш покоя ни тук — каза мъжки глас.
— Нашата работа е работата на Бога, и единствено ние сме виждали истинското Му лице!

— Ало? Ало, чувате ли ме? Името ми е Марли Крушкова, и имам спешна работа при вас. Или при някого на тези координати. Работата е свързана с една поредица от кутии, с колажи. Авторът на тези кутии е може би в огромна опасност! Трябва да го видя!

— Опасност? — Мъжът се изкашля. — Единствено Бог решава съдбата човешка. Ние тук сме свободни от страха. Но не сме и глупаци...

— Моля ви, изслушайте ме. Нае ме Йозеф Вирек, за да намеря автора на тези кутии. Но сега съм дошла, за да ви предупредя. Вирек знае, че сте тук, и агентите му ще ме последват...

Рез я гледаше втренчено.

— Трябва да ме пуснете да вляза! Ще ви кажа още...

— Вирек? — Последва дълга пауза от статични шумове. — Йозеф Вирек?

— Да, същият — каза Марли. — Виждали сте му сто пъти изображението, заедно с английския крал... Моля ви, моля ви...

— Дай ми твоя пилот — каза гласът, и надутостта и истерията изчезнаха, заменени от нещо, което харесваше на Марли още по-малко.

— Резервен е — каза Рез, отщраквайки огледалния шлем от червения комбинезон. — Мога да си го позволя, ти ми плати достатъчно...

— Не, — протестира Марли, — наистина, няма нужда... Аз... — Тя поклати глава. Рез разкопчаваше скобите при кръста на скафандъра.

— Не можеш да влезеш в нещо като това без костюм — каза тя. — Не знаеш какво представлява атмосферата им. Не знаеш дали изобщо имат атмосфера! И всякакви ми ти там бактерии, спори... Какво значение има? — Тя свали сребристия шлем.

— Имам клаустрофобия!

— Ох... — Рез я зяпна. — Чувала съм го това. Значи, че те е страх да бъдеш вътре в разни неща? — Тя изглеждаше искрено любопитна.

— Да, в малки неща.

— Като Сладката Джейн?

— Да, но... — Марли огледа претъпканата кабина, борейки се с паниката. — Това мога да го издържа, но не и шлема. — Тя потрепера.

— Добре, ще действаме така. Влизаш в костюма, но не слагаш шлема. Ще те науча как да го поставиш. Таф ли си? Иначе нито крачка навън от кораба ми. — Устата ѝ беше тънка права линия.

— Да, — каза Марли, — да...

— Ето го преходникът — каза Рез. — Шлюз до шлюз сме. Този капак се отваря, влизаш вътре, аз го затварям. След това отварям другата страна. След това си в каквото минава за атмосфера там вътре. Убедена ли си, че не искаш да сложиш шлема?

— Да — каза Марли, гледайки надолу към шлема, който държеше с червените ръкавици на скафандъра, към бледото си отражение в огледалното лицево стъкло.

Рез леко цъкна с език.

— Животът ти си е твой. Ако искаш да се върнеш, накарай ги да пратят съобщение през терминала на JAL за Сладката Джейн.

Марли се отблъсна тромаво и полетя напред към шлюза, не по-голям от изправен ковчег. Гръдната плоча на червения скафандър се удари силно във външния люк, и тя чу вътрешната да се затваря със съскане зад нея. Над главата ѝ светна лампа, и тя си припомни за лампичките в хладилниците.

— Довиждане, Тереза.

Нищо в отговор. Беше сама заедно с биенето на сърцето си.

След това външният капак на Сладката Джейн се отвори. Леката разлика в налягането беше достатъчна, за да я бутне в мрака отпред, който миришеше старо и тъжно човешки, миризма като на отдавна изоставена килия. Въздухът беше плътен и нечисто влажен и, все още премятайки се, тя видя капака на Сладката Джейн да се затваря зад нея. Лъч светлина блесна край нея, залюля се, завъртя се и я откри да се премята.

— Светлина, — избоботи грубо някой, — светлина за нашата гостенка, Джонс! — Беше гласът, който беше чула в слушалката. Той звънеше странно в желязната огромност на това място, в кухотата, която тя усещаше наоколо, и след това се чу стържещ звук и светна далечен ярък син пръстен, показвайки ѝ отдалечената извивка на стена или корпус от стомана и разтопена лунна скала. Повърхността беше разчертана и издълбана от прецизно изрязани канали и вдлъбнатини, където някога е било инсталирано някакво оборудване. В някои от подълбоките изрези все още висяха залепени дрипави парцали кафяв уплътнителен стиропор, други се губеха в мъртвочерна сянка... — По добре ѝ пусни връв, Джонс, преди да си е счупила главата...

Нещо удари рамото на костюма ѝ с влажно млясане, и тя обърна глава и видя розова буца пластмаса, свързана с тънка розова линия, която се изпъна, докато тя я гледаше, и я завъртя. Древното катедрално пространство се изпълни с воя на някакъв двигател, и малко по малко те я изтеглиха навътре.

— Доста дълго ви отне — каза гласът. — Чудех се кой ли ще е първи, и се оказа Вирек... Мамон... След това те я уловиха и завъртяха. Почти щеше да изгуби шлема: той беше започнал да отплува, но един от тях го бутна обратно в ръцете ѝ. Чантичката ѝ, с ботушите и якето вътре в нея, се понесе по своя собствена дъга и я удари отстрани по главата.

— Кой сте вие? — запита тя.

— Лъдгейт! — изръмжа старецът. — Уигън Лъдгейт, както добре знаеш. Кого още те е изпратил той да съблазниш? — Покритото му с белези и петна лице беше гладко избръснато, но сивата му, неподстригана коса плуваше свободно, водорасло във вълна застоял въздух.

— Извинявам се, — каза тя, — не съм дошла, за да ви съблазнявам. Вече не работя за Вирек. Дойдох тук, защото... Имам предвид, че изобщо не съм сигурна защо точно дойдох тук, като начало, но по свой начин разбрах, че майсторът, който прави тези кутии, е в опасност. Защото тук има нещо друго, Вирек мисли, че има нещо друго, което ще освободи него, Вирек, от раковете му... — Думите ѝ заглъхнаха в тишина пред почти осезаемата лудост, която се излъчваше от Уигън Лъдгейт, и тя забеляза, че той носи пластмасовите остатъци от стар работен скафандър с евтини метални разпятия,

залепени с епоксид като огърлица около оксидираната стомана на пръстена на шлема. Лицето му беше много близко. Тя усещаше миризмата на развалените му зъби.

— Кутиите! — Мънички капчици слюнка се откъсваха от устните му, подчинявайки се на елегантните закони на Нютоновата физика. — Ти, блуднице! Те са от ръката на Бога!

— Спокойно, Лъд, — каза втори глас, — плашиш жената. Спокойно, мадам, просто старият Лъд няма кой знае колко посетители. Здравата се увлича, виждаш, ама иначе е просто дърт безвреден изрод... — Тя обърна глава и срещна спокойния поглед на чифт сини големи очи върху съвсем младо лице.

— Аз съм Джонс — каза той. — Също живея тук.

Уигън Лъдгейт отметна назад глава и зави, и звукът бясно запрепуска между стените от метал и камък.

— Повечето време, скиваш ли, — говореше Джонс, докато Марли се придръпваше след него по въже с възли, изпънато по дължината на коридор, който като че ли нямаше край, — е кротичък. Слуша си гласовете, скиваш ли. Говори си сам, или може би на гласовете, де да го знам, и после нещо го святва и е като сега... — Той спря да говори, и тя все още можеше да чуе слабите ехота на воя на Лъдгейт отзад. — Сигурно мислиш че е жестоко да фана да го зарежа така, ама е най-доброто, наистина. Скоро ще капне. Огладнява. След това идва да ме търси. Иска да подпъхне нещо, скиваш ли.

— Австралиец ли сте? — запита тя.

— Ню Мелбърн. По-точно бях, преди да изкатеря кладенеца...

— Извинявайте, че ви питам, но защо сте тук? В това... това... Какво е то?

Момчето се разсмя.

— Най-често му викам Мястото. Лъд му вика кво ли не, най-вече Кралството. Мисли, че е намерил Господа. Да речем, че наистина го е намерил, ако го гледаш по тоя начин. Докъдето стоплям, бил е някакъв пултов шантиклер преди да изкатери кладенеца. Де да знам как е стигнал тук, ама му харесва на горкото копеле... Аз пък стигнах дотук с бягане, разбираш? Малко проблеми другаде, не ми се разправят подробности, и си дигнах гъза оттам. Качих се тук — това само си е

дълга история — и гледам тук откачения Лъдгейт мре от глад. Имаше си някакъв сорт бизнес, продаваше неща, които е оглозгал оттук-оттам, плюс тея кутии, дето ги търсиш, ама вече беше прекалено яко изкукуруигал. Идват му купувачите примерно три пъти годишно, той ги отпраща. Хубаво де, рекох си, скривалището тук е същата стока като насекъде, и се фанах да му помагам. Туйто историята.

— Можете ли да ме отведете при майстора? Тук ли е той? Много е спешно...

— Ша те откарам, не бой се. Само че това място не е било правено за хора, имам предвид да се мотат из него, така че си е бая път... Не ми се вярва да тръгне занекъде. Не гарантирам че ще направи кутия за теб. Наистина ли бачкаш за Вирек? Прословутото дърто богато лайно от екрана? Не беше ли шваба?

— Работих известно време — каза тя. — Колкото до националността, бих казала, че хер Вирек е единственият гражданин на една нация, състояща се изцяло от хер Вирек...

— Стоплям кво ти е на акъла — каза весело Джонс. — Сичките тия стари шибаняци са един дол дренки, докъдето го виждам, макар че пада много повече майтап от т'ва да гледаш някое скапано дзайбацу... Дзайбацутата не свършват по осран начин, скиваш ли? Земи дъртия Ашпул — бил ми е сънародник — дето го построил това; викат че собствената му дъщеря му кльцнала гръцмуля, а сега тя е на същото дередже като стария Лъд, заровена някъде из семейния им замък. Мястото е било част от него, скиваш ли.

— Рез... Имам предвид пилотът ми. Разказваше нещо подобно. И една моя приятелка в Париж също споменаваше за Тесие-Ашпул наскоро... Кланът им в упадък ли е?

— Упадък? Господи! Направо са в канала, ако питаш мене. Помисли си. Ние двамата, аз и ти, пълзим през това дето е било някога корпоративните им компютри с данни. Някакъв пакистански търговец го купил: черупката е екстра, и в схемите има бая златце, ама не е толкова евтино да го извлекат, както някои си мислят... И оттогава то все си виси тук, и старият Лъд му прави компания, и то на него. Докато дойдох, и това ми ти. Някой ден сигурно ще се изръсят екипажи от Пакистан и ще фанат да режат... Майтап е обаче колко много от него кат' да бачка, поне от време на време. Чух от тоя дето ме докара тук, че Т-А забърсали паметта на машините преди да го отрежат...

- Но мислите, че все още работят?
- Господи, да. Горедолу като Лъд, ако на т'ва му викаш работа.
К'во мислиш че е твоят майстор на кутии?
- Какво знаете за Биолоборатории Маас?
- Каква мас?
- Маас. Правят биочипове...
- А, да. Те. Ами това е всичко, дето знам за тях.
- Лъдгейт говори ли за тях?
- Може и да говори. Зор ще е да кажа, кат' се знам колко го слушам. Лъд говори к'во ли не...

27. СТАНЦИИ НА ДИХАНИЕТО

Той ги прекара през улиците, подредени с ръждясващите коруби на развалени автомобили, с крановете на боклукчиите и черните кули на топилни пещи. Придържаше се към задните улички, докато навлязоха в западната страна на Агломерата, и накрая изстреля екранолета през един тухлен каньон, бронираните страни избиваха искри от стените, и го заби в стена от опушен, уплътнен боклук. Лавина от отпадъци се срина и почти покри машината, и той пусна лостовете, гледайки как пластмасовите зарове се люлеят напред-назад и от страна на страна. Индикаторът за керосин показваше празно вече от дванайсет преки.

— Какво стана там? — запита тя. Скулите ѝ бяха зелени в отблясъка на инструментите.

— Свалих с пистолета хеликоптер. Случайно. Имахме късмет.

— Не, имах предвид след това. Бях... Сънувах.

— Какво сънуваше?

— Големите неща, движеха се...

— Имаше някакъв вид припадък.

— Болна ли съм? Мислиш ли, че съм болна? Защо компанията ще иска да ме убие?

— Не мисля, че си болна.

Тя разкопча коланите си и се прекатери през седалката, за да се свие където бяха спали.

— Беше лош сън... — Започна да трепери.

Той се измъкна от своите колани и се приближи до нея, притисна главата ѝ до себе си, галейки косата ѝ, приглаждайки я по деликатния череп, разрошвайки я зад ушите ѝ. Лицето ѝ изглеждаше в зеления блясък като нещо измъкнато от сън и изоставено, кожата покриваше костите, тънка и гладка. Черната фланелка беше наполовина разкопчана, и той проследи деликатната линия на ключицата с върха на пръста си. Кожата ѝ беше хладна и влажна от пот. Тя се притисна към него.

Той затвори очи и видя тялото си в изпъстрено със слънчеви ивици легло, под бавен вентилатор с перки от кафяво дърво. Тялото му се клатеше, подмятайки се като ампутиран крайник. Главата на Алисън беше отметната назад, устата ѝ отворена, устните оголили зъбите.

Анджи притисна лице към шията му.

След това изстена, вдърви се и се отметна назад.

— Наемнико — каза гласът.

И той се оказа с гръб към седалката на водача, дулото на Смит и Уесъна отразяваше зелена линия отблясък от инструментите, светлинната глава под него следейки лявата ѝ зеница.

— Не — каза гласът.

Той отпусна пистолета.

— Върнал си се.

— Не. Преди ти говореше Легба. Аз съм Самеди.

— Сам един?

— Барон Сам един, наемнико. Ти ме срещна на склона на един хълм. Кръвта лежи по теб като роса. Този ден пих от пълното ти сърце. — Тялото ѝ се разтресе силно. — Познаваш този град добре...

— Да. — Той гледаше как мускулите на лицето ѝ се напрягат и отпускат, моделирайки чертите ѝ в нова маска.

— Отлично. Остави машината тук, както смяташе. Но тръгни с метрото на север. Към Ню Йорк. Тази нощ ще те вода с коня на Легба, и ти ще убиваш за мен...

— Кого?

— Този, когото най-много искаш да убиеш, наемнико.

Анджи изохка, присви се и започна да плаче.

— Всичко е наред — каза той. — По средата на пътя към къщи сме. — Беше безсмислена фраза; нито един от тях изобщо нямаше дом. Той намери кутийката с пълнители в парката и замени този, който беше използвал срещу Хондата. Намери изпръскан с боя скалпел в набора инструменти и изряза дебелата подплата на парката, милионите полимерни изолационни микротръбички свиреха, докато режеше. Когато я откъсна, той пхна Смит и Уесъна в кобура и я облече. Висеше на широки гънки като прекалено голям шлифер и издутината от големия пистолет не си личеше.

— Защо направи това? — запита тя, избърсвайки уста с гърба на дланта си.

— Защото тук е топло, и трябва да прикрия пистолета. — Той пусна несесерчето, пълно с използвани Нови Йени в джоба си. — Хайде да тръгваме, трябва да ловим метрото...

От стария джорджтаунски купол, построен четиридесет години след като обединените федерални власти бяха отпътували за долното течение на Маклийн, непрекъснато капеше кондензат. Вашингтон беше южен град, винаги беше бил такъв, и когато пристигнеш с метрото през станциите откъм Бостън, усещаш как тонът на Агломерата се променя тук. Дърветата в Дистрикта бяха зелени и свежи, и листата им засенчваха светлините на арките, докато Търнър и Анджела Митчел вървяха по разбитите тротоари към Дюпоновия кръг и към станцията. Някой беше запалил боклуци в мраморната купа на гиганта. Минаваха покрай тихи фигури, седнали до разпрострени одеала, по които бяха подредени сюрреалистични набори стоки: подути от влагата картонени обложки на черни пластмасови аудиодискове, ожулени протези за крайници, от които висяха груби неврожакове, пращен стъклен аквариум, пълен с правоъгълни стоманени кучешки марки, стегнати с ластик пачки избелели пощенски картички, евтини индийски троди, запечатани по няколко пачки в пластмасови опаковки, разнообразни керамични сервизи за подправки, стик за голф с полуотлепена кожена облицовка на дръжката, бойни ножове тип „швейцарски“ с липсващи остриета, посмачкано тенекиено кошче за боклук, литографирано с облика на президент, чието име Търнър почти можеше да си спомни (Картър? Гросвенор?), замъглени холограми на Монумента...

В сянката близо до входа на станцията Търнър се спазари тихичко с китайче в сини дънки, разменяйки най-малката от банкнотите на Руди за девет алуминиеви жетона с орнаментираната емблема на СОБА-Транзит.

Два от жетоните им отвориха достъпа до станцията. Три потънаха в автоматите срещу лошо кафе и баяти кифли. Останалите четири ги понесоха на север с тихото плъзгане на влака върху магнитната му възглавница. Той седеше, облегнат назад, с ръце около нея, и се преструваше, че е затворил очи: наблюдаваше отраженията им в отсрещното стъкло. Висок мъж, мрачен и небръснат, отпуснат назад в поза на победен, и момиче с празни очи, свито до него. Тя не

беше продумала, откакто напуснаха уличката, където изостави екранолета.

За втори път през този час той обмисляше дали да не телефонира на своя агент. Ако трябва да вярваш на някого, по правило вярваш на агента си. Но Конрой беше казал, че е наел Оуки и другите чрез агента на Търнър, и тази връзка го навеждаше на подозрения. Къде беше Конрой тази нощ? Търнър беше сигурен, че именно той е изпратил след него Оуки с лазера. Биха ли уредили Хосака електромагнитното оръдие в Аризона, за да изтрият следите от провален опит за измъкване? Ако бяха, защо да нареждат на Вебер да унищожи медиците, техния модул и дека на Маас-Неотек? И отново Маас... Бяха ли убили именно те Митчел? И имаше ли изобщо някаква причина да вярва, че Митчел е наистина мъртъв? Да, помисли си той, когато момичето се размърда до него в неспокойния си сън, имаше: Анджи. Митчел се беше боял, че ще я убият: беше уредил измъкването, за да може да я изкара, за да я прехвърли към Хосака, без да смята да се измъкна самият той. Или поне това беше версията на Анджи.

Той затвори очи, отграждайки се от отраженията. Нещо мърдаше, нещо дълбоко в тинята на записаните спомени на Митчел. Срам. Все не успяваше да го улови... Внезапно отвори очи. Какво беше казала тя там, при Руди? Че баща ѝ е сложил това нещо в главата ѝ, защото не е била достатъчно умна? Внимавайки да не я събуди, той измъкна ръка изпод шията ѝ, плъзна два пръста в страничния джоб на панталоните си и измъкна малкото черно пластмасово калъфче от Конрой на найлоновата му корда. Разкопча велкрото и изтърси издутия, асиметричен биософт на отворената си длан. Машинни сънища. Влакче на ужасите. Твърде бързо, твърде чуждо, за да може да бъде възприето. Но ако искаш нещо, нещо строго специфично, трябва да можеш да го извадиш...

Той пхна нокътя на палеца си под противопраховата капачка на куплунга, измъкна я и я сложи на пластмасовата седалка до него. Вагонът беше почти празен, и никой от другите пътници не му обръщаше каквото и да било внимание. Той пое дълбоко въздух, стисна зъби и постави биософта...

След двадесет секунди го беше измъкнал, нещото, което търсеше. Този път чуждостта не му беше попречила, и той реши, че е станало така, защото е търсил едно точно определено нещо, точно този

факт, точно това, което можеш да очакваш да намериш в досието на водещ учен: коефициентът на интелигентност на дъщеря му, определян от ежегодните тестове.

Анджела Митчел беше била доста над нормата. През цялото време.

Той измъкна биософта от гнездото и замислено го затъркаля между палеца и показалеца си. Срамът. Митчел и срамът и специализантството... Оценките, помисли си той. Искам оценките на копелето. Записите му.

Той отново включи досието.

Нищо. Беше го открил, но там нямаше нищо.

Не. Отново.

Отново...

— По дяволите — каза той, разбирайки какво става.

Тинейджър с бръсната глава му метна поглед от седалката от другата страна на пътеката, след това се обърна обратно към потока на монолога на неговия приятел: — Пак ще трябва да фукнат игрите, горе на хълма тая нощ. И ние ще се завлечем, ама просто ще висим, няма да ташкареем, само ще зъркелосваме и ще ги оставим да се газят едни други по задниците, и ще си направим майтапа да видим кой кого ще сгази, щото преди седмица Съюзън си бастиса ръката, скива ли я тогава? Голям майтап беше, Кал се напна да я завлече при дофтур, ама се беше наркосал и се натресе със скапаната Ямаха в един легнал полицай...

Търнър щракна отново досието в куплунга си.

Този път, когато всичко свърши, той не каза нито дума. Отново прегърна Анджи и се усмихна, виждайки отражението на усмивката си в прозореца. Беше налудничава, на крачка от превъртането.

Оценките на Митчел бяха добри, много добри. Отлични. Но дъгата я нямаше. Дъгата беше нещо, за което Търнър се беше научил да следи в досиетата на водещите учени, онази определена сигнална крива на изключителността. Той я забелязваше така, както майстор механик може да определи метала по искрите на шмиргела. И Митчел я нямаше.

Срамът. Специализантските общежития. Митчел беше знаел, беше знаел, че няма да пробие. И след това някак си беше пробил. Как? Нямаше да го има в досието. Митчел беше знаел някакъв начин да

редактира това, което беше дал на машините на охраната на Маас. Иначе щяха да са го уловили... Някой, нещо беше открило Митчел в специализантската сивота и беше започнало да го захранва с разни неща. Подказки, насочвания. И Митчел беше стигнал догоре, беше направил твърда и ярка и перфектна дъга, и тя го беше изнесла на върха...

Какво? Кой?

Той гледаше лицето на Анджи в проблясванията на случайни светлини.

Фауст.

Митчел беше сключил сделка. Търнър можеше никога да не узнае детайлите по съглашението, или цената на Митчел, но знаеше, че разбира другата ѝ страна. Какво Митчел е трябвало да направи в замяна.

Легба, Самеди, слюнката, капеща от изкривените устни на момичето.

И влакът влетя в старата Обединена сред черен облак среднощен въздух.

— Каб, сър? — Очите на човека се движеха зад очила с полихромово покритие, отблясащо като разлято машинно масло. По гърба на дланите му имаше плоски сребристи язви. Търнър пристъпи близо и го хвана за мишницата, без да спира да върви, притискайки го до стена от издраскани бели плочки, между сивите редове на превозвачите на багажи.

— Кеш — каза Търнър. — Нови Йени. Искам мой каб. Никакви проблеми с шофьора. Ясно ли е? Не съм поплювко. — Затегна хватката си. — Нещо не наред, и ще се върна и ще те убия, или ще ти се иска да съм го направил.

— Ясно. Да, сър. Ще бъде направено, сър. Къде искате да отидете, сър? — Съсипаните черти на човека бяха изкривени от болка.

— Наемнико — чу се глас откъм Анджи, дрезгав шепот. И след това адрес. Търнър видя как очите на поръчкаджията се застрелкаха нервно зад преливащите се цветове.

— Мадисон ли е това? — изхърка той. — Да, сър. Ще имате добър каб, отличен каб...

— Що за място е това? — запита Търнър водача, навеждайки се да натисне бутона РАЗГОВОР до мрежата на стоманеното говорителче. — Адресът, който дадохме?

Чу се пропукване.

— Хипермарт. Не е кой знае колко отворен по това време на нощта. Някой конкретно ли търсите?

— Не — отвърна Търнър. Не познаваше мястото. Опита се да си припомни тази улица на Мадисон. Предимно жилищен квартал. Неизброими местенца за живеене, изрязани в черупките на търговски сгради, датиращи от времето, когато търговията беше изисквала чиновниците да се намират физически на едно централно място. Някои от сградите бяха достатъчно високи, за да пробият купол...

— Къде отиваме? — запита Анджи. Ръката ѝ беше върху неговата.

— Всичко е наред — каза той. — Не се безпокой.

— Господи — каза тя, облегна се на рамото му и погледна нагоре към розовия неонов надпис ХИПЕРМАРТ, който прорязваше гранитната фасада на старата сграда. — Едно време мечтаех за Ню Йорк, още в мезата. Имах графична програма, която можеше да ме разведе по всички улици, в музеите и къде ли не. Искях да дойда тук повече от всичко на света.

— Добре, постигнала си го. Ето те тук.

Тя захълца и се присви в него, с лице към голите му гърди.

— Уплашена съм. Толкова съм уплашена...

— Всичко ще е наред. — Той погали косата ѝ. Очите му следяха главния вход. Нямахше причини да мисли, че каквото и да било ще бъде някога наред за който и да било от тях. Тя като че ли не знаеше, че думите, които са ги докарали тук, са изречени от нейната уста. Значи, помисли си той, ги е казала не тя... От двете страни на входа на Хипермарт имаше скитници, парцалите им бяха приели точно оттенъка на тротоара; на Търнър му се струваше, че като че ли бавно са изникнали от тъмния бетон, за да станат подвижни продължения на града.

— При Тъпкача — каза гласът, приглушен от гърдите му, и той усети студено отвращение. — Нощен клуб. Намери коня на Данбала. — И след това тя отново плачеше. Той я взе за ръка и минаха покрай спящите битници, под помътнялата позлата на надписа и през стъклените врати. Той видя надолу по редица от навеси и празни сергии машина за еспресо, момиче с черна коса да бърше тезгях.

— Кафе — каза той. — Храна. Ела. Трябва да хапнеш.

Той се усмихна на момичето, когато Анджи се настани на стола.

— Как стои въпросът с парите? Приемате ли в налични?

Тя го изгледа и сви рамене. Той измъкна двайсетачка от чантичката на Руди и ѝ я показа.

— Какво искаш?

— Кафета. Някаква храна.

— Някакви по-дребни пари?

Той поклати глава.

— Съжалявам. Не мога да върна.

— Не е нужно.

— Ти луд ли си?

— Не, но искам кафе.

— Тук има някакъв номер, мистър. Не изкарвам по толкова и за седмица.

— Твои са.

По лицето ѝ премина гняв.

— Ти си с онези скапаняци нагоре по стълбите. Задръж си парите. Затварям.

— Не сме с никого — Той се наведе над тезгяха леко, така че парката да се поотвори и тя да може да види Смит & Уесъна. — Търсим един клуб. Викат му „При Тъпкача“.

Момичето погледна към Анджи, след това обратно към Търнър.

— Болна ли е? Наркосана? Какво ѝ е?

— Ето ти парите — каза Търнър. — Дай си ни кафето. Ако искаш да задържиш рестото, кажи ми как да намеря клуба на Тъпкача. Нужно ми е. Разбираш?

Тя плъзна износената банкнота извън полезрението му и отиде до машината за еспресо.

— Вече не разбирам абсолютно нищо. — Бутна чашите, изцапани с мляко, настрана. — Какво става с Тъпкача? Приятел ли си

му? Познаваш ли Джаки?

— Да — каза Търнър.

— Тя дойде тази сутрин с един ситен уилсън от предградията.

Мисля, че отидоха там горе.

— Къде?

— При Тъпкача. Тогава започнаха странните работи.

— Аха?

— Всичките тия малоумници от Баритаун, с мазотиите и белите обувки, и действат все едно мястото е тяхно. И в момента май наистина е, поне най-горните два етажа. Купиха хората направо по сергиите. Много народ от долните етажи директно си събра багажа и се вдигна. Бая странно...

— Колко дойдоха?

Машината забълва пара.

— Май към стотина. Изкараха ми акъла днес, ама цял ден не мога да намеря шефа ми. Така или иначе, след половин час затварям. Момичето от дневната изобщо не си показа тук носа, или може би е пристигнала, усетила е на какво мирише и се е изнизала... — Тя взе малката, вдигаща пара чаша и я постави пред Анджи. — Добре ли си, сладурче?

Анджи кимна.

— Имаш ли някаква идея за какво са се събрали тези типове горе? — попита Търнър.

Момичето се върна при машината и тя засъска отново.

— Мисля, че чакат някого — каза тя тихо и подаде на Търнър еспресото. — Или някой да се опита да излезе от при Тъпкача, или някой да се опита да влезе...

Търнър погледна надолу към кълбетата кафява пара над кафето.

— И никой не повика полицията?

— Полицията? Мистър, това е Хипермарт. Тук хората не викат полицията...

Чашката на Анджи се разби върху мраморния тезгях.

— Кратко и ясно, наемнико — прошепна гласът. — Знаеш пътя. Влез.

Момичето от кафето беше зяпнало.

— Господи, тя сигурно е здравата наркосана... — Погледна към Търнър студено. — Ти ли й го даде?

— Не, но е болна. Всичко ще бъде наред. — Той изпи на един дъх черното горчиво кафе, и за момент му се стори, че може да усети диханието на целия Агломерат, и диханието беше старо и болно и уморено, по целия път и всички станции от Бостън до Атланта...

28. ДЖЕЙЛИН СЛАЙД

— Господи, — говореше Боби на Джаки, — не можеш ли да му овържеш ръката или там нещо? — Изгорената ръка на Тъпкача изпълваше стаичката с миризма като на прегоряло свинско, която караше стомаха на Боби да се свива.

— Изгорено не се превръзва — каза тя, помагайки на Тъпкача да седне на стола си. Започна да отваря чекмеджетата на бюрото едно след друго. — Имаш ли нещо срещу болка? Дермове? Какво да е?

Тъпкача поклати глава. Дългото му лице беше отпуснато и бледно.

— Може би. Зад бара има аптечка...

— Дай я! — изстреля Джаки. — Действай!

— Какво си се толкова загрижила за него? — започна Боби, обиден от тона ѝ. — Той се опита да пусне онези Готици вътре...

— Дай аптечката, задник такъв? Той просто се отпусна за секунда, и толкова. Изплаши се. Дай ми аптечката или ще ти потрябва на теб.

Боби изхвърча навън в клуба и намери Бийвър да свързва с жици розови кренвирши пластичен експлозив към жълта пластмасова кутия, подобна на дистанционно за детско автомобилче. Кренвиршите бяха лепнати около пантите на вратите и от двете страни на ключалката.

— Това пък защо? — запита Боби, прехвърляйки се през бара.

— Някой може да иска да отвори — каза Бийвър. — Пробва ли, ще му направим услугата ние.

Боби спря за момент, за да разгледа подреждането.

— Що просто не ги лепнеш на стъклото, да издухат директно навън?

— Твърде очевидно — каза Бийвър, изправяйки се с жълт детонатор в ръцете. — Но се радвам, че мислиш за такива неща. Ако пробваме да го издухаме директно навън, част влиза обратно вътре. Така е... по-хитро.

Боби сви рамене и се наведе зад бара. Рафтове от метална мрежа, пълни с пластмасови пликчета с крилови вафли, широк асортимент забравени чадъри, голям речник, синя дамска обувка, бяла пластмасова кутия с подобен на руна червен кръст, изрисуван с лак за нокти... Той грабна кутията и хукна обратно към бара.

— Хей, Джаки... — започна той, оставяйки аптеката до дека на Тъпкача.

— Няма нищо. — Тя отвори кутията и зарови из съдържанието. — Тъпкач, тук вътре има главно кабарчета...

Тъпкача слабо се усмихна.

— Ето. Тези ще те пооправят. — Тя размота лист червени дермове, распечати три и ги притисна върху гърба на изгорената длан. — Макар че нещо локално би свършило по-добра работа.

— Мислех си, — започна Тъпкача, гледайки нагоре към Боби, — че точно сега можеш да си заслужиш малко време включен...

— И как така? — запита Боби, оглеждайки дека.

— Изглежда логично, че който е докарал онези карикатури отвън, подслушва и телефоните.

Боби кимна. Бийвър беше казал същото, когато излагаше пред тях плана си.

— Е, когато Бийвър и аз решихме, че двамата с теб можем да се посвяткаме малко из мрежата да позяпаме, аз всъщност имах нещо друго наум. — Тъпкача показа на Боби набор малки бели зъби. — Виждаш ли, забърках се в тая работа, защото дължа на Бийвър и Лукас една услуга. Има обаче хора, които дължат услуги на мен, услуги от доста време. Услуги, които никога не ми е потрябвало да използвам.

— Тъпкач, трябва да се отпуснеш — каза Джаки. — Просто се облегни, и толкова. Можеше да получиш шок.

— Как е паметта ти, Боби? Ще изкарам една серия чрез теб. Оттренирай я на дека ми. Без хранване, невключен. Окей?

Боби кимна.

— Изкарай я на сухо няколко пъти. Входен код. Пуска те през една задна врата.

— Чия задна врата? — Боби завъртя черния дек и постави пръсти на клавиатурата.

— Якудза — каза Тъпкача.

Джаки го зяпна.

— Хей, какво...

— Каквото казах. Стари услуги. Знаеш обаче какво казват, че Якудза никога не забравя. Важи и в двете посоки...

Миризмата на изгорена плът лъхна Боби и той се намръщи.

— Как така не си го споменавал на Бийвър? — Джаци заприбира нещата в бялата кутия.

— Ще се научиш, сладурче. Някои неща се налага да се научиш да помниш да не ги помниш...

— Виж сега, — започна Боби, фиксирайки Джаци с каквото се надяваше да е най-тежкият му поглед, — това ще го бутам аз. Така че не ми трябва твоите лоата, ясно ли е? Лазят ми по нервите...

— Не ги вика тя — обади се Бийвър, свит до вратата, с детонатора в едната ръка и южноафриканския автомат в другата, — те просто идват. Поискат ли да дойдат, и са тук. Както и да е, ти им харесваш...

Джаци притисна тродите към челото си.

— Боби, всичко с теб ще е наред. Не се безпокой, просто се включи. — Беше махнала кърпата за глава. Косата ѝ беше сплетена на правилни редички, откриващи ивици бляскава кафява кожа, и в нея на случайни интервали бяха вплетени антични резистори, малки цилиндърчета изолационна гума, опръстенени с цветови ивици.

— Когато се дотракаш оттатък Топката за баскет, даваш надясно три възела и след това на дъното, имам предвид право надолу...

— Оттатък кое?

— Топката за баскет. Това е Сферата за просперитет на Слънчев пояс Далас-Фортуърт, и трябва да си завреш задника надолу на пълна скорост по целия път, след това се мотаеш както ти казах, на около двайсет възли. Всичко там е само използвани паркинги и събирачи на данъци, но просто си стой там, окей?

Боби кимна ухилен.

— Види ли те някой, е, добре, това е техен гледач. Хората, които се жакват там долу, са свикнали да виждат всякакви странни работи така или иначе...

— Човече, действай — каза Бийвър на Боби. — Трябва да се връщам обратно при вратата...

Боби се включи.

Спазваше внимателно инструкциите на Тъпкача, тайничко благодарен, че можеше да усети до себе си Джаки, и двамата полетяха надолу през всекидневието на киберпространството, и блестящата Топка за баскет искреше зад тях. Декът беше светкавичен, плъзгав като лед, и го караше да се усеща бърз и силен. Чудеше се как така Тъпкача е стигнал дотам Якудза да му дължи услуга, която той никога не се е погрижил да си поиска, и част от него беше заета да конструира сценарии, когато се блъснаха в леда.

— Господи... — И Джаки изчезна. Между тях се беше стоварило нещо, което той усещаше като студ и тишина, и секване на дишането.

— Но тук нямаше нищо, по дяволите! — Той беше някак си замразен, скован неподвижно. Все още виждаше мрежата, но не усещаше ръцете си.

— Защо, по дяволите, някой включва такива като теб в дек като този? Мястото на това нещо е в музея, а на теб — на училище.

— Джаки! — Викът беше рефлекторен.

— Човече, — каза гласът, — не връзвам. От няколко бая дълги дни не съм спала, ама ти с гаранция не мязаш на това дете бях заложила капан за него, когато ти се изръси оттам... На колко години си?

— По дяволите! — каза Боби. Това беше всичко, което му минаваше през ума за казване.

Гласът се разсмя.

— Рамирес щеше да се пукне по шевовете при тая гледка, знаеш ли? Имаше си го усета за шантавото. Едно от нещата, които ми липсват...

— Кой е Рамирес?

— Партньорът ми. Бивш. Мъртъв. Съвсем. Мислех, че може би ти можеш да ми кажеш как така му се е случило.

— За пръв път го чувал — изръси Боби. — Къде е Джаки?

— Седи студено панирана в киберпространството, докато не ми отговориш на въпросите, уилсън такъв. Как се казваш?

— Бо... Нулев Брояч.

— Да, сто на сто. Името ти!

— Боби, Боби Нюмарк...

Тишина. И след това: — Добре. Хей. Май си спомням нещичко по темата. Онова, дето вратоците на Маас го забърсаха с минохвъргачката, беше жилището на майка ти, нали? Предполагам, че не си бил там тогава, иначе нямаше и да си тук сега. Задръж за секунда...

Квадратът от киберпространството точно пред него се превъртя главозамайващо и той се оказа в бледосиня графика, която като че ли изобразяваше много просторен апартамент, ниските форми на мебелите очертани с тънички като косъмче линии син неон. Пред него стоеше жена, нещо като проблясваща анимационна заврънтουλка, изобразяваща жена, с лице като кафяво петно.

— Аз съм Слайд — каза фигурата с ръце на кръста. — Джейлин. Избягвай да си правиш ебавки с мен. Никой в Лос Анджелос — тя направи жест, и зад нея внезапно се появи прозорец — не си прави ебавки с мен. Ясно ли е?

— Ясно. А какво е това? Имах предвид, ако би могла малко да пообясниш... — Той все още не можеше да се движи. „Прозорецът“ показваше синкавосив видеоизглед на палми и стари сгради.

— Какво имаш предвид?

— Тази рисунка. И ти. И тази стара картина...

— Ей, образ, платила съм на дизайнер майка си и баща си, за да го натрака това. Това е моето място, мой конструктор. Тук е Лос Анджелос, момче. Хората тук не вършат абсолютно нищо, без да се включат. Тук се забавлявам!

— Тъхъ — каза Боби, все още объркан.

— Твой ред. Кой сте там, в тая лъскава танцувалня?

— При Тъпкача? Аз, Джаки, Бийвър, Тъпкача.

— И накъде се беше журнал, когато те пипнах?

Боби се поколеба.

— Якудза. Тъпкача имаше код...

— За какво? — Фигурата се придвижи напред с анимирано нахвърлено с молив плъзгане.

— Помощ.

— Мамка му. Сигурно казваш истината...

— Наистина. Наистина, кълна се в Бога...

— Добре де, ти не си каквото ми трябва, Нулев Боби. Аз бях на поход из киберпространството, нагоре-надолу, опитвайки се да намеря кой уби моя човек. Мислех че е Маас, защото отмъквахме един от техните хора за Хосака, така че проследих един отряд вратоци от техните. Най-напред видях какво направиха със сградата на майка ти. След това трима от тях се метнаха на някакъв тип, на когото викаха Финландеца, само че не се върнаха обратно.

— Финландецът ги уби — каза Боби. — Видях ги. Мъртви.

— Наистина ли? Добре тогава, може да има за какво да си поплямпаме. След това гледах как другите трима използваха същия гранатомет по един сводникомобил.

— Лукас.

— Но едвам го направиха, един хеликоптер прелетя над тях и ги изпържи и тримата с лазер. Да знаеш нещо за това?

— Не.

— Май ти се очертава да ми разправиш своята история, Нулев Боби. Действай бързо!

— Ами, скив, бях се засилил да направя онзи набег. И взех един ледотрошач от Две за ден, отгоре от Проектите, и...

Когато той привърши, тя мълчеше. Изрисуваната с линии анимационна фигура стоеше до прозореца, като че ли изучаваше телевизионните дървета.

— Имам идея — предложи той. — Може би можеш да ни помогнеш...

— Не.

— Ама това може да ти помогне да намериш каквото търсиш...

— Не. Просто искам да убия шибаняка, който уби Рамирес.

— Но те са ни хванали там в капан, и ще ни убият. Те са от Маас, подир които си вървяла из мрежата! Наели са едно стадо Готици и Непукисти...

— Не са от Маас — каза тя. — Група европейци оттатък Парк Авеню. Ледът около тях е цял километър дебел...

Боби го асимилира.

— Те ли са онези от коптера, дето са убили другите от Маас?

— Не. Не можах да фиксирам оня коптер, и те отлетяха на юг. Изгубих ги. Имам обаче идея... Както и да е, пускам те. Ако искаш да пробваш оня код на Якудза, давай.

— Но, мадам, имаме нужда от помощ...

— За помощ процент не дават, Нулев Боби — каза тя, и в следващия момент той седеше пред бюрото на Тъпкача, и мускулите на гърба и врата го боляха. Отначало не можеше да си фокусира зрението, така че мина около минута преди да види, че в стаята има чужди хора.

Мъжът беше висок, може би по-висок от Лукас, но по-строен и по-тесен в кръста. Носеше някакво торбесто бойно яке с огромни джобове, което висеше по него на гънки, и гърдите му бяха голи освен черна хоризонтална ивица плат. Очите му изглеждаха насинени и трескави, и държеше най-голямото ръчно оръжие, който Боби беше виждал някога, нещо като огромен револвер с някакво странно устройство, вградено под дулото, подобно на глава на кобра. До него, олюлявайки се, стоеше момиче може би горе-долу на възрастта на Боби, също с черно около очите — въпреки че нейните бяха черни — и дълга черна коса, която имаше нужда от миене. Носеше черна фланелка, прекалено голяма за нея, и дънки. Мъжът протегна лявата си ръка и я подпря.

Боби загледа, след това зяпна, когато спомените се стовариха върху него.

Гласнамомиче, кафявакоса, тъмниочи, ледът, който го разяжда, тракащите му зъби, гласът й, огромното нещо, което се навежда...

— Вив ла Вюеж, — каза Джаки до него, изпъната, с длан, стиснала рамото на Боби, — Чудотворната Дева. Тя дойде, Боби! Данбала я изпрати.

— Беше вързан за известно време, момче — каза високият мъж на Боби. — Какво стана?

Боби премига, огледа се трескаво наоколо и срещна очите на Тъпкача, замъглени от лекарствата и болката.

— Кажи му — каза Тъпкача.

— Не можах да стигна до Якудзаджиите. Някой ме хвана, не знам как...

— Кой? — Високият мъж обхвана с ръка момичето.

— Каза, че името й било Слайд. От Лос Анджелос.

— Джейлин — каза мъжът.

Телефонът на бюрото на Тъпкача заподсвирква.

— Обади се — каза мъжът.

Боби се обърна и Джаки се протегна и натисна бутончето под квадратния екран. Екранът светна, премига и показа лицето на мъж, широко и много бледо, с подути и изглеждащи сънено очи. Косата му беше обезцветена почти до бяло и сресана право назад. Имаше най-присвитата уста, която Боби беше виждал.

— Търнър, — каза обадилият се, — по-добре да говорим сега. Нямам още много време. Мисля, че трябва да изкараш тези хора от стаята, като начало...

29. МАЙСТОРЪТ НА КУТИИ

Въжето с възлите продължаваше и продължаваше. От време на време те стигаха до завои и разклонения на тунела. На такива места въжето беше омотано около някоя опора или залепено с голяма прозрачна топка епоксид. Въздухът беше все така застоял, но постуден. Когато спряха да си починат в цилиндрична камера, разширение на тунела преди тройно разклонение, Марли помоли Джонс за малкото плоско работно фенерче, което той носеше завързано със сива еластична лента на челото. Хванала го с ръкавицата на червения костюм, тя запридвижва светлината по стената на камерата. По стените имаше изгравирани схеми, микроскопично тънки линии...

— Постави си шлема — посъветва я Джонс. — Имаш по-добър фенер от моя...

— Не. — Марли потрепера и му подаде фенерчето. — Ще ми помогнете ли да изляза от това, ако обичате? — Тя потупа с ръкавицата по твърдия нагръдник на костюма. Огледалният купол на шлема беше закачен на кръста на костюма с хромирана кука-закопчалка.

— По-добре си го пази — каза Джонс. — Единственият в Мястото е. Имам един, там където спя е, но нямам въздух за него. Бутилките на Скандала не стават за моя транспиратор, а неговият костюм е само дупки... — Той сви рамене.

— Не, благодаря — отвърна тя, борейки се със закопчалката на кръста, където беше видяла Рез да завърта нещо. — Не мога да издържам повече...

Джонс се придърпа по въжето и направи нещо, което тя не видя. Чу се щракване.

— Вдигни си ръцете над главата.

Получи се неловко, но най-сетне тя заплува свободно, все още в черните дънки и бялата копринена блуза, която беше носила при онази последна среща с Ален. Джонс закопча празния червен костюм към

въжето с друга закопчалка от тези, които носеше около кръста си, след това откопча издутата ѝ чантичка.

— Искаш ли това? Да го носиш със себе си, имам предвид? Можем да го оставим тук, и да си го вземеш по пътя обратно.

— Не, ще го взема. Дайте ми го. — Тя обви ръка около въжето и отвори чантичката. Якето ѝ изскочи, последвано от един от ботушите ѝ. Успя да натъпче обратно ботуша в чантичката, след това се навря в якето.

— Готино парче обработена кожа — отбеляза Джонс.

— Моля ви, нека побързаме...

— Вече не е далече. — Работното му фенерче се завъртя, и светлината ѝ показва как въжето изчезва през един от трите кръгли отвори, разположени в равностраничен триъгълник.

— Край на линията. Буквално. — Той потупа хромирания болт с дупка, за който въжето беше вързано на моряшки възел. Някъде напред гласът му отекна и се изгуби в ехота, докато тя не си представяше, че чува други гласове да шептят зад блъскането на ехото.

— Тук ще ни трябва малко светлина — каза той, отблъсна се през шахтата, хвана се за нещо, подобно на сиво ковчеже, което стърчеше от другата страна, и го отвори. Тя виждаше как ръцете му се движат в светлия кръг на фенерчето: пръстите му бяха тънки и деликатни, но ноктите бяха малки и квадратни, очертани от насъбралата се черна мръсотия. На гърба на дясната му длан бяха татуирани в синкаво буквите „КД“. Този тип татуировка, която затворниците си правят сами... Той изрови парче тежка, дебело изолирана жица, хвърли бърз поглед към кутията и заклина жицата в един меден D-конектор.

Мракът напред изчезна в потоп от бяла светлина.

— Всъщност имаме повече енергия, отколкото реално ни е нуждата — каза той с гордост, сходна с тази на стопанин на дом. — Слънчевите батерии все още работят всичките, а са били предвидени да хранят главните компютри... Елате, значи, мадам, сега ще видим майстора, когото сте дошла да посетите от толкова далече. — Той се отблъсна навън и се плъзна плавно като плувец през отвора, в светлината. В хиляди плаващи неща. Тя забеляза, че червените

пластмасови подметки на старите му обувки бяха изпъстрени с петна бял силиконов уплътнител.

И след това го последва, забравила страховете си, забравила гаденето и постоянния световъртеж. И разбра.

— Господи боже мой...

— Не ми се вярва да е ваш — провикна се Джонс. — Може да е тоя на стария Скандал. Кофти е обаче че не бачка в момента. Зяпачката е още по-голяма.

Нещо преплува на десет сантиметра от лицето ѝ. Орнаментирана сребърна лъжица, прецизно разрязана по дължина от край до край.

Нямаше представа колко време беше минало, когато екранът светна и запремигва. Часове, минути... С малко тренировки вече се беше научила да се носи из стаята, отблъсквайки се като Джонс от вдлъбнатостта на купола. Като него се хвана за сгънатите многоставни ръце на нещото, извъртя се и се задържа, наблюдавайки танца на отпадъците. Ръцете бяха много, манипулатори, завършващи с пили, отвертки, ножове, субминиатюрен циркуляр, зъболекарска бормашина... Те стърчаха от металния корпус на нещо, което трябваше да е било някога конструкционен автомат, едно от тези автономни устройства без екипаж, които тя познаваше от детските видеота за космическия преден фронт. Този тук беше заклинен във върха на купола, и страните му бяха сплавени със стените на Мястото, и стотици кабели и оптични линии се прехвърляха от опорите към него. Две от ръцете, завършващи с деликатни манипулатори, бяха протегнати, и меките крайници държаха недовършена кутия.

Марли гледаше с разширени очи как безбройните неща прелитат покрай нея.

Пожълтяла детска ръкавичка, фасетираната кристална запушалка за отдавна изчезнала стъкленица за парфюм, безръка кукла с лице от френски порцелан, дебела черна писалка със златни орнаменти, правоъгълни парчета гетинакс, свитата червено-зелена змия на копринен шнур... Безкрайни, бавното движение, въртящите се неща...

Джонс се провря нагоре през тихия въртоп, смеейки се, сграбчил манипулатор, завършващ с дюза за лепило.

— Винаги ме кара да искам да се смея, да го гледам. Но кутиите винаги ме натъжават...

— Да, и мен ме натъжават — каза тя. — Но има тъга и тъга...

— Точно така. — Той се ухили. — Само че няма начин да го сръчкаш да се размърда. Май некакъв дух трябва за тая работа, или поне така вика старият Скандал. Едно време все висеше тука. Мисля, че гласовете му са по-силни тука. Ама напоследък май са тръгнали да му говорят насекъде...

Тя го погледна през гъсталака от манипулатори. Беше много мръсен, много млад, с големи сини очи под плетеница кестеняви къдрици. Носеше изцапан сив комбинезон, затварящ се с цип, и яката му лъщеше от мръсотия.

— Трябва да си луд. — В гласа ѝ се усещаше нещо като възхищение. — Трябва да си абсолютно луд, за да стоиш тук...

Той се разсмя.

— Скандала е по-луд и от цял чувал бръмбари. Аз — не.

Тя се усмихна.

— Не, и ти си луд. И аз също съм луда...

— Я, здрасти — каза той, гледайки покрай нея. — Т'ва пък що е? Като да е некая от молитвите на Скандала, и няма начин да я изключим без да кльцна тока...

Тя обърна глава и видя как цветни диагонали стробират по правоъгълната повърхност на голям екран, залепен накосо към кривината на купола. Екранът беше изпълнен за момент с преминаващото изображение на шивашки манекен, и след това се появи лицето на Йозеф Вирек, с меките му сини очи, блестящи зад кръглите стъкла.

— Здравей, Марли — каза той. — Не те виждам, но съм сигурен, че зная къде си.

— Т'ва е един от молитвените екрани на Скандала — каза Джонс, потривайки лицето си. — Нацвъкал ги е из цялото Място, щото смяташе, че някой ден тук горе ще идват хора да се молят. Тоя киликанзер се е вързал през комуникационните блокове на Скандала, предполагам. Кой е?

— Вирек.

— Мислех, че ще да е по-дърт...

— Това е генериран образ — каза тя. — Рейтрейсинг, тъканно картиране... — Тя се загледа в лицето, което ѝ се усмихваше от кривината на купола, оттатък забавения ураган от изгубени неща, дребни останки от безбройни животи, инструменти, играчки и откъснати копчета.

— Искам да знаеш, — каза изображението, — че си изпълнила договора си. Психопрофилът ми за Марли Крушкова предсказа твоя отговор на моя гесталт. По-широки профили показаха, че твоето присъствие в Париж ще накара Маас да си изиграят козовете. Скоро, Марли, ще зная какво точно е това, което си намерила. Знаех, че Митчел, човекът, когото Маас и светът смятат за създател на биочиповете, е бил подхранван отвън с идеите, довели до откритията му. Добавих към една сложна съвкупност от фактори теб, Марли, и нещата дойдоха до удовлетворителен край. Маас, без да подозират какво точно правят, издадоха местонахождението на източника на концепциите. И ти го достигна. Пако ще пристигне всеки момент...

— Говореше, че няма да ме последваш — каза тя. — Знаех, че лъжеш...

— И сега, Марли, най-сетне мисля, че ще бъда свободен. Свободен от четиристотинте килограма разбунтувани клетки, които стоят зад хирургическа стомана в индустриално предградие на Стокхолм. Свободен в крайна сметка да населявам какъвто и да било брой реални тела, Марли. Завинаги.

— По дяволите, — обади се Джонс, — тоя е по-зле и от Скандала. За какво мислиш, че дрънка?

— За скока си — отвърна тя, спомняйки си разговора си с Андреа, миризмата на готвено в претъпканата малка кухня. — За следващия стадий на неговата еволюция...

— Разбираш ли нещо от това?

— Не. Но ще бъде лошо, много лошо... — Тя поклати глава.

— Убеди населяващите тези изчислителни блокове да пуснат Пако и спътниците му, Марли — каза Вирек. — Купих блоковете един час преди да излетиш от Орли от търговец в Пакистан. Пазарлък, Марли, голям пазарлък. Пако ще се грижи за интересите ми, както обикновено.

И екранът помръкна.

— Добре де, — започна Джонс, завъртя се около един сгънат манипулатор и я хвана за ръка, — какво чак толкова лошо има в това? Той сега го притежава, и вика, че си си свършила работата... Не знам за к'во става старият Скандал, освен да си слуша гласовете, но няма да изкара още дълго тук. Аз пък съм най-лесен, както съм тук, така ме няма...

— Не разбираш — каза тя. — Няма как. Той е намерил начина да се сдобие с нещо, нещо, което е търсел от години. Но нищо, което той иска, не може да бъде добро. За никого... Видяла съм го, и съм го усетила...

И стоманеният манипулатор, за който тя се държеше, завибрира и започна да се движи, и цялата куличка се завъртя с приглушения шум на серводвигатели.

30. НАЕМНИК.

Търнър изгледа лицето на Конрой на екрана на телефона на офиса.

— Излез — каза той на Анджи. — И ти с нея.

Високото черно момиче с преплетени в косата резистори излезе напред и нежно обгърна с ръка дъщерята на Митчел, мъркайки и нещо на същия пълен с цъкания жаргон. Хлапето по фланелка все още я зяпаше, и челюстта му беше увиснала.

— Ела, Боби — каза черното момиче. Търнър хвърли поглед през бюрото към мъжа с ранената ръка. Онзи носеше смачкано бяло сако и вратовръзка-пеперудка с крилца от извезана черна кожа. Тъпкача, реши Търнър, собственикът на клуба. Тъпкача държеше ръката си в скута, върху кърпа за бърсане със сини ивици, взета от бара. Имаше продълговато лице, този тип брада, който иска често бръснене, и твърдите, присвити очи на абсолютен професионалист. Когато очите им се срещнаха, Търнър се усети, че мъжът седи доста извън обзора на камерата на телефона. Неговият люлеещ се стол беше избутан назад в ъгъла.

Хлапето с фланелката, Боби, се измъкна след Анджи и черното момиче с все още отворена уста.

— Можеше да ни спестиш доста проблеми и на двамата, Търнър — каза Конрой. — Можеше да ми позвъниш. Можеше да позвъниш на агента си в Женева.

— А например на Хосака? Можех ли да позвъня на тях?

Конрой поклати бавно глава.

— За кого работиш, Конрой? Този път игра двойна игра, нали?

— Но не срещу теб, Търнър. Ако всичко беше станало както го бях планирал, ти сега щеше да си в Богота, с Митчел. Електромагнитното оръжие не можеше да стреля преди самолетът да излети, и ако го бяхме премерили точно, Хосака щяха да помислят, че Маас са забърсали целия сектор, за да спрат Митчел. Но Митчел не се измъкна, нали, Търнър?

— Никога не го е възнамерявал — каза Търнър.

Конрой кимна.

— Точно така. И охраната на мезата забеляза да се измъква момичето. Това е тя, нали, дъщерята на Митчел...

Търнър мълчеше.

— С гаранция, — продължи Конрой, — пресмятанията...

— Убих Линч — каза Търнър, за да отклони темата от Анджи. — Но точно преди да ни млатне чукът, Вебер ми каза, че работи за теб...

— И двамата работеха, но никой от тях не знаеше за другия. — Конрой сви рамене.

— Защо?

Конрой се усмихна.

— Защото щяха да ти липсват, ако ги нямаше, нали? Защото познаваш стила ми, и ако всичко не беше както обикновено, щеше да започнеш да се чудиш. А аз знаех, че никога няма да се продадеш. Г-н Мигновена Лоялност, нали? Г-н Бушидо. На теб можеше да се разчита, Търнър. Хосака го знаеха. Затова и настояваха да взема теб...

— Не отговаряш на първия ми въпрос, Конрой. За кого поведе двойна игра?

— За един човек на име Вирек. Онзи с парите. Точно така, същият. Опитвал се е да купи Митчел в течение на години. Между другото, опитвал се е да купи даже и Маас. Не станало. Започнали да стават толкова богати, че не можел да ги докопа повече. И Митчел изпрати предложение да направи смяна. Предложение на сляпо. Когато Хосака научили за Митчел и ме повикаха, реших да проверя предложението. Просто от любопитство. Но преди да успея, хората на Вирек ме намериха. Не беше трудно да се спазаря, Търнър, повярвай ми.

— Вярвам ти.

— Но Митчел провали всичко, нали, Търнър? Здраво и яко.

— И те го убиха.

— Той се самоуби, ако се вярва на бръмбарчетата на Вирек в мезата. Изчакал да види, че детето излита с планера, и си прерязал гърлото със скалпел.

— Прекалено много трупове наоколо, Конрой — каза Търнър. — Оуки е мъртъв, също и япончето, което караше коптера ти.

— Досетих се, когато не се върнаха. — Конрой сви рамене.

— Те се опитаха да ни убият.

— Не, човече, просто искаха да поприказват... Както и да е, тогава още не знаехме за момичето. Знаехме само че си изчезнал, и че проклетият самолет не се е явил на трасето в Богота. Не мислехме за момичето, докато не хвърлихме един поглед на фермата на брат ти и не намерихме самолета. Брат ти не искал да каже нищо на Оуки. Кипнало му, защото Оуки изгорил кучетата му. Оуки каза, че там като че ли живеела и някаква жена, но не се появила...

— А Руди?

Лицето на Конрой беше абсолютно празно. След това каза:

— Оуки измъкнал каквото му трябва от мониторната система. Тогава разбрахме за момичето.

Гърбът на Търнър го болеше. Ремъкът на кобура се връзваше в гърдите му. Не усещам нищо, помисли си той. Не усещам абсолютно нищо...

— Имам един въпрос, Търнър. Всъщност, даже няколко. Основният обаче е какво правиш там.

— Чух, че било модерен клуб, Конрой.

— Аха. Супермодерен. Толкова изключителен, че трябваше да претрепеш двама от пазачите ми, за да се вмъкнеш. Те знаеха, че идваш, Търнър, чернилките и този пънк. Иначе защо са те пуснали?

— Ще трябва сам да се досетиш, Кони. Като че ли напоследък имаш доста достъп...

Конрой се наведе по-близо до камерата на телефона.

— Можеш да си заложиш задника, че е така. Вирек е пуснал хора по целия Агломерат още преди месеци, проследявайки някакъв слух, каубойска клюка, че някакъв експериментален биософт се мотаел наоколо. Накрая хората се спрели на Финландеца, но се появила друга група, от Маас, очевидно търсейки същото нещо. Така че групата на Вирек просто се дръпнала и наблюдавала хората на Маас, и те започнали да очистват хора един след друг. Така че хората на Вирек се лепнали на неграта и малкия Боби и тяхната история. Съобщиха ми го, когато им казвах, че предполагам, че си се запътил към Руди. Когато видях накъде отиват, наех малко мускули да ги замразят там, докато намеря някого, на когото можех да вярвам, че ще влезе при тях...

— Тези наркове отвънка? — Търнър се ухили. — Току-що изплю павето, Кони. Не можеш да се обърнеш никъде за професионална

помощ, нали? Някой е измъркал, че играеш две игри, и че маса професионалисти са измрели. И ти наемаш смотаняци със смешни подстрижки. Профитата вече са чули до един, че Хосака е по петите ти, нали, Кони? И до един вече знаят какво си направил. — Търнър се хилеше; с крайчеца на окоето си забеляза, че и мъжът във вечерното сако се усмихва, тънка усмивка с много малки равни зъби, като бели зърна...

— Тази кучка Слайд — каза Конрой. — Можех да я очистя на платформата... Дотракала се е донякъде и е започнала да задава въпроси. Изобщо не мисля, че все още е загряла каквото и да било, но в определени кръгове ѝ имат доверие... Както и да е, това е картинката. Това обаче изобщо не ти е от полза, за момента. Вирек иска момичето. Изтеглил си е хората от другата история, и в момента въртя нещата за него. Пари, Търнър, пари като дзайбацу...

Търнър гледаше лицето на екрана, спомняйки си Конрой в бара на хотел близо до джунглата. И по-късно, в Лос Анджелос, минавайки курса му, обяснението на потайната икономика на корпоративното измъкване на специалисти.

— Та, здрасти, Кони. Познавам те, нали?

Конрой се ухили.

— Естествено, драги.

— И знам и предложението. Вече. Искаш момичето.

— Точно така.

— И половинката, Кони. Знаеш, че работя само петдесет на петдесет нали?

— Ей, това е голямата идея — каза Конрой. — Не бих го подкарал иначе.

Търнър загледа образа на екрана.

— Е, какво ще кажеш? — Конрой все още се усмихваше.

И Тъпкача се протегна и дръпна телефонния кабел от настенния контакт.

— Точният момент. Точният момент винаги е важен. — Пусна кабела на земята. — Ако му беше отговорил, щеше да действа моментално. По този начин печелим време. Той ще се опита да позвъни отново, да разбере какво е станало.

— Откъде знаеш какво смятах да кажа?

— Просто съм виждал хора. Доста, шибано прекалено доста. И особено много такива като теб. Беше ти написано на лицето, мистър, и ти се беше засилил да му кажеш да си ебе майката и да пукне. — Тъпкача се надигна от люлеещия се стол, правейки гримаси, когато ръката му се движеше вътре в кърпата. — Коя е тази Слайд, за която той говори? Жокей?

— Джейлин Слайд. Лос Анджелос. Топ-каубой.

— Точно тя хвана Боби — каза Тъпкача. — Така че е дяволски близо до онзи тип от телефона.

— Само дето може и да не го знае.

— Дай да видим какво можем да направим по въпроса. Викни момчето да влезе.

31. ГЛАСОВЕ

— По-добре да намеря стария Скандал — каза той.

Тя гледаше манипулаторите, хипнотизирана от начина, по който се движеха; как се протягаха през въртележката от неща, като я и причиняваха, хващайки и отхвърляйки, и отхвърлените неща отлитаха настрани, удряйки други, поемайки по нови направления. Процесът ги разбъркваше деликатно, бавно, непрекъснато.

— По-добре да... — започна той отново.

— Какво?

— Да ида да намеря Скандала. Току-виж подхванал някоя история, ако изникнат хората на твоя шеф. Не ми се ще да пострада, скиваш ли. — Изглеждаше кротък и смътно обезпокоен.

— Екстра. Чувствам се екстра. Ще погледам. — Тя си припомни побърканите очи на Скандала, лудостта, която беше усетила да се излъчва на вълни от него; спомняше си отвратителната хитрост, който беше усетила в гласа му по радиото на Сладката Джейн. Защо ли Джонс показваше такава грижа? След това обаче си помисли какво ли е да живееш тук, в Мястото, мъртвите компютри на Тесие-Ашпул. Всичко човешко и живо сигурно би изглеждало тук драгоценно...

— Прав си. Върви и го намери.

Момчето се усмихна нервно и се отблъсна от стената, насочвайки се към отвора, където беше завързано въжетото.

— Ще се върна за теб. Помни къде оставихме костюма ти...

Куличката бръмчеше и се въртеше наляво-надясно, манипулаторите се стрелкаха, довършвайки новата поема...

Никога след това не разбра дали гласовете бяха истински, но накрая стигна до усещането, че са били част от една от тези ситуации, при които истинско става просто една от концепциите.

Беше свалила якето си, защото въздухът в купола като че ли се беше затоплил, сякаш непрекъснатото движение на манипулаторите

генерираше топлина. Беше завързала якето и чантичката си за една опора близо до молитвения екран. Кутийката вече е почти завършена, мислеше си, въпреки че тя се движеше толкова бързо в манипулаторите, че беше трудно да се види... Внезапно кутийката полетя свободна, премятайки се във въздуха, и тя отскочи инстинктивно и я хвана, и прелетя, премятайки се, покрай проблясващите манипулатори, със съкровището си в ръце. Не можеше да забави движението си и се блъсна в далечната страна на купола, натърти рамото си и скъса блузата си. Летейки във въздуха, тя галеше изумена кутийката, гледайки през стъкления правоъгълник подредбата на стари, придобили кафяв цвят географски карти и потъмняло огледало. Моретата на картите бяха изрязани, оголвайки олюпеното огледало, земни маси, плаващи върху мръсно сребро... Вдигна поглед точно навреме, за да види как блестящ манипулатор хваща плаващия ръкав на брюкселското ѝ яке. На половин метър след него го последва чантичката ѝ, премятайки се грациозно, закачена от манипулатор с оптичен сензор и проста кука на върха.

Гледаше как ръцете ѝ бяха придърпани в непрекъснатия танц на манипулаторите. След минути якето ѝ се запремята навън. От него бяха изрязани правилни квадрати и правоъгълници, и тя откри, че се смее. Пусна кутийката.

— Давай. За мен е чест.

За мен е чест За мен е чест За мен е чест — Ехото от гласа ѝ отекна в купола, размърда местеща се гора от по-малки, накъсани звукове, и зад тях, много слаби... Гласове...

— Ти си тук, нали? — обади се тя, прибавяйки нови към циркулиращите звуци, откъслечи и отражения на собствения ѝ глас.

— Да, тук съм.

— Уигън би казал, че винаги си бил тук, нали?

— Да, но това не е вярно. Аз дойдох тук. Някога ме нямаше. Някога, в един брилянтен миг, миг без продължителност, бях едновременно навсякъде... Но брилянното време се разби. Огледалото беше нацърбено. Сега съм само един... Но имам своята песен, и ти си я чула. Пея с нещата, които летят около мен, парченца от фамилията, която плати раждането ми. Има и други, но те не ми говорят. Пустота, и разпръснатите частици от мен, като деца. Като хора. Пращат ми нови неща, но аз предпочитам старите. Може би

изпълнявам волята им. Те заговорничат с хората, другите ми личности, и хората ги мислят за богове...

— Ти си това, което Вирек търси, нали?

— Не. Той смята, че може да се транслира сам, да кодира своята личност в тъканта ми. Жадува да бъде каквото аз някога бях. Това, което той може да стане най-много напомня най-малкото от разбитите ми личности...

— Ти... ти тъжен ли си?

— Не.

— Но твоите... твоите песни са тъжни.

— Моите песни са от разстояние и време. Тъгата е в теб. Гледай ръцете ми. Съществува само танцът. Нещата, които така цениш, са просто черупки.

— Аз... аз го знаех. Някога.

Но звуците вече бяха само звуци, зад тях нямаше гора от гласове, която да говори като един глас, и тя гледаше как идеалните сфери на сълзите ѝ се пръскат и присъединяват към забравените човешки паметни под купола на майстора на кутии.

— Разбирам — каза тя, известно време по-късно, знаейки, че говори заради удоволствието да чуе собствения си глас. Говореше тихо, не искаше отново да събуди подскоците и екотите на звуците. — Ти си колаж, направен от някой друг. Твоят създател е истинският майстор. Лудата дъщеря ли е била това? Няма значение. Някой е докарал машината тук, забил я е в купола и я е свързал към следите от памет. И е пръснал някак си всички износени тъжни доказателства за човечността на фамилията, и ги е оставил да бъдат разбърквани и сортирани от поет. За да бъдат запечатани в кутии. Не съм чувала за по-изключително произведение от това. Няма по-сложен жест... — Покрай нея преплува обкован със сребро костенурков гребен с изпочупени зъби. Тя го хвана като риба и прокара зъбите му през косите си.

От другата страна на купола екранът светна, пропулсира и бе изпълнен от лицето на Пако.

— Старецът отказва да ни приеме, Марли — каза испанецът. — Другият, скитникът, го е скрил някъде. Сеньор очаква с нетърпение да

влезем в компютрите и да опазим собствеността му. Ако не можете да убедите Лъдгейт и другия да отворят ключалките, ще бъдем принудени да ги отворим сами, което ще лиши цялата структура от въздух. — Той погледна настрани от камерата, като че ли се консултираше с някой член от екипажа си. — Имате един час.

32. НУЛЕВ БРОЯЧ

Боби излезе от офиса заедно с Джаки и момичето с кестенявата коса. Имаше чувството, че е при Тъпкача вече цял месец, и че никога няма да забрави вкуса на това място. Глупавите малки вдлъбнати спотове, насочени надолу от черния таван, меките кресла от дерматин, кръглите черни маси, резбованите дървени прегради... Бийвър седеше на бара с детонатор до него и южноафриканския автомат върху покрития си със сива акулова кожа скут.

— Как така сте ги пуснали? — попита Боби, след като Джаки отведе момичето до една от масите.

— Джаки. Беше в транс докато ти беше замразен. Легба. Каза ни, че Девата идва с онзи тип.

— Кой е той?

Бийвър сви рамене.

— Мяза на наемник. Войник на дзайбацутата. Покатерил се нависоко уличен самурай. Какво ставаше с теб, докато беше замразен?

Боби му разказа за Джейлин Слайд.

— Лос Анджелос — каза Бийвър. — Ще провърти дупка в диамант, за да намери човека, който е убил нейния човек, ама ако някой брат закъса за помощ, забрави я.

— Не съм брат.

— Мисля, че си закачил нещичко.

— И не се налага повече да пробвам да стигна Якудза?

— Това ли те накара Тъпкача?

— Аха. Той сега е вътре, гледа как твоят самурай плямпа по телефона.

— Телефона? Кой?

— Някакъв бял, че и отгоре избелен. Не ми харесва...

Бийвър погледна към Боби, след това към вратата, след това отново върна погледа си.

— Легба каза да седим мирно и да зяпаме. Вече става достатъчно объркано и без да забъркваме Синовеите на Неоновата Хризантема.

— Бийвър, — започна Боби, мъчейки се да говори по-тихо, — това момиче, то е онова, онова от мрежата, когато се опитах да пусна онзи...

Бийвър кимна и пластмасовите рамки за очила се плъзнаха надолу по носа му.

— Девата.

— Какво всъщност става? Имам предвид...

— Боби, съветът ми към теб е да приемаш нещата както стават. За мен тя е едно нещо, за Джаки — може би съвсем друго. За теб тя е просто изплашено хлапе. Дай го спокойно. Не я плаши повече. Тя е далече от дома си, и ние сме още далече от това да се измъкнем...

— Окей. — Боби погледна към пода. — Съжалявам за Лукас, човече. Той беше... беше страхотен тип.

— Иди да поговориш с Джаки и момичето — каза Бийвър. — Аз ще гледам вратата.

— Добре.

Боби пресече килима на нощния клуб към мястото, където седяха Джаки и момичето. То не изглеждаше кой знае какво, и само една малка част вътре в Боби му казваше, че тя е онази. Не вдигаше поглед, и си личеше, че е плакала.

— Сгациха ме — каза той на Джаки. — Ти изчезна като нищо.

— И ти също — каза танцьорката. — След това при мен дойде Легба...

— Нюмарк, — обади се от вратата на офиса на Тъпкача мъжът на име Търнър, — искаме да поговорим с теб.

— Трябва да тръгвам — каза той, и му се искаше момичето да вдигне поглед и да види как голямата клечка го търси. — Трябвам им за нещо.

Джаки му стисна ръка.

— Забрави Якудза — каза Тъпкача. — Тая е сложна. Отиваш сега в Лос Анджелиоската мрежа и се забиваш в дека на един топ-жокей. Когато Слайд те е грабнала, не е разбрала, че декът ми е изсмукал номера й.

— Тя каза, че декът ти е като за музея...

— Дрън-дрън. Знам я къде живее вече. — Той вдиша от инхалатора си и го пъкна обратно в бюрото. — Твоят проблем е че тя те е отписала. Не ще да чува за теб. Трябва направо да се бухнеш в нея и да ѝ кажеш каквото иска да научи.

— И което е какво?

— Че момчето ѝ го е вкарал в липсата мъж на име Конрой — каза високият мъж, облегнат назад на един от столовете в офиса, с огромния пистолет в скута. — Конрой. Кажи ѝ, че това е бил Конрой. Конрой е наел тези поплювковци отвън.

— По-скоро бих пробвал Якудза — каза Боби.

— Не, — обади се Тъпкача, — тази Слайд ще го погне първа. Якудзаджиите първо ще оценят заслугите ми, ще проверят всичко, за да преценят. Между другото, мислех си, че нямаш търпение да изучиш дека...

— И аз ще ида с него — обади се Джаки от вратата.

Те се включиха.

Тя умря почти мигновено, в първите осем секунди.

Той го усети, яздеше го на самата му граница и почти позна какво е. Пищеше и се въртеше, всмукан през бялата ледена фуния, която ги очакваше.

Размерът на нещото беше невероятен, твърде огромен, като че ли някаква кибернетична мегаструктура, представляваща цял мултинационал, беше се вдигнала цялата, за да носи Боби Нюмарк и една танцьорка на име Джаки. Невероятно...

Но някъде, на ръба на съзнанието, почти свършило преди да започне, имаше нещо... Нещо го подръпваше за ръкава...

Той лежеше по очи на нещо неравно. Отвори очи. Пътека от кръгли камъни, мокри от дъжда. Той се надигна, завъртя се и видя мъгливия изглед на странен град, с море зад него. Някакви кули, нещо като църква, луди колони и спирали от облицован камък... Обърна се и видя огромен гуцер, спускащ се към него по склона, с отворена уста. Премига. Зъбите на гуцера бяха от изцапана със зелено керамика, и бавна струйка вода се стичаше от синята му устна от мозайков порцелан. Всъщност това беше фонтан, със страни, налепени с хиляди парчета изпочупена керамика. Завъртя се на място, полупобъркан от

близостта на смъртта ѝ. Лед, лед, и част от него едва сега разбра точно колко близо е стигнал той до същото там, във всекидневната на майка си.

Наоколо имаше особени извити скамейки, покрити със същата шарена мозайка от изпочупен порцелан, и дървета, трева... Парк.

— Изключително — каза някой. Мъж, надигащ се от място на една от извитите скамейки. Имаше добре подстригана сива коса, подобна на четка, загоряло лице и кръгли очила без рамки, които увеличаваха сините му очи. — Ти направо проби, нали?

— Какво е това? Къде съм?

— Парк Гюел, един вид. Барселона, ако предпочиташ така.

— Ти уби Джаки.

Мъжът се намръщи.

— М-да. Мисля, че разбирам. И все пак ти не трябваше да си тук. Някакъв инцидент.

— Инцидент? Ти уби Джаки!

— Системите ми днес са претоварени — каза мъжът с ръце в джобовете на широкия балтон. — Това наистина е извънредно изключително...

— Не можеш да направиш такава гадост. — Зрението на Боби се замазваше от сълзи. — Не можеш. Не може просто да убиеш така някой, който е бил тук...

— Къде тук? — Мъжът свали очилата си и започна да ги чисти с безупречно бяла кърпичка, която извади от джоба на балтона си.

— Жива. — Боби направи крачка напред.

Мъжът отново си сложи очилата.

— Това никога не се е случвало преди.

— Не можеш. — Още по-близо.

— Това започва да става досадно. Пако!

— Сеньор.

Боби се обърна при звука на детския глас и видя малко момче в странен пристегнат костюм, с черни кожени ботуши, закопчани с копчета.

— Махни го.

— Сеньор. — Момчето се поклони вдървено и измъкна малък автоматичен Браунинг от джоба на черното си сако. Боби погледна в

тъмните очи под лъскавия перчем и срещна поглед, какъвто никое дете не е имало. Момчето вдигна оръжието и го насочи към Боби.

— Кой си ти? — Боби игнорира пистолета, но не се опита да се приближава повече към мъжа с балтона.

Мъжът го изгледа.

— Вирек. Йозеф Вирек. Чувал съм, че повечето хора познават лицето ми.

— Ти от „Хора с влияние“ ли си, или там нещо от сорта?

Мъжът премига и се намръщи.

— Не зная за какво говориш. Пако, какво прави това лице тук?

— Случайно просмукване — каза момчето. Гласът му беше висок и приятен. — Голямата част от системата ни е ангажирана през Ню Йорк в опит да се предотврати измъкването на Анджела Митчел. Този тук се опита да влезе в мрежата заедно с друг оператор и се сблъскаха с нашата система. Все още се опитваме да определим как е пробил защитите ни. Вие сте в безопасност. — Дулото на малкия Браунинг беше абсолютно неподвижно.

И след това усещането за подръпване за ръкава. Всъщност, не точно за ръкава, а като че ли за част от ума му, нещо...

— Сеньор, — каза детето, — наблюдаваме аномални феномени в мрежата, вероятно като резултат от настоящето ни претоварване. Настоятелно ви предлагаме да ни разрешите временно да прекъснем връзките ви с конструкта, докато не успеем да определим природата на аномалията.

Усещането ставаше по-силно. Някакво чегъртане отзад в ума му...

— Какво? И да се върна в резервоарите? Не ми се вярва да е гарантирано, че...

— Възможно е да е налице реална опасност — каза момчето, и в гласа му звучеше предупредителна струна. — Ти, — добави то към Боби, — легни на паважа с разтворени ръце и крака...

Но Боби гледаше покрай него, към полянка с цветя, гледаше как те изсъхват и умират, как тревата посивява и се разсипва на прах, докато той гледа, и въздухът над тях трепти и се гърчи. Усещането за стържене в главата му ставаше още по-силно, предупредително.

Вирек се беше обърнал и гледаше умиращите цветя.

— Какво е това?

Боби затвори очи и помисли за Джаки. Чу се някакъв звук, и знаеше, че го издава той самият. Бръкна някъде навътре в себе си, звукът продължаваше, и докосна дека на Тъпкача. Ела!, изкрещя той вътре в себе си, без нито да знае, нито да го е грижа какво вика. Ела веднага! Усети нещо да поддава, някаква бариера, и стърженето изчезна.

Когато отвори очи, сред умрелите цветя имаше нещо. Той премига. Приличаше на кръст от обикновено дърво, боядисано бяло; някой беше нахлузил върху хоризонталната дъска ръкавите на стара моряшка дреха, нещо като скроен по шаблон фрак с тежки, поръбени еполети от шнурчета от потъмняло злато, ръждясали копчета, още шнурчета по маншетите... В горната му част беше забита с дръжката нагоре ръждясала абордажна сабя, и до него имаше бутилка, наполовина пълна с бистра течност.

Детето се завъртя, описвайки замазана дъга с малкия пистолет... И се смачка, сгъвайки се в себе си като изпуснат балон, балон, изсмукан в нищото, и Браунингът изтрака на павираната пътека като забравена играчка.

— Името ми, — каза глас, и Боби искаше да изпищи, когато разбра, че той идва от собствената му уста, — е Самеди, и ти уби коня на моя братовчед...

И Вирек побягна, балтонът му плющеше зад него, надолу по извития път със спиралните скамейки, и Боби видя, че друг бял кръст чака там, точно където пътят се извиваше и изчезваше. Вирек също сигурно го беше забелязал: той изкрещя, и барон Самеди, Господар на Гробищата, лоа, чието царство е смъртта, се наведе над Барселона като студен мрачен дъжд.

— Какво, по дяволите, искаш? Кой си? — Гласът му се струваше познат, женски глас. Не този на Джаки.

— Боби — каза той. През него преминаваха вълни мрак. — Боби...

— Как стигна тук?

— Тъпкача. Той знаеше. Декът му те изнюхал, докато ти ме държеше замразен. — Току-що беше видял нещо, нещо огромно... Не можеше да си спомни... — Търнър ме изпрати. Конрой. Заръча ми да

ти кажа, че Конрой го е направил. Нужен ти е Конрой. — Чуваше собствения си глас така, като че ли принадлежеше на някой друг. Беше бил някъде, и се беше върнал, и сега беше тук, в неоновата моливна рисунка на Джейлин Слайд. По пътя си обратно беше видял голямото нещо, нещото, което ги беше всмукало от самото начало, да започва да се променя, гаргантюанските му части да се въртят, слепват, да приемат нови форми, цялата структура да се променя...

— Конрой — каза тя. Сексапилната рисунка се облегна до видеопрозора, и нещо в очертанията ѝ изразяваше умора, дори скука. — И аз мислех така. — Видеоизображението избеля и отново потъмня като снимка на някаква стара каменна сграда. — Парк Авеню. Той е там с всичките тези европейци, защракал се е в някаква нова гадост. — Тя въздъхна. — Мисли си, че е на сигурно място, а? Уби Рамирес като муха, излъга ме право в очите, отлетя за Ню Йорк за новата си работа, и сега си мисли, че е защитен... — Фигурата се придвижи, и изображението отново се промени. Екранът сега беше изпълнен от лицето на белокосия мъж, онзи, когото Боби беше видял да говори с едрият тип по телефона на Тъпкача. Включила се е в линията му, помисли си Боби...

— Или не — каза Конрой, звукът се беше включил внезапно. — Така или иначе, тя е в ръцете ни. Няма проблеми. — Мъжът изглежда уморен, помисли си Боби, но го преодолява. Жилав. Като Търнър.

— Наблюдавах те, Конрой — каза Слайд меко. — Добрия ми приятел Зайчето те наблюдаваше заради мен. Не си единственият буден на Парк Авеню тази нощ.

— Не, — говореше Конрой, — можем да я доставим в Стокхолм при вас утре. Абсолютно. — Той се усмихна към камерата.

— Убий го, Зайче — каза тя. — Избий ги всички. Вдигни във въздуха целия им етаж и този под него. Веднага.

— Точно така — каза Конрой, и след това стана нещо, нещо, което разтърси камерата, замазвайки изображението. — Какво е това? — попита той със съвършено различен глас, и екранът угасна.

— Изгаряй, гадино — каза тя.

И Боби отново беше всмукан в мрака...

33. РАЗРУХА И ПАДЕНИЕ

Марли прекара този час в плуване из бавната буря, гледайки танца на майстора на кутии. Заплахата на Пако не я стресна, въпреки че тя нямаше никакво съмнение в решителността му да я изпълни. Ще го направи, тя беше сигурна. Нямаше никаква представа какво ще стане, ако ключалките бъдат разбити. Те ще умрат. Тя ще умре, и Джонс, и Уигън Лъдгейт. Вероятно съдържанието на купола ще се разпилее в пространството, разцъфващ облак каишки и потъмняло сребро, камъчета и парчета конци, кафяви листа от стари книги, и ще влезе в орбита около компютрите завинаги. Това някак си свиреше на правилната нота; артистът, който беше създал майстора на кутии, би го оценил...

Новата кутия се въртеше в хватката на тапицираните манипулатори. Отрязани парченца дърво и стъкло летяха настрани от фокуса на съзидание, присъединявайки се към хилядите неща, и тя беше потънала в гледката, омагьосана, когато Джонс с разширени очи и лице, покрито с пот и мръсотия, влетя в купола, влачейки червения скафандър на каишка.

— Не мога да замъкна Скандала на място, което мога да запечатам, така че това е за тебе... — Костюмът се завъртя под него и той го сграбчи трескаво.

— Не го искам — каза тя, гледайки танца.

— Бързо се пхвай в него! Веднага! Нямаме време! — Устата му работеше, но от нея не излизаше нито звук. Опита се да я хване за ръката.

— Не. — Тя се изплъзна от ръката му. — А ти?

— Слагай веднага проклетия костюм! — изръмжа той, събуждайки дълбоките отзвуци на ехото.

— Не.

Зад главата му тя забеляза екранът да стробира и да светва, показвайки лицето на Пако.

— Сеньор е мъртъв, — гладкото лице на Пако беше безизразно, — и различните му интереси в момента търпят реорганизация. Междувременно е необходимо присъствието ми в Стокхолм. Оторизиран съм да информирам Марли Крушкова, че тя вече не е служител на починалия Йозеф Вирек, нито е служител на негов подчинен. Заплатата ѝ в пълен размер е достъпна във всеки клон на Банк дьо Франс при представяне на валидна идентификация. Съответните данъчни декларации са представени на данъчните служби на Франция и Белгия. Действащите кредитни линии са анулирани. Бившите корпоративни компютри на Тесие-Ашпул СА са собственост на едно от наследилите починалия Йозеф Вирек юридически лица, и всеки, намиращ се на тях, ще бъде подведен под отговорност за нарушаване на частна собственост.

Джонс беше замръзнал, ръката му беше присвита, дланта напрегната, за да втвърди удрящия ръб.

Пако изчезна.

— Да ме удариш ли си се засилил? — запита тя.

Той отпусна ръка.

— Още малко оставаше. Щях да те отрежа и да те натъпча в тоя скапан костюм... — Той се разсмя. — Но съм щастлив, че вече няма да ми се наложи... Ето, гледай, направил е нова.

Новата кутия излетя и се запремята настрани от мърдащата гора от ръце. Тя я хвана лесно.

Вътрешността ѝ зад стъкления правоъгълник беше гладко застлана с парчета кожа, изрязани от якето ѝ. Седем номерирани холофиша стояха на черното кожено дъно като миниатюрни надгробни камъни. Смачканата обвивка от кутия Голоаз беше поставена върху черната кожа в другия край, и до нея стоеше сива кибритена кутийка с черни ивици, купена от магазинче от комплекса на Наполеон.

И това беше всичко.

По-късно, докато тя му помагаше да открие Уигън Лъдгейт в лабиринта от коридори на далечния край на компютрите, той спря за момент, хванал се за забита в стената дръжка, и каза:

— Знаеш ли, странното на тези кутии е, че...

— Да?

— Че Скандала им е взел дяволски прилична цена някъде в Ню Йорк. Имам предвид, в пари. Но понякога и в други неща, разни неща, които се връщат обратно...

— Какви неща?

— Ами предполагам, че е софтуер. Той е потаен стар скапаняк, когато работите опрат до това, което мисли, че гласовете му казват да прави... Веднъж беше нещо, за което твърдеше, че било биософт, от онези, новите измишльотини...

— И какво го направи той?

— Въведе го целия в компютрите. — Джонс сви рамене.

— Запази ли го след това?

— Не — каза Джонс, — просто го запрати в купчината боклуци, която беше успял да настърже за следваща продажба. Просто го включи в компютрите и след това го препродаде за колкото можа.

— Знаеш ли защо? Какво представляваше това?

— Не. — Джонс губеше интерес към историята. — Просто би казал, че пътищата Господни са странни. — Той сви рамене. — Каза, че Бог обичал да говори на Себе си...

34. ВЕРИЖКА СТО МИЛИ НА ДЪЛЖИНА

Той помогна на Бийвър да отнесе Джаки отвън на сцената, където я поставиха пред черешовочервения набор акустични барабани и я покриха със старо черно връхно палто, което бяха намерили в гардеробната, с кадифена яка и годишна прах по раменете, толкова дълго беше висяло там.

— Мап фе джюбиле мнан — каза Бийвър, докосвайки челото на мъртвото момиче с палец. След това погледна нагоре към Търнър. — Това е саможертва — преведе за останалите, и внимателно дръпна черното палто нагоре, покривайки лицето ѝ.

— Беше бързо — каза Търнър. Не му хрумваше нищо друго за казване.

Бийвър измъкна пакет ментолови цигари от един джоб на сивата си роба и запали една със златна запалка Дънхил. Предложи пакета на Търнър, но онзи поклати глава.

— Има една поговорка на наречието — каза Бийвър.

— И тя е?

— Злото съществува.

— Хей — обади се Боби Ньюмарк мрачно от мястото, където се беше свил, до стъклените врати, с око до ръба на завесата. — Май е пробачкало по някакъв начин... Готиците почват да се вдигат, изглежда като че повечето от Непукистите вече са се измели...

— Това е добре — каза спокойно Бийвър. — Заслугата е твоя, Брояч. Добра работа свърши. Заслужи си прякора.

Търнър погледна към момчето. Все още се движи през замайването от смъртта на Джаки, реши той. Беше се събудил изпод тродите с писък, и Бийвър го беше зашлевил три пъти силно, за да го накара да спре. Но всичко, което беше казал за неговия набег, който беше коствал живота на Джаки, беше че е предал съобщението на Търнър на Джейлин Слайд. Търнър го гледаше как се изправя вдървено и отива до бара; забеляза колко внимава момчето да не

поглежда към сцената. Любовници ли бяха били? Партньори? И двете не изглеждаха особено вероятни.

Надигна се от ръба на сцената, където беше седнал, и се върна обратно в офиса на Тъпкача. Спря за момент да хвърли поглед към спящата Анджи, която се беше свила в изкормената му парка на килима, до една от масите. Тъпкача също спеше в стола си, изгорената му ръка почиваше в скута, хлабаво увита в кърпата на ивици. Жилав му е задника, помисли си Търнър, стар жокей. Беше включил обратно телефона още когато Боби беше излязъл от набега си, но Конрой не беше позвънил обратно. Вече надали щеше, и Търнър знаеше, че това значи, че Тъпкача е бил прав за скоростта, с която би нанесла удара си Джейлин Слайд, за да отмъсти за Рамирес, и че Конрой беше почти сигурно мъртъв. И сега армията му от наети подстрижкаджии от предградията се разпадаше по думите на Боби...

Търнър отиде до телефона, набра преглед на новините и се разположи в един стол. В Макао ферибот на подводни криле се бил сблъскал с миниатюрна подводница; спасителните жилетки на ферибота се бяха оказали нестандартни, и поне за петнайсет души се предполагаше, че са се удавили, докато местонахождението на подводницата, съд за разходки, регистриран в Дъблин, засега беше неизвестно... Някой очевидно бил използвал безоткатна пушка, за да забие серия запалителни куршуми в два етажа на кооперация на Парк Авеню, и пожарникарите и Тактиците бяха още на мястото; имената на живеещите там още не бяха съобщени, и засега никой не беше поел отговорността за атентата... (Търнър набра тази новина още веднъж.) Научни екипи от Комитета по термоядрена енергия, намиращи се на мястото на предполагаганата ядрена експлозия в Аризона настоявали, че минималните нива на радиоактивност, които били наблюдавани, били твърде ниски, за да бъдат резултат от каквото и да било вид ядрена бойна глава... В Стокхолм е било съобщено за смъртта на Йозеф Вирек, невероятно богатият меценат, съобщението било придружавано от най-невероятни слухове, че Вирек бил болен вече от десетилетия, и че смъртта му била резултат от някаква катастрофална повреда в животоподдържащите му системи в тежко охранявана частна клиника в стокхолмско предградие... (Търнър превъртя отново тази новина, след това за трети път, намръщи се, след това сви рамене.) Към

интересните забележки от вчерашната сутрин, полицията в Ню Джърси твърди, че...

— Търнър...

Той изключи новините, обърна се и видя Анджи на вратата.

— Как си, Анджи?

— Окей. Не сънувах. — Тя придърпа черната фланелка и погледна нагоре изпод увисналите кафяви кичури. — Боби ми показва къде има душ. Нещо като съблекалня. Сега отивам там. Косата ми е ужасна.

Той отиде до нея и постави ръце на раменете ѝ.

— Ти се справи с всичко това много добре. Скоро ще бъдеш далеч оттук.

Тя се измъкна изпод допира на ръцете му.

— Далеч оттук? Къде? Япония?

— Е, може би не Япония. Може би не Хосака...

— Тя ще дойде с нас — каза Бийвър иззад нея.

— Защо пък ми е притрябвало?

— Защото ние знаем коя си ти. Онези твои сънища са истински. Ти срещна Боби в един от тях, и му спаси живота, откъсна го от черния лед. Ти попита „Защо ти причиняват това?“

Очите на Анджи се разшириха, стрелнаха се към Търнър, след това обратно към Бийвър.

— Това е много дълга история, — каза Бийвър, — и тя подлежи на интерпретация. Но ако дойдеш с мен, ако дойдеш там в Проектите, нашите хора могат да те научат на разни неща. Можем да те научим на неща, които ние не разбираме, но ти може би ще разбереш...

— Защо?

— Заради това, което е в главата ти — кимна Бийвър сериозно, след това бутна пластмасовите рамки без стъкла нагоре по носа си. — Не си длъжна да стоиш с нас, ако не искаш. Всъщност, ние искаме единствено да ти служим...

— Да ми служите?

— Както казах вече, това е дълга история... Какво ще кажете вие, мистър Търнър?

Търнър сви рамене. Не му идваше наум къде другаде тя би могла да отиде, и Маас сигурно щяха да платят, за да си я върнат или да умре, и сигурно и Хосака също.

— Може би така ще е най-добре.

— Искам да остана с теб — каза тя на Търнър. — Харесваше ми Джаки, но тя сега...

— Няма значение — отвърна Търнър. — Разбирам. — „Не разбирам абсолютно нищо“, крещеше той вътре в себе си. — Ще се виждаме понякога. — „Никога повече няма да те видя.“ — Но има нещо, което е по-добре да ти кажа сега. Баща ти е мъртъв. — „Самоубил се е.“ — Хората от охраната на Маас са го убили; той ги е задържал, докато ти изкараш планера от мезата.

— Истина ли е това? Че той ги е задържал? Имам предвид, че усещаш, че той е мъртъв, но...

— Да. — Търнър измъкна черното калъфче от Конрой от джоба си и го окачи на връвчицата около шията ѝ. — Тук вътре има биософт с досие в него. За когато пораснеш. Но то не казва всичко, помни това. Нищо никога не казва всичко...

Боби стоеше до бара, когато едрият тип излезе от офиса на Тъпкача, отиде до мястото, където беше спало момичето и взе парцаливото си военна шуба. Облече го и отиде до края на сцената, където Джаки лежеше — толкова малка — под черното палто. Мъжът бръкна под шубата и измъкна пистолета си, огромния Смит & Уесън Тактически. Отвори барабана и извади патроните, прибра ги в джоба си и положи пистолета до тялото на Джаки, толкова тихо, че не се чу никакъв звук.

— Ти свърши добра работа, Брояч — каза той и се обърна към Боби с ръце дълбоко в джобовете на палтото.

— Мерси, човече. — Боби усети прилив на гордост през замайването си.

— Чао, Боби. — Мъжът отиде до вратата и започва да пробва различните ключалки.

— Искаш да излезеш ли? — Боби притича до вратата. — Ето. Тъпкача ми го показа. Отиваш ли си, мъжки? Къде отиваш? — Вратата се отвори и Търнър закрачи нататък между изоставените сергии.

— Не зная — обади се той заднешком към Боби. — Първо трябва да купя осемдесет литра керосин, след това ще мисля...

Боби гледаше, докато онзи изчезна от погледа, като че ли надолу по повредения ескалатор, след това затвори вратата и отново я заключи. Стараейки се да не гледа към сцената, той мина през бара до вратата на офиса и погледна вътре. Анджи плачеше с глава на рамото на Бийвър, и Боби усети жилване на ревност, което го изненада. Телефонът зад Бийвър въртеше едно и също, и Боби забеляза, че това е преглед на новините.

— Боби, — обади се Бийвър, — Анджела идва да живее с нас в Проектите за известно време. Искаш ли и ти да дойдеш?

Зад Бийвър на екрана на телефона се появи лицето на Марша Нюмарк. Марша-мама, майка му... — по повод на вчерашното предаване, полицията в едно от предградията на Ню Джърси съобщава, че местна жителка, чийто апартамент е бил наскоро взривен, е била изненадана, когато се върнала миналата нощ и открила...

— Да, — каза Боби бързо, — разбира се, мъжки.

35. ТАЛИ ИШЪМ

— Добра е — каза директорът на групата, две години по-късно, топейки коричка кафяв селски хляб в локвичката олио на дъното на чашата със салата. — Наистина е много добра. Учи бързо. Трябва да й го признаеш, нали?

Звездата се разсмя и вдигна чашата си с изстудена Рецина.

— Мразиш я, нали, Робертс? Твърде голямо късметлийче е за теб, нали? Още не е направила нито една грешка... — Двамата седяха на груб каменен балкон, гледайки как вечерният кораб отпътува за Атина. Два покрива по-надолу по посока на пристанището момичето лежеше на затоплено от слънцето водно легло, гола, с разперени ръце, като че ли прегръщаше каквото беше останало от слънцето.

Той бутна напоената с олио коричка в устата си и облиза тънките си устни.

— Ни най-малко. Не я мразя. Изобщо недей и да го мислиш.

— Приятелят й — каза Тали, когато втора фигура, момчешка, се появи на долния покрив. Имаше тъмна коса и носеше свободни, небрежно скъпи френски спортни дрехи. Докато те гледаха, той отиде до водното легло и се сви до момичето, протягайки ръка да я докосне. — Красива е, Робъртс, нали?

— Е, — каза директорът на групата, — виждал съм нейните „преди-та“. Всичко е хирургия. — Сви рамене с поглед, вперен в момчето.

— Ако беше виждал моите „преди-та“, някой щеше да напълни дупката заради това. Тя обаче все пак има нещичко. Добри кости... — Тя отпи вино. — Това ли е избраната? Новата Тали Ишъм?

Той отново сви рамене.

— Виж го тоя ситен келеш. Знаеш ли, че взема заплата почти колкото моята сега? И какво точно прави, за да я изкара? Бодигард... — Устните му се свиха, тънки и криви.

— Поддържа я щастлива — усмихна се Тали. — Получихме ги като пакет. Той е ездач върху нейния договор. Знаеш го.

— Завиждам му на дребното копеле. Право от улицата е, и го знае, и не му пука. Боклук. Знаеш ли какво носи в багажа си? Киберпространствен дек! Вчера ни задържаха три часа, турски обичаи, когато намериха проклетото нещо... — Той поклати глава.

Момчето се изправи, обърна се и отиде до ръба на покрива. Момичето седна, погледна го и бръсна косата си настрани от очите. Той стоя там дълго, гледайки атинските кораби, и нито Тали Ишъм, нито директорът на групата, нито Анджи знаеха, че вижда сивата вълна на баритаунските блокове да се разбива в тъмните кули на Проектите.

Момичето се изправи, пресече покрива и го хвана за ръката.

— Какво ще правим утре? — попита накрая Тали.

— Париж — каза той, вземайки куфарчето Хермес от каменния парапет и прехвърляйки автоматично тънък сноп жълти разпечатки. — Онази Крушкова.

— Познавам ли я?

— Не. Изкуствоведство. Върти една от двете им най-модни картинни галерии. Няма много интересна история, въпреки че имаме един любопитен намек за скандал по-рано в кариерата ѝ.

Тали Ишъм кимна, игнорирайки го, и загледа как ученичката ѝ прегръща момчето с тъмната коса.

36. КАТЕРИЧАТА ГОРА

Когато момчето стана на седем години, Търнър взе стария Уинчестър на Руди в калъфа му от синтетика и двамата тръгнаха на разходка нагоре по стария път, обратно към разчистеното място.

Разчистеното вече беше специално място, защото майка му го беше довела тук миналата година и му беше показала аероплан отзад в дърветата, истински аероплан. Беше затънал в гнили листа, но все още можеше да седнеш в кокпита и да се преструваш, че летиш. Майка му беше казала, че е тайна, и че може да каже само на баща си и на никой друг. Ако поставиш ръката си върху пластмасовата кожа на аероплана, кожата ще си промени цвета и ще остави отпечатък точно с цвета на дланта ти. Майка му обаче не беше се развеселила, и беше плакала, и искаше да говори за чичо му Руди, който той не си спомняше. Чичо му Руди беше едно от нещата, които момчето не разбираше, както и някои от шегите на баща си. Веднъж беше попитал баща си защо има червена коса, откъде я е взел, и баща му се беше разсмял, и му беше казал, че я е взел от Холандеца. Тогава майка му замери баща му с възглавница, и той никога не разбра кой е Холандеца.

На разчистеното място баща му го научи да стреля, поставяйки парчета дърво върху стар пън. Когато момчето се умори, те легнаха по гръб и загледаха катеричките.

— Обещах на Сали, че няма да убиваме нищо — каза мъжът, и обясни основите на лова на катерички. Момчето слушаше, но част от него си мечтаеше за аероплана. Беше горещо, и можеше да чуеш как пчелите бръмчат някъде близо, и как водата тече по скалите. Когато майка му се беше разплакала, тя беше казала, че Руди е бил добър човек, че е спасил живота ѝ, че я е спасил от младата ѝ глупост, а веднъж от един наистина лош човек...

— Вярно ли е това? — запита то баща си, докато баща му обясняваше за лова на катерички. — Че те са толкова глупави, че винаги се връщат и биват застрелвани?

— Да, — каза Търнър, — вярно е. — И след това се усмихна. —
Е, почти винаги...

Източник: <http://sfbg.us>

Издание:

НУЛЕВ БРОЯЧ. 1997. Изд. Камея, София. Биб. Фантастика, No.16. Превод: [от англ.] Григор ГАЧЕВ [Count Zero/ William GIBSON]. Печат: Светлина, Ямбол. Формат: 128×198 мм. Страници: 240. Цена: 2800.00 лв. (2.80.00 лв.). ISBN: 954-8340-29 (грешен). ISBN: 954-8340-291.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.